

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ

ΗΘΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Εκ του Γαλλικού).

(Συνέχεια και τέλος, βλ. φυλλ. 47.)

ΚΕΦ. Ζ΄.

Ο νέος έμπορος Γερράκωκ...
Πλείσται μεταβολαί έγιναν εις τήν οικογένειαν
του Λουιδόλφου, ένεκα του γάμου τής Ρόζας μετά
του νέου Κλαυδίου, ος, ως είπαμεν, ο Πάτερ-Μα-
κάριος ή άπα πολύ. Αλλά τίποτε ιδιαίτερον δεν ου-
ΠΑΝΔΩΡΑ

έβη εις την καλύβην τής Θεοδώρας, ήτις έρχο-
λοι να ζή εν μοναχία, μερίζουτα τον χρόνον αυ-
της μεταξύ των οικιακών της ενασχολήσεων και τής
ενατροφής του τέκνου της. Οτω δ' ο Όθων τρέξα-
νεν εις τή ηλικίαν και τήν άριτην, τόσο μάλλον ά-
εκάλει εις τήν μήτηρ τής μητρός του πατέρα προ-
σφιλή, ούτινος από πολλού ήσαν γεωρισμένοι κα-
του όποιου ήγγούον εις τήν τύχην. «Φαί! έλεγε αυ-
χάκις η Θεοδώρα, άγνωστέ απέγεινεν ο σύζυγός
μου! αλλά μοι φαίνεται πάντοτε ότι ζή και ότι θα
τον επανίδα άκόμη εις τον κόσμον τούτο». Ω! εάν
ήξευρον ποθ' ο Διετρίχος τον έχει πεφυλατισμένον,
ποριυθείσα θα έπιπτον εις τρύς πόδας του βαρβαρου
τούτου έχθρου, και ίσως τα δακρυά μου ήθελον τρα-
χίει την αμειλικτόν του καρδίαν. Εάν δε μου ήρ-
νετό αήν έλευθείαν του συζύγου μου, δεν ήδύνατο
όμως να μαι άργηθή το να τον βω εν τή συ-
λαχί.»

φυλλ. 48.

Οὕτως ὠμίλει ἡ Θεοδώρα, καὶ εἰς τὴν καρδίαν ἡ δὴ τοῦ νέου Ὀθωνος ἀνεμύνη ἀπόρασις γενναία, περὶ ἧς ἐροῦντο ἐν τούτοις τὰ δὴ κληθῆναι εἰς τὴν μητέρα του. Ἀλλ' ἔβαν ἐπάτησε τὸ δικαίον ἕκτον ἔτος, καὶ αἱ φυσικαὶ αὐτοῦ δυνάμεις ἐλάθον μείζον' ἀνάπτυξιν, ἀπερῆσαν τὸ ἐκμυτηρηθῆναι εἰς αὐτήν. Μίαν λοιπὸν φθινοπωρινὴν ἐπέβαν, ἐν ᾗ ἡ Θεοδώρα ἐργάζετο εἰς τὸν μικρὸν αὐτῆς κήπον, ἦλθε πρὸς ἀντάμωσιν τῆς καὶ τῆ ἐρανέρωσεν τί ἀπεφάσκει νὰ πράξῃ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς του· ὅτι δηλ. θέλει μετασχηματισθῆναι εἰς ἔμπορον ἱερακῶν καὶ ἐπισκεφθῆναι χρεῖας τυχεύτης, πάντας τῆς χώρας τοὺς κύργους, ἕως οὗ ἀνακαλύψῃ τὴν κατοικίαν τοῦ Διετρίχου, καὶ μάθῃ ποία ἦτο τοῦ πατρὸς του ἡ τύχη.

Ἀκούοντα ταύτην τὴν πρότασιν ἡ Θεοδώρα, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της· ἐναγκαλισθεῖσα δὲ τὸν μικρὸν υἱὸν τῆς, ἄφ' οὗ τῷ εἰδείξεν ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ τὰς δυσκολίας τῆς ἐπιχειρήσεως. — Νομίζω ὅτι θέλω ἀτιθέσθαι πρὸς τὸν Θεόν, ἀνέκραξεν ὁ λολύζουσα, εἴς τ' ἐκείτω νέον καὶ ἄπειρον, ὡς εἶπαι, εἰς τηλικούτους κινδύνους· βλέπουσά σε ἀναχωροῦντα, θά φαντασθῶ ἐμυκτην διὰ παντός ἐστερημένην τῶν ὁπιουμάτων καὶ τῆς ζωῆς σου, ἄτινα εἶνε τὸ μόνον ὃ ἡ θεία εὐσπλαγχνία μοὶ ἄρηται.

— Καλὴ μου μητέρα, ἐπανάλαβεν ὁ Ὀθων, διατί φέρετε κατὰ νοῦν τὰ λυπηρὰ ταῦτα. Δὲν μοὶ ἐπανελαμβάνετε μυριάκις, ὅτι τὸ παιδίον τὸ σεβόμενον τοὺς γονεῖς του εἶνε ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ· ἔχω λοιπὸν τὴν στερεάν κεκοίθησιν, ὅτι ὁ Κύριος θά μ' ἐπαναγάγῃ εἰς τὰ ἀγαλάσας. Πρὶν παρελθῆναι ἔτος, θά μ' ἐπανιδῆτε ἰδῶ, καὶ τότε πόνη χάρα δι' ἐμᾶς νὰ μάθῃτε ἀπὸ στόματός μου εἰδήσεις περὶ τοῦ πατρὸς μου, καὶ, ἐάν ζῆ, νὰ δύνασθε νὰ ἐργασθῆτε πρὸς ἐλευθέρωσίν του! Ἰσχυρὸς διὰ τῆς θείας βοήθειας, βοηθούμενος εἶμι ἀπὸ τὰς προσταχθῆσας, πιστεύω ὅτι δύναμαι ν' ἀψηρήτω ὅλους τοὺς κινδύνους, διότι οὕτω τοῦλάχιστον ὑπόσχεται ὁ Θεός.

Τί λέγει, μητέρα, παραδέχεται τὸν σκοπὸν μου; — Ναι, φίλτατε μου, ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν τολμηρὰν· εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ σέ, καὶ δὲν ἀνθίσταμαι πλέον εἰς τὴν θέλησιν σου, διότι φωνὴ ἐνδόμου γὰρ πολλοῦ μοὶ λέγει ὅτι θά σ' ἐπανιδῶ καὶ ὅτι τότε θά ἦμιθα εὐτυχιστέροι. Ὑπαγε, τέκνον μου, ἀκολούθησον τὰς ἐμπειρίας τῆς καρδίας σου, ὃ δὲ Θεὸς ἂς εὐλογῆσθαι τὸν σκοπὸν σου εἰς αὐτὸν σὲ συνιστῶ, καὶ ὑπὸ τὴν πατρικὴν του κηδεμονίαν μέλλεις ν' ἀρχίσῃς τὴν ἐπικύνδιον ἐπιχείρησιν ταύτην.

Αἱ ὀλίγαι ἡμέραι αἵτινες προηγήθησαν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ὀθωνος ἐρητίμεισαν εἰς διαφόρους παρασκευάς. Ἡ Θεοδώρα ἔλαμεν εἰς τὸν υἱὸν τῆς ὁσοῦτον ἐνθυμῶν ἱερακόνμου, καὶ μ' εὐχαρίστησιν εἶπεν ὅτι τῷ ἦμαρ ἐθαυμασίως. Τὸ πρᾶξιόν ἀνοικτὸν κολάδιον, μὲ τὰς πλατείας χειρῖδας τοῦ ἀνεσυρμένου, συνεφάνει ἐξαιρέτως πρὸς τὴν κηρογράφου ἀναξυρίδα, καὶ τὰ ἐρυθρὰ ὑποδήματα, ἀναβαίνοντα ἕως τὸ ἦμισυ τῶν σκέλων, ἄριαν ἀκαλύπτους τὰς ὠμὰς· λιναρὰ κάλτσα, ἃς ἡ Θεοδώρα εἶχε πλέξει ἰδιοχείρως καὶ ἃς ἔδωκεν ὑπὸ τὸ γόνυ πλατεῖαι καὶ

ποικίλαι ταινίαι. Ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς ἔφερεν ὁ Ὀθων πλατὺν καὶ ταπεινὸν μαῦρον πέτασον, μὲ μέγα πτερόν οὗ ἡ ἄρα ἐπιπτε χερσίντων εἰς τοὺς ὤμους του, ψάφουσα ἐνταῦθα κατὰ μέρος καὶ τοὺς λαίους βοστρυχοὺς τῆς ξανθῆς αὐτοῦ κόμης. Οἱ χωρικοί, οἵτινες εἰς τὴν εἰδησιν τῆς ἀναχωρήσεως του, ἦλθον νὰ τὸν ἀποχαιρετήσωσι, τὸν εἰσώρουν ἀπλήστως καὶ ἠθέλησαν νὰ τὸν συνοδεύωσιν ἕως τὸ σηλαίου τοῦ Μακαρίου, ὅστις τῷ εἶδωκε τὴν εὐλογίαν του, εἰπὼν αὐτῷ νὰ ἐλπίζῃ καλὴν τῆς προδεδωχῆσας τοῦ ἀποδοῦναι.

Τὴν δ' ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως, ὁ Ὀθων, ἄφ' οὗ προηγήθη εἰς τὸ ἐκκλησίδιον τοῦ χωρίου, συνήθροσε τοὺς ἱερακᾶς του, εἰσέν αὐτοὺς εἰς δύο χωριστὰ κλωθία, ἄτινα ἐκρέμασεν ἔπειτα μ' ἐν λωρίον ἀπὸ τῶν ὤμων του, καὶ παρουσιάσθη εἰς τὴν Θεοδώραν. Ἐκείνη δ' ἠθέλησε νὰ τὸν συνοδεύῃ μέχρι ὠρισμένης ἀποστάσεως, καὶ διαβαίνοντα τὸν κήπον ἔρριψεν εἰς ῥόδον, τὸ ἐκάρρωσεν εἰς τὸν πέτασον τοῦ υἱοῦ τῆς, καὶ εἶπε. Ἐκείνον μου, φάλαξον τὸ ἄθος τοῦτο διὰ τὴν ἀγάπην μου, ἵνα πάντοτε ἐνθυμῆσαι τὴν μητέρα σου. Ὅταν δ' εἰσῆλθεν εἰς τοῦ Λουιθόλου ἀθὰ παρακαλῶμεν τὸν Θεόν, εἶπιν ἡ Γερτρούδη πρὸς τὸν νέον ἱερακόνμου, νὰ σ' ἐπαναφέρῃ σῶον καὶ υγιῆ ἐν τῷ μέσῳ μας.

— Καὶ διὰ τὴν καλὴν σου μητέρα, προσέθεσεν ὁ Λουιθόλος, δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ φροντίξῃς· εἶνε πλησίον ἀληθῶν φίλων, οἵτινες οὐδένας θ' ἀρήσωναι νὰ στερηθῇ.

Ὅταν δ' ὁ νέος ὀδοιπόρος καὶ ἡ μήτηρ του ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον, ὅπου πρὸ ἐννεα ἔτων ἐδέχθησαν τὰς πρώτας βοήθειας τῆς ὠραίας Ῥόζας, ἡ Θεοδώρα ἐτάθη, διότι δὲν εἶχε δύναμιν νὰ προχωρήσῃ. Μήτηρ δὲ καὶ υἱὸς ἔχυσαν πολλὰ δάκρυα πρὸς τὴν θύραν· ἀποσπαθῶσι τῶν βραχιόνων ἀλλήλων καὶ ἔτελος ὁ νέος ἀπευκρύνθη ταχέως, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα δευτέρου του, καὶ ἡ πτωχὴ μήτηρ ἐπανῆλθε μόνη εἰς τὸ χωρίον.

Μόλις δὲ τρεῖς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ὀθωνος ἑβδομάδες παρελθόν, καὶ ἡ Θεοδώρα ἠθέλησε, μὲ δυσκολίαν μόνον ἠδύνατο πλέον νὰ περιπατήσῃ, καὶ συχνάκις ἐπιπτεν ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν. Ἡ δὲ Γερτρούδη καὶ ὁ σύζυγός της ἤρχισαν ν' ἀνητυχῶσιν. «Ἡ συχάζετε, τοῖς ἀπεκρίνατο ἡ κόμης· ἡ ἀσθένεια μου εἶνε μόνον ἀποτέλεσμα τῆς ἀνητυχίας μου δὲν συνειθῆται ἀκόμη τὴν ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ μου, ἥτις εἶνε διὰ τὴν καρδίαν μου δοκιμασία δεινὴ· ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι μετ' ὀλίγον ἡ ὑγεία μου θά ἐπανορθωθῇ.

— Νὰ δώσῃ ὁ Θεός! προσέθεσεν ὁ Λουιθόλος· ἀλλ' ἔβαν ἦτο μόνος μετὰ τῆς γυναίκας του. Ὁ Θεὸς νὰ μὴ ψεύσῃ, ἔλεγεν, ἀλλὰ πολὺ φοβῶμαι ὅτι ὁ Ὀθων δὲν θά φθάσῃ τὴν μητέρα του· τὴν ἀνοίξιν δὲν πιστεύω ἐαυτὴν ἀσθενῆ, ἐν ᾗ δυστυχῶς ἀναγνωρίζω εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ συμπτώματα ἀσθενείας, κοινωτάτης εἰς ταύτην τοῦ ἔτους τῆς ὠραν.

Οἱ φόβοι τοῦ Λουιθόλου ἦσαν βασίμωτατοι μετὰ

τινας ἡμέρας, ἡ Θεοδώρα ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ κλητήρως, καὶ ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ φοβῆται διὰ τὴν ζωὴν τῆς.

Δὲν ἤξεύρω, ἔλεγεν εἰς τὴν Γερτρούδην, ποία εἶνε ἡ ἀπόρασις τοῦ Κυρίου περὶ τῆς τύχης μου· πρέπει ὅμως νὰ ἦμαι πάντοτε ἐτοιμῇ· ὅπως φανῶ ἐμπρός σου, ὅταν θέλῃ νὰ μ' ἀνακαλέσῃ ἐκ τοῦ κόμπου τοῦτου· τολμῶ λοιπὸν νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοὶ φέρῃται τὸν Πάτερ-Μακάριον, ἵνα τῷ ἐμπιστευθῶ μέγα ἄρρητον, εἰς οὗ κρέμαται ἡ ψυχία τῆς ψυχῆς μου. Νὰ παρακαλέσῃς πρὸς τοὺς τούτους τὸν εὐσεβῆτον ἡμῶν ἐφημέριον νὰ μοὶ χορηγήσῃ στιγμᾶς τινὰς διδασχῆς ἐλπίζω νὰ μὴ ἔχω οὐδὲν ἐπὶ τῆς συνειδήσεως, δὴδύνατο νὰ μὲ φοβῆται διὰ τὴν ἐσχάτην στιγμὴν· ἀλλ' εἰς τὴν προσέγγισιν τῆς ὑστάτης ταύτης ὥρας ἐνοεῖ τις μᾶλλον τὴν δυστυχίαν του, καὶ μᾶλλον αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῶν θρησκευτικῶν βοηθειῶν.

Εὐθύς δὲ Λουιθόλος ἀνεχώρησε διὰ τὸν Μακάριον· συνήτησε δὲ τὸν μοναχὸν ἐν τῷ παρὰ τὸ κελίον τοῦ ἐκκλησιδίου, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐκαθῆτο εὐτως παρὰ τὴν ἀσθινή.

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ κόμης, ὅταν ἦλθα εἰς ταύτην τὴν κοιλάδα, ἐρρυφα τὸ δισμα καὶ τὴν καταγωγὴν μου, φοβουμένη, μὴ ἀνακαλυφθῇ ἡ διαμονή μου παρὰ τῶν ἐχθρῶν μου· ἀλλὰ σήμερον ἐπικινδύνως ἀσθενούσα, καὶ δλίπουσα ὅτι τὸ συμφέρον τοῦ τέκνου μου ἀπαιτεῖ νὰ τῷ ἀφήτω μετὰ θάνατον ὀδῆρόν καὶ προστασίαν, νομίζω ὅτι παντὸς ἄλλου καλλίον δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ τοῦτο εἰς ὑμᾶς, ὅτις ἄχρι τοῦδε μοὶ εἰδείξατε ἀγάπην πατρὸς. Ἄφ' οὗ δὲ ἀνέφερε πάντοτε τὰ συμβάντα, δια τὴν ὀδήγησάν εἰς Ἑλβετίαν, καὶ ἄτινα ὁ ἀναγνώστης γνωρίζῃ ἤδη. Ἐώρα, πάτερ μου, προσέθεσε, μίαν μόνην παράκλησιν ἔχω νὰ σὰς ἀπευθῶν· ἵσως ὁ παντοδύναμος φυλάττει διὰ τὸν Ὀθωνα εὐτυχῆς μέλλον καὶ μίαν ἡμέραν ἀναλαβῆ τὰ δικαία του· ὅθεν τολμῶ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ τὸν λάβῃτε ὑπὸ τὴν πατρικὴν προστασίαν σας, καὶ χρεῖας τυχεύσης νὰ τῷ χορηγήσῃτε ὡς μάρτυς, ἐάν ποτε ἔλθῃ τῆς δικαιοσύνης ἡ ὥρα.

Παρηγορηθῆτε, Κυρία, ἀπερίθη ὁ Μακάριος θέλω ἐπιμαλθῆ τὸν υἱὸν σας, καὶ ἐάν ποτε εὐτυχῆσω, νὰ τὸν ἀποκαταστήσω εἰς τὴν κατοικίαν τῶν δικαίων του, καὶ νὰ τῷ ἀποδώσω τὴν πατρικὴν κληρονομίαν του, θέλω προσπαθῆσαι ὅσον μοὶ εἶνε δυνατόν.

— Εὐλογητός ὁ Θεός! προσέθεσεν ἡ Θεοδώρα· μεγάλας ἡ καρδία μου ἀνεκούρθη καὶ ἀπονήσκει εὐχαριστημένη. Τὴν δ' ἐπαύριον, ὅταν ὁ Μακάριος ἐπανῆλθε παρὰ τῆ Κομῆσιν, τὸν παρεκάλεσε νὰ τῇ κάμῃ καὶ τρίτην χάριν μεγάλην καὶ ταύτην, διότι ἀπέβλεπε τὴν εὐδαίμονίαν τοῦ τέκνου τῆς. Πάτερ μου, εἶπε, δὲν ἔχω τὴν ἰσχὺν νὰ γράψω πρὸς τὸν υἱὸν μου, καὶ ἐντοσούτω δὲν δύναμαι νὰ παραιτήσω τὸν κόσμον τοῦτον· χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω. Θέλετε μοὶ κάμει ἄραγε τὴν χάριν νὰ τῷ γράψῃτε μίαν ἐπιστολήν ὑπὸ τὴν ὑπαγόρευσίν μου;

Ὁ Μακάριος ὑπέκρουσε εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀσθενούς, καὶ καθῆρας παρὰ τὴν κλίτην, ἔγραψεν ὑπὸ τὴν

ὑπαγόρευσίν της ἐπιστολήν μακρὰν καὶ θλιβεράν, ἐν ᾗ ἡ Κόμης κατὰ τὰς τελευταίας τῆς στιγμᾶς ἀνεκάλει εἰς τὸν υἱὸν τῆς τὰς σωτηρίους συμβουλὰς, ἃς τοσάκις τῷ εἶχεν ἀπαυθῆναι. Τῷ συνίστα κατ' ἀρχὰς νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὴν εὐσέβειαν, ἀγαπῶν τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ ὡς ἐαυτὸν. Τὸν ὑπεχρέωνεν εἶτα νὰ μὴ ἀφήτῃ τὴν κοιλάδα, ἐνθα ἔλαθε τοσοῦτον συμπαθεῖ φιλοξενίαν, καὶ ἐνθα ἠδύνατο νὰ ἴσῃ ὑπάρξιν γλυκεῖαν καὶ ἀθῶαν. Ἐάν δ' ὁ Θεὸς τῷ ἀπέδιδε τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων του, τῷ παρηγγίλει νὰ συγγνώμῃ ὅλους αὐτοῦ τοὺς ἐχθρούς, καὶ ν' ἀποθήσῃ πᾶσαν ἰδέαν ἐκδικήσεως, ὡς ἐπικινδύνον πειρασμόν. Ἐτελειῶν δ' ἀφοσιῶσα τὸν υἱὸν τῆς εἰς τὴν ἀκαταμάχητον τῆς Παναγίας προστασίαν, πρὸς ἣν εἶχε πάντοτε ἰδιαιτέραν ἐλπίαν.

ΚΕΦ. Η΄.

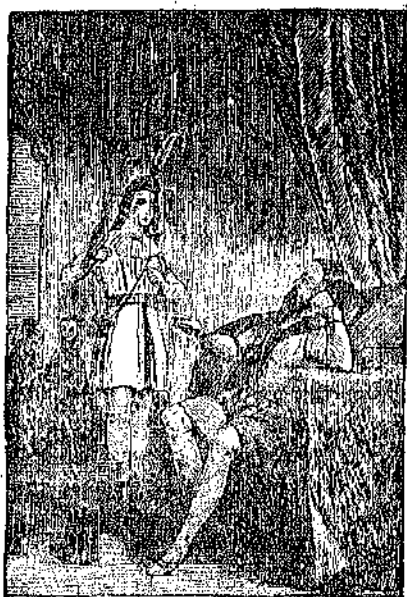
Πρώτη ἀνακάλυψις

Ἐνῷ ἡ Θεοδώρα περιέμενεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν στιγμὴν, ἥτις ἐμίλλε νὰ τὴν ἀπολύσῃ τῶν δεσμῶν τοῦ κόμπου τοῦτου, καὶ γ' ἀνοίξῃ αὐτῇ τὰς πόλεις τῆς αἰωνιότητος, ὁ Ὀθων ἐξηκολούθει τὴν ὀδοιπορίαν του. Καὶ τοι δὲ χρόνοι εἶναι εἰς ἀπαντας τοὺς Πύργους, οὗ ἀπῆντα καθ' ὅδον, οὐδὲν ὅμως ἠδυνήθη νὰ μάθῃ περὶ τοῦ πατρὸς του. Ἐπειδὴ δ' ἐντοῦτοις ὁ χειμὼν ἤρχισεν εἰς τὸ τέμαρ του, ἐπιθυμῶν ἀνωπρόνως νὰ ἐπανελθῇ παρὰ τὴν μητρί του, ἤρχισα νὰ καταβάλλῃ νέας προσπάθειας πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς διαμονῆς τοῦ ἱπποτοῦ Φελσαρχέμου, καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ Πύργος αὐτοῦ ἦν παρὰ βῆσιν, διευθύνθη πρὸς τὰ ἐκεῖσε, ἵνα παρακολουθῶν τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ τοῦτου εἴσῃ τέλος ὅτι ἐπεθύμει. Ἐνῷ δ' ἐν μίᾳ τῶν ἡμερῶν ὑπὸ θείας κραταιότητος ἐμποδισθεὶς κατέφυγεν ἐν μέσῳ σκοτεινοῦ δάτους, καὶ ἐπλανήθη βλοσυρῶς ἐν αὐτῷ, ἤκουσε μακρῶδες κηρῶν ἠλακᾶς καὶ ἤχον αὐλοῦ, καὶ ἐνόησεν ὅτι ἦτο πλησίον τόπου κατοικημένου. Προχωρήσας δὲ τῶντι μικρὸν εἰς τὰ πρόσω, εἶδεν ἐνῶπιόν του πλατὺν ποταμὸν καὶ παρὰ τὴν ὄχθη αὐτοῦ ὑψηλὸν καὶ εὐρύχωρον πύργον, καὶ μὴ ἀμφισβῆλλον· ὅτι ὁ ποταμὸς ἦτο ὁ Ῥῆος, ὑποπέθειν προσέτι ὅτι ὁ πύργος ἐκεῖνος ἦν ἱσως ὁ ζητούμενος, ἐλησμονῆσεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν τοὺς κέπους καὶ τοὺς φόβους του, καὶ γονυπετήσας πύχρισθησε τὸν Θεόν καὶ τὸν ἱκέτισε νὰ εὐλογῆται τὰ διαθήματά του.

Πρὸς δὲ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, φθὰς ὁ Ὀθων εἰς τὴν πόλιν τοῦ Πύργου, ἐζήτησε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν ἐπιστάτην, ὅστις τὸν ἐδέχθη μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως, διότι ὁ κύριός του ἐπεθύμει ἀπὸ τινος ἵνα ἱερακᾶ. Ὅθεν ἐπέσει νὰ προαιδοποιήσῃ τὸν ἄρχοντα, καὶ μετὰ τινὰς στιγμᾶς, καθ' ἃς ὁ Ὀθων ἐδέρμαινε πλησίον καλοῦ πυρός, τὰ εἰσέτι διαβροχὰ ἐνδύματα του, ἐπανῆλθε καὶ ἐκάλεσε τὸν νέον ἔμπορον νὰ τὸν

ἀκολουθήσει! Ἐλαβε λοιπὸν οὗτος τὰ κλωβία του καὶ ἠκολούθησε τὸν ἐπιστάτην, εἰπόντα διὸ θέλει τὸν παρουσιάζει εἰς τὸν ἱππότην Φελοάγγελμον. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπετεν ὡς κεραυνὸς ἐπὶ τοῦ Ὀθωνος. «Λοικόν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, εὐρίσκειται ἐν τῷ Πύργῳ τοῦ ἐχρού μου! Αὐτὸς, ὃν μέλλω νὰ ἴδω, ἐβόησε πᾶσαν τὴν οἰκουμένην μου εἰς τὴν δυστυχίαν, ἐπυρόλησε τὸν πύργον μου, καὶ κατακρατεῖ τὸν ἀθλιὸν μου κατὰ τὰς εἰς σκληρὰν ἀιχμαλωσίαν! Θεέ μου! ἔλθε εἰς βοήθειάν μου, ἐκπευσόν με καὶ εὐλόγησον τοὺς λόγους μου!»

Ὅταν δ' ἦ ἔξω τῆς αἰθούσης, ἐν ἧ ἐκάθητο ὁ ἄρχων, ἠρώχθη δὲν ἡδυνήθη νὰ κατασιγῆται ἐνδωμῶν τρόμον· ἀλλ' ἀνέλαβε θρόνος καὶ εἰσήλθε τολυηρῶς. Ὁ Διέτριχος ἦτο ἡμικελευμένος ἐπὶ ἀνακλινηταίου, ἔχων παρ' αὐτῷ μέγα κύπελλον οἴνου, καὶ διασκεδάζων διὰ τῆς βοῆς κύβων ἐπὶ τοῦ ταπητος. Ἡ δὲ Ματίλδη καὶ ἡ ἄγῃ καθήμεναι πλησίον αὐτοῦ εἰς πρῶτον, ἐκέντων.

Ὁ Διέτριχος ἐξετάζων τοὺς ἱερακας τοῦ Ὀθωνος

Τότε ὁ Ὀθων κατέθεσε τὰ κλωβία του καὶ ὁ Διέτριχος ἐξετάζει κατὰ σειρὰν τοὺς ἱερακας, ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ ἐκείνῳ ὃν τῶ συστατὴς ἔνεος ἔμπορος, ὃν αὐτὸν τὴν ἐκαύριον τὸν δοκιμάσει. Βίτα δὲ τὸν ἀπέπευσε μετ' ὕψου ἀποτόμου, συστήσει αὐτὸν εἰς τὸν Βυρκάρδον ἵνα τῷ δώῃ καὶ κλίην διὰ τὴν νόκτα.

Μετὰ λιτὸν δὲ δειπνόν, ὠδήγησαν τὸν Ὀθωνα εἰς τὸ ταπεινὸν δωμάτιον, ἐν ᾧ τῷ εἶχον ἀτοιμάσθαι κλίην· ἄρ' οὐ δ' ἔτι μόνος, γόνυκατήνας καὶ ὑψώνας τοὺς ὀφθαλμοῦς πρὸς αὐτὸν, προσεγγήθη ἐπὶ μικρὸν καὶ παρεκάλεσε τὸν Θεόν, τὸν ἕως τότε εὐλογῆσαντα τὴν ἐπιχείρησίν του, νὰ εὐδώσῃ αὐτὴν καὶ μέχρι τέλους.

Ἐγέρθη δὲ μετὰ τοῦτο καὶ παρευθεὶς πρὸς τὴν κλίην του, ἐπλησίασε τὸν λόγιον του εἰς τὸν τοίχον καὶ ἀπετήρησεν ἐπ' αὐτοῦ κλειστάς ἐπιγραφάς. Ἐξ-

επλάγη δ' εὐρών μεταξὺ αὐτῶν τὸ ψαλμικόν. «Ὁ Θεός μου βοηθός μου καὶ ἐλπίς ἐπ' αὐτόν», συνεχῶς ἐπαναλαμβάνομενον ὑπὸ τῶν γονέων του. Καὶ, ἐκλαβὼν κατ' ἀρχάς τὰς λέξεις ταύτας ὡς ὑπόμνησιν τοῦ Θεοῦ, θέλοντος νὰ τὸν εὐελπίσῃ, ἐμελέσα τὰς παρηγόρους ἀληθείας, ἃς αἱ ὀλίγοι ἐκείνοι λόγοι περιείχον, ὅταν ἐξαίφνης διέκρινε ὑποκάτω τῆς ἐπιγραφῆς τὰ ἀρχικά γράμματα E. B. «Θεέ μου! ἀνέκραξε παράφορος ὑπὸ χαρᾶς, ὁ πατήρ μου, ὁ Ἐφῆϊκος Βαλδοβέργης, ἐγάραξε ταύτας τὰς λέξεις. Ἀναμφιδόλως ἦν ἐνταῦθα κατακεκλεισμένος, ἀλλὰ ζῆ ἐτι ἡ ἀπίθανε,

Κατεκλίθη δὲ συλλογίζομενος κατὰ τινα τρόπον ἡδύνατο νὰ τὸν ἀνύρῃ καὶ νὰ τὸν σώσῃ, καὶ μετ' ὀλίγον τὸν κατέλαβε θαῦς ὕπνος, ἀποτέλεσμα τῶν μακρῶν τῆς ἡμέρας μόχθων του.

Μόλις δ' ἤρξατο ὁ ἦμος νὰ χρυσώσῃ τοὺς περὶ τὸν ἔθρον λόφους, ὅταν αἱ κραυγαὶ τῶν κυνηγῶν ἐξῆυρταν τὸν Ὀθωνα, ὅστις ἐγερθεὶς πάραυτα ἐτρέψε νὰ τοποθετηθῆ ἐπὶ τῆς πύλης περικειμένων τὸν Διέτριχον· ὅταν δ' ἐράνη διήππότης, ἐξέλας τοῦ κλωβίου τὸν ἱερακὰ, ὃν ἐμελλον νὰ δοκιμάσῃ, τὸν ἔβησεν ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ εὐγενοῦς θηρευτοῦ καὶ ποιήσας θαθεῖαν ὑπόκλησιν, ἀπισύρθη. Ἄρ' οὐ δ' ἐγένετο ἄφαντος ὁ Διέτριχος, ἐξελθὼν καὶ οὗτος τοῦ Πύργου, ἐπορεύθη πρὸς τοὺς περικυκλούμενους τὸ κτίριον βράχους.

Ἀκολουθῶν δὲ σινηνὴν ἀτραπὸν, ἔφθασεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰήνου, καὶ παρ' αὐταῖς εἶδεν ὑψηλὰ τεῖχη, ἐν ᾗ ἠοίγητο πλῆθος μικρῶν θυρίδων. «Θεέ μου! εἶπεν, ἐνταῦθα ἴσως εὐρίσκειται καὶ ὁ δύστηνος πατήρ μου! ὦ! ἐάν ἦδυν αὐτὸν νὰ τὸν ἴδω τοῦλάχιστον!»

Καὶ ἔμεινεν ἔριον τοῦ ὀφθαλμοῦς πρὸς τὰς ὑψηλοτάτας ἐκεῖνας θυρίδας. Ἴνα εὐρήσῃ νὰ εἶδῃ δι' αὐτῶν εἰς τὸ ἐδοῦρον, ὅτε φωνὴ τραχέια προσέβηκε τῆ ἀκούῃ του — «Φυλάξου, φίλε μου! διότι ἀκριβὰ θὰ πληρώσῃς τὴν περιεργίαν σου, ἐάν τις κάτοικος τοῦ Πύργου σὲ παρατηρήσῃ, ἐξετάζοντα τὰ τεῖχη· θὰ σὲ ἐκλάβουν ὡς κτησοκόπον.» Ἰρέμων δ' Ὀθων ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶδε καθημένους ἐπὶ κορμῷ ἀνιστραμμένους ἄνδρας ἐνα ζυλοτόλον μετὰ τοῦ τέκνου του, οἵτινες ἐτρέμων ἠτύχως περᾶλλον ἄσπου. Ὅταν δὲ καθησυχᾶται ἐκλήσιασε πρὸς αὐτοὺς, αὐτὸς εἶπε, ἡ ἀπατώμαι; ἀνέκραξεν ὁ ζυλοτόμος. Ἄλλ', ὅχι! δὲν ἀπατώμαι, αὐτὸς εἶπε. Νέα καὶ μίλιον φρίκη κατέλαβε τότε τὸν Ὀθωνά, ὁ ὅτι ἐνόμιζεν ὅτι ἐπροδοθῆ· ἀλλὰ τότεν ἐξεπλάγη ὅταν ὁ ζυλοτόμος, προσηφῶν αὐτῷ εὐχέως τὴν χεῖρα, ἀίνου ἠέθη, τῷ εἶπε, τὸν δυστυχῆ, ὃν ἐνωίας παρα τὴν λίανην Θύνην (Thun), δίδως αὐτῷ ὅλον τὸ προῖον τῆς πωλήσεως σου. Ἐγὼ τὸ ἐνθυμοῦμαι κολιχίστα, καὶ συχαίρω ἑμαυτὸν διότι σὲ εὗρον ἐνταῦθα. Ἴνα σοὶ μαρτυρήσω ὅλην μου τὴν εὐγνωμοσύνην.

Ἦθελεν εἶπαι τῷ ἄνδρα τὸν νὰ ζωγραφίσωμεν τὴν χαρὰν, ἣν προῦξεντες εἰς τὸν Ὀθωνα τριαυτῆ συνάντησις, καὶ εὐχαρίστησεν ἐνδομῶχος τὸν Θεόν, διότι εὖρε ποιῶντα φίλον ἐπὶ ξένης καὶ ἰχθυοειδῆς γῆς. «Μάλιστα, σὰς ἀναγνωρίζω τώρα, εἶπεν, ἀλλ' εἰς ποῖον εὐτυχῆ περιπέσειαν χρεωστῶ τὴν εὐδαιμονίαν μου ταύτην;

— Ἄκουτον, ἐξηκολούθησαν ὁ Ῥυπέρτος (οὕτως ἀνομαζέτο ὁ ζυλοτόμος)· ἀρ' οὐ μοι ἐχορήγησας τασούταν γενναίως τὰ μέσα, νὰ ἀκολουθήσω τὴν πορείαν μου, ἐπλανώμην ἐπὶ μακρὸν ἐν Ἐλβετία καὶ ἐνταῦθα ἐπαρῆναις χώραις. Καὶ τοι δὲ πάντα γὰρ ζῆτων ἐργασίαν, δὲν εὕρισκον οὐδαμοῦ, εἶχον ἤδη ἐξοδεύσει τὴν ἐλεημοσύνην σου, καὶ ἐστεροῦμην καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουτίου ἄρτου, ὅτε φθάνων ἐνταῦθα, εὗρον ἐντὸς τοῦ δάτους τούτου συμπαθεῖ ἄνθρωπον, ὅστις μ' ἐδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ μαθὼν ὅτι ἤμην ζυλοτόμος, μ' ἔλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του διὰ τὴν ζύλουσιν τῶν δατῶν τούτων, ὅπου αὐτὸς ἠγάξατο ἀπὸ πολλοῦ. Ὅταν δὲ ὁ ἐλεῆμων Κρουνός (οὕτως ἐλέγετο), προῖθη λίαν εἰς τὴν ηλικίαν, μοι ἔδωκε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του, καὶ με κατέστησε διάδοχόν του. Ἡ σύζυγός μου εἶνε ἀγαθὴ, καὶ εὐνοεῖται ὑπὸ τῆς γυναίκας τοῦ ἱππότου καὶ ἐγὼ εἶμι εὐτυχέστατος. Ἄλλ', εἶπέ μοι καὶ σὺ ἦδη, φίλε, διατὶ εὐρίσκεισαι ἐνταῦθα, καὶ ἐν ἐγὼ δύναμαι νὰ σοὶ χρησιμεύσω εἰς τι.

— Λοικόν, φίλε, ἀπεκρίθη ὁ Ὀθων μετ' εὐκρινείας, ἐμπιστεύομαι ὅμως εἰς σὲ τὴν ἐκτέλεσιν σχεδίου, εἰς ὃ δύνασαι νὰ χρησιμεύσῃς μετὰ ἄλλω, ἀλλὰ τὸ ὅποιον θέλει σοὶ προξενήσει τρόπον. Βλέπεις τὰς ὀπὰς ταύτας, αἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς θυρίδες εἰς τασούτας φυλακὰς; Ἐν μιᾷ αὐτῶν, ἀναμφιδόλως, στεναζέει ἄθως ἄνθρωπος, διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ὀποῖου, ὄντος μεγίστου εὐεργέτου μου, δὲν φοβούμαι νὰ θυσιάσω μυριάσις τὴν ζωὴν μου.

Ὁ Ῥυπέρτος ἠέφραξεν μεγάλους ὀφθαλμοῦς, διότι τὸ σχέδιον τοῦ νέου τῷ ἐφάνη οὐ μόνον τρομερὸν ἀλλὰ καὶ ἀκατόρθωτον· καὶ ἀρ' οὐ εἶπεν εἰς τὸν Ὀθωνα πάντας τοὺς κινδύνους τῆς τασούτου τολμηρᾶς ἐπιχειρήσεώς του, τὸν ἠρώτησε τὰ μέσα, δι' ὧν ἀπεφάσισε νὰ τὴν κατορθώσῃ.

— Σὰς ὁμολογῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ὀθων, ὅτι οὐδὲν εὐρον ἄχρι τοῦδε, ἀλλ' ἐλπίζω διὸ ὁ Θεὸς θέλει μὰς χορηγήσει.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ ζυλοτόμος· τώρα ἐπίστρεψον εἰς τὸν πύργον, διότι ἐπιστρέφει ὁ ἱππότης ἀπὸ τῆς θύρας, καὶ τὸ ἐσπέρας ἔλθε νὰ με ἀπαντήσῃς ἐνταῦθα ὄψως ὁ Ὀθων καταλείψας τὸν Ῥυπέρτον, εἰσηλθεν εἰς τὸν πύργον· ἐκεῖ δ' ἀπήτησε τὸν Διέτριχον, ὅστις τὸν συνήραξεν διὰ τὴν καλὴν ἀγωγὴν, ἣν εἶχε δώσει εἰς τὸν πατέρα, προσθέτας, ὅτι, ἐάν εὐχαριστῆται δύναται νὰ μείνῃ ἡμέρας τινὰς εἰς τὸν Πύργον. Εὐχαριστήσας δὲ τὸν ἱππότην ὁ Ὀθων, μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Βυρκάρδου, ὅστις ἐπίσης τὸν εὐχαρίστησε διὰ τὸν ἱερακὰ.

Ἄρ' οὐ δὲ μετὰ τὸ πρόγευμα, ἔμεινεν ὁ νέος ὀφθαλμολόγος μόνος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων τοῦ ἐπιστάτου, ἐνόμισεν ὅτι εἶνε ἀρμόδια στιγμή νὰ ἐξετάσῃ τὴν γυναῖκα τινὰ δυνάμενα νὰ τὸν ἐδηγήσῃ. Μετὰ τινὰς λοιπὸν ἀσημάντους λόγους, τὴν ἠρώτησε μετὰ προσποιητῆς ἀδιαφορίας, ἐάν ὁ κόμης Βαλδοβέργης ἀπέθανεν. Ἦ δ' ἀπροσδόκητος αὐτῆ ἐρώτησις τοιοῦτον τὴν ἐξέπληξεν ὥστε κατέστη ὠχρὰ ὑπὸ φόβου.

— Σιωπῆ, ἀνέκραξε, σὰς παρακαλῶ, δι' ἀγάπην Θεοῦ! Παράδοτε ἀμέσως εἰς τὴν λήθην, ἔτι ἂν γνωρίζητε περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου; διότι καὶ οἱ τοῖχοι ἐνταῦθα ἔχουσιν ἄτα. Ὅσον διὰ τὸν δυστυχῆ ἱππότην, εἶπε ν' ἀπέθνηκεν, ἐπειδὴ αἱ θάλανοι, ἃς δοκιμάζει, εἶνε χεῖρονες μυρίων θανάτων. Ὅταν ἀναφέρει ἐνίοτε εἰς τὸν σύζυγόν μου τὴν γυναῖκα καὶ τὸ τέκνον του, ὧν ἀγνοεῖ τὴν τύχην, χύνει χεῖμαρδους δακρύων. Ὁ μακρὸς ἄρτος ὃν βλέπετε, εἶνε ἡ μόνη τροφή, ἣν τῷ δίδωσι, πρὸς συντήρησιν τοῦ βίου καὶ τῶν ταλαπωρῶν του. Μετ' ὀλίγον θὰ τὸν φέρῃ εἰς αὐτὸν ὁ ἀνὴρ μου, διότι εἰς τοῦ ἀνδρός μου τὴν ἐπιτήρησιν εἶνε ἰδιαιτέρως παραδεδομένος.

Ἐνταῦθα ἡ μὲν σύζυγος τοῦ ἐπιστάτου ἐπογγύεσε τὰ δάκρυά της, διότι, ὡς ἀλλαγῶ περιεγράψαμεν, ἦτο συμπαθοῦς χαρακτήρος, ὁ δ' Ὀθων ἠαγκαζοθῆ ν' ἀποστρέψῃ τὸ ὕγρον πρόσωπόν του καὶ νὰ καταπιῆ τὸς κλαυθμούς του. Ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Βυρκάρδος ἐκάλεσε τὴν σύζυγόν του, καὶ ἐξῆλθε αὐτῆ μετὰ τῶν τέκνων της, ὁ Ὀθων ἔμεινε μόνος.

Ἀμοδρὰ ἀκτις ἐφώτισεν ἀιφνηδίως τὸ πνεῦμα του, καὶ λαβὼν τὸν διὰ τὸν πατέρα του προσδιωρισμένον μαῦρον ἄρτον καὶ ἀραιότατος ἱκανὸν ταμάχιον τοῦ φλογώματος (πέτσα), ἐξέβαλε μέρος τῆς ψυχῆς, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἔθεσε δέμα σπαρτίου, χρησιμεύοντος νὰ διευθύνῃ τὴν πτήσιν τῶν ἱερακῶν του. Ἐἴτα δ' ἔγραψεν ἐπὶ μικροῦ χάρτου τὰς ἐξῆς ὀλίγας λέξεις· «ὁ ἄνθρωπος φίλος σὰς περιμένει τὴν ἐσπέραν ταύτην ὑπὸ τὸν τοίχον· ἄμα δὴ τὸ ἦλος, θέλετε καταδιδᾶσθαι διὰ τῆς θυρίδος σὰς τὸ σπαρτίον τοῦτο, ὅταν δὲ πρὸ ἀναβιβάσθητε θέλετε εὖρει προσδεδεμένον εἰς αὐτὸ σχοινίον, χρησιμεύσον εἰς τὴν δραπέτευσίν σας ἀντὶ κλίμακος. Ἡ σύζυγός σας πέμψει τὸν φίλον τοῦτον, ὅστις ἐν ἐνεπίσει ἔσθῃ καὶ τὴν ἐμπερικλειομένην ἐπιστάλην.»

Μετὰ δὲ τοῦτο προσέθετεν ὁ Ὀθων ἐντὸς τοῦ ἄρτου τὸ γραμματίδιόν του καὶ τὴν ἐπιστολήν τῆς Θεοδώρας, ἐπανέθηκεν ἐπιδεξίως τὸ φλόγωμα ἐπὶ τοῦ ἄρτου καὶ ἔβησεν εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἤρξατο νὰ καίρῃ ἀδιαφόρως μετὰ τῶν ἱερακῶν του. Ἡ δ' ἐπιστολὴ τῆς Θεοδώρας, ἣν ὁ Ὀθων ἐπεμψεν εἰς τὸν πατέρα του, δὲν ἦτο μὲν ἐσφαγισμένη, ἀλλ' εὐκόλως ὁ κόμης ἡδύνατο νὰ δεσφαιθῆ περὶ τῆς γνησιότητός της ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῆς γραφῆς.

Μετ' ὀλίγον δ' ἐπίστρεψε καὶ ὁ Βυρκάρδος, οὐδὲν εἰδὼς ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Ὀθωνος συνομιλίας τῆς συζύγου του, καὶ ἀρ' οὐ ὠμίλησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ μικρὸν περὶ τῶν ἱερακῶν του, ἔλαβε τὸν μαῦρον ἄρτον καὶ λάγχιον πλήρη ὕδατος καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸν δεσφωτήν.

Περὶ δὲ τὴν δειλὴν ὑποκρίθεις ὁ Ὀθων ὅτι θέλει διδάξῃ ἐτι τὸν ἱερακὰ, ὃν πρὸ μικροῦ ἠγόρασεν ὁ Διέτριχος, ἔλαβεν εὐκόλως τὴν ἄδειαν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Πύργου.

ΚΕΦ. Θ'.

Ἡ δραπέτευσις.

Ὅταν δ' ὁ Ὀθων εἶδεν ἑαυτὸν ἐλεύθερον, ἔτρεξεν εἰς τὸ δάσος καὶ εὗρεν, ὡς ἦτο ἐπόμιον, τὸν Ῥυπέρτον καὶ τὸν υἱὸν του. Ἡ γὰρ, ἦν ἰδοκίμαζεν, ἦτο τοσοῦτον ζωηρὰ, ὥστε μόλις ἐκράτει ἑαυτοῦ. « Συγχάρηαι με, φίλε μου, εἶπεν εἰς τὸν ξυλοτόμον, ἦ, μάλλον, εὐχαριστήσωμεν ὁμῶς τὸν Θεόν, διότι εἰσήκουσε τὰς εὐχὰς μας. » Ἐἶτα τῷ διηγῆθη τὸ μέσον ὃ μεταχειρίσθη, ἵνα εἰδοποιήτῃ τὸν κόμητα περὶ τοῦ σχεδίου τῆς δραπέτευσως, καὶ τελευταῖον παρεκάλεσε τὸν Ῥυπέρτον νὰ ἐτοιμάσῃ σχοινίον ἀρκετὰ μακρὸν καὶ δυνατὸν διὰ τὴν ἐσπέραν.

Ὁ Ῥυπέρτος δὲν ἤγνοιε τοὺς ἐπακλουθῆντας αὐτοὶ κινδύνους· ἀλλὰ τσαυτὴ ἦτο ἡ πρὸς τὸν Ὀθωνα εὐγνωμοσύνη του, ὥστε καίτοι δυνάμενος νὰ κατασφραγῇ, ἐὰν καταλαμβάνετο βοηθῶν τὸν νέον εἰς ἀπειραν, ἦτις κατὰ τὸν ἱππότην ἦτο μέγα ἐγκλημὰ, ἀπεφάσισεν ὅμως παντὶ σθένει νὰ τὸν συνδράμῃ ὅθεν παρεκάλεσε τὸν Ὀθωνα νὰ τὸν ἀκολουθήτῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπως συγκερθῶσι τὰ περὶ τῶν μέσων τῆς ἐκτελέσεως· ἀπεφάσισαν λοιπὸν τὸ ἐσπέρας ὁ μὲν Ῥυπέρτος νὰ πλησιάσῃ λιμβὸν εἰς τὸν τοίχον, ὁ δὲ κόμης καὶ ὁ Ὀθων νὰ ἐμβῶσιν εἰς αὐτὴν καὶ ἀκολουθῶντες τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ, νὰ προσερχοῦσθαι πέραν τῆς κυριότητος τοῦ Διέτριχου.

Μετὰ πολλὰς δ' ὥρας παρῆλθον εἰς δεινὴν ἀνησυχίαν, ὃ ἦμος τέλος ἔδυσεν ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα, καὶ τότε ὁ Ὀθων, ὁ Ῥυπέρτος καὶ ὁ υἱὸς του ἐξῆλθον τοῦ δάσους καὶ διευθύνθησαν πρὸς τὸν τοίχον τὸν ἐφορῶντα πρὸς τὸν ποταμὸν, ὅπου, ὡς τὸ ἱσχυρέραν ὁ Ὀθων, ἦτο ἡ θυρὶς τῆς φυλακῆς τοῦ πατρὸς του. Ὁ Ῥυπέρτος παρασκευάσας πάντα τὰ τῆς φυγῆς· ἱερὴν λιμβὸν καὶ ἔθεσεν αὐτὴν ἱλαρὰ εἰς τὴν ὄχθην. Ἀνιμὸς ἰσχυρὸς ἐτάρασσε τὰ δένδρα καὶ τὴν ἰδατίνην ἐπιφάνειαν, καὶ ἡ κίνησις τῶν φύλλων μετὰ τοῦ βόθρου τῶν κυμάτων ἐπέστουν πολλακίς τὸν Ὀθωνα καὶ τοὺς συντρόφους του, ὧν ἡ καρδία ἐπαλάσσει ζωηρῶς ὑπὸ φόβου τε καὶ ἐλπίδος, ἡ Ὀθὼς μετ' ἡμῶν ἱπανελάμβανε συνήθως ὁ Ὀθων ταπεινὴν τῆ φωνῆν, ἵνα ἐγκαρδιώθῃ αὐτὸς καὶ ἐγκαρδιώτῃ τὸν γενναῖον ἄνθρωπον, ὅστις τότε ἐρρίψκοινδύνους μετὰ τοσαύτης ἀφοσιώσεως τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ζωὴν του. Ἐν τοσοῦτῳ αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐπαυσαν νὰ φωτίζωσι τὰ ἱλαρὰ νέφη, τὰ μετεωρίζομενα ὑπεράνω τῶν ὕδατων, καὶ αἱ ἀστέραι ἐπολλὰ πλκασίζοντο ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ στερεώματος, ὅταν ἠκούσθη λίθος ἀλισθαίνων κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου καὶ κρατοῦμενος ἀπὸ σπαρτίον. Ὁ Ὀθων ἐνόησε κάραυτα, ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ σπαρτίον ὅπῃ αὐτὸς εἶχε κέμψῃ ἐν τῆς τοῦ ἄρτου. Χωρὶς νὰ βραβύνη αὐδὲ στιγμὴν, ὁ Ῥυπέρτος ἔθεσεν εἰς αὐτὸ τὸ σχοινίον, ὃ εἶχε φέρει, ἀφ' οὗ ἔκαμεν ἐπ' αὐτοῦ κόμβους τινὰς ἵνα ἐυκόλυνῃ τὴν καθόδον, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ σπαρτίον ἀνέθη πάλιν, σύρον μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ σχοινίον, ὃ ἀκολούθουν μετ' ἀδημονίας τὰ βλέμματα τοῦ Ὀθωνος καὶ τοῦ Ῥυπέρτου.

Μόλις δὲ δύο λεπτὰ παρήλθον καὶ ὁ Ὀθων ἤκουσεν ἐπὶ τοῦ τοίχου πρόστριψιν σώματος βαρέως, καὶ εὐθὺς εἶδεν ἐμπρὸς του τὸν αἰχμάλωτον, ὃν ἐμελλε νὰ σώσῃ. Συγκεκριμένως ἐνεθυμείτο τοῦς χαρακτηρισθῆρας τοῦ πατρὸς του, καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς δὲν τῷ ἱσχυρῶρει νὰ τοὺς διακρίνῃ καλῶς· δὲν εἶχεν ὅμως λησμονήσει πληγὴν ἣν ὁ κόμης εἶχεν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ, ἰδὼν τὴν οὐλὴν, ἀνεγνώρισε μετὰ δυσπεριγράπτου γαρῶας, ὅτι δὲν ἦπατήρῃ, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὰς εὐχὰς του.

Ὁ κόμης ἠθέλησε ν' ἀποδώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του εἰς τοὺς ἐλευθερωτὰς του καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Ὀθωνα, τὸν ἠρώτησεν εἰς τίνα χρεωσθεῖ τὴν ἐλευθερίαν του· ἀλλ' ὁ Ὀθων, φοβούμενος ὅτι ἀκαιρὸς ἐξήγηται καὶ ἀναγνώρισις ταχέως, ἠύνατο νὰ εἴν' ἐπικίνδυνος εἰς τὰς στιγμὰς ἐκείνας, ἀπεφάσισεν οὐδὲν πρὸς τὸ παρὸν ν' ἀποκριθῇ, καὶ ἀνοῦ εὐχαρίστησε τὸν Ῥυπέρτον διὰ τὴν ἀφοσιώσιν του, καὶ ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν ὅτι δὲν ἤθελε τὸν λησμονήσει, ἔπειθε καὶ ἐυδιδάξῃ τὸν πατέρα του εἰς τὸ πορθεῖον, καὶ, καθήκον παρ' αὐτὸν, διεύθυνε τὸν πλοῦν του, ἐν ᾧ ὁ Ῥυπέρτος καὶ ὁ υἱὸς του ἀπεσύροντο, εἰσδύσαντες εἰς τοὺς τὸν ποταμὸν παρατινόντας θάμνους.

Ὅταν δὲ, ρῆξις εἰς ἱκανὴν τοῦ Πύργου ἀπόστασιν, ὁ Ὀθων ἐνόμισεν ὅτι δύναται ἀκινδύνως ν' ἀράξῃ, ἐνχειρίσθη εἰς τὸν πατέρα του ἔνδυμα προσκυνητοῦ, ὃ ὁ Ῥυπέρτος κατέθεσεν εἰς τὴν λέμβον· ὃ δὲ κόμης ἐνεδύθη αὐτὸ καὶ, ἀποβάς, ἠρώτησεν ἐκ νέου τὸν υἱὸν του τὸ ὄνομα τοῦ ἐλευθερωτοῦ του. — Ἦλθα, εἶπεν ὁ Ὀθων, ἐκ μέρους τῆς αὐτίγυ σου, ἦτις μοι ἐδόκειν, ὡς δειγμα τῆς ἀποστολῆς μου, τὴν ἐπιστολὴν ἣν εὗρετε τὸ πρωὶ ἐν τῷ ἄρτῳ σας. — Καὶ εἰς οὗς ὑπέδειξε τὴν διαμῶνὴν τοῦ ἱππῶτου Φελασάχιμου; — Ὁ υἱὸς Σας. — Ὁ υἱὸς μου! εἶπαι λοιπὸν ἐδῶ;

Ὁ Ὀθων δὲν ἀπεκρίνετο· τρώος σπασμαδικὸς ἐκυρίευε τὰ μέλη του καὶ δάκρυα ἐπλήρουν τοὺς ὀφθαλμούς του, εἰς οὗς ἀντανεκλῶντο αἱ πρῶται τῆς τελέτης ἀκτίνες.

— Δὲν ἀποκρίνεσθε; ἐξηκολούθησε φρίσων ὁ κόμης· δὲν ὑπάρχει πλέον!

Ἀσυνήθης ταραχὴ ἐμπόδιζε τὸν Ὀθωνα ν' ἀποκριθῇ, διότι καὶ τοι ἀφ' ἐνὸς διακαίετο ὑπὸ ἀνυπομονησίας νὰ γνωρισθῇ μετὰ τοῦ πατρὸς του, ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἤθελε νὰ οικονομῆσῃ, τρόπον τινά, τὴν εὐαισθησίαν του. Αἴρνης δὲ προσέξαντες ἀμφοτέροι ἤλυσαν κρόνον, καὶ φοβούμενοι ὅτι συνελήθησαν ἐσυχώρησαν πρὸς τὸ ἐνδότερον τοῦ δάσους.

Οἱ κρακενήσιντες αὐτοὶ· τὸν φόβον τοῦτον ἦσαν ἀβλαβῆ; ὁδοιπόροι· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐδίδιζον εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τὸν κόμητα διεύθυνσιν, οὗτος ἀπειμακρύνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τοῦ υἱοῦ του, ἀντιθέτως διευθυνομένου, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς ἦσαν τοσαῦτον μακρὰν, ἀλλήλων, ὥστε διαφυγόντες τὸν παντασιώδη ἐκεῖνον κίνδυνον, δὲν ἤθδύναντο νὰ ἐνωθῶντι πάλιν, διότι δὲν ἐτόλμων οὐδὲ νὰ φωνάζωσι, καὶ ἐνῶ ὁ κόμης ἐπανήργετο εἰς τὸν Ῥῆγον, ὁ Ὀθων ἐξηκολούθει νὰ εἰσχωρῇ εἰς τὸ δάσος.

Ὅταν δ' ἐγένετο ἡμέρα, ὁ Ὀθων εὐρέθη ἐπὶ μετὰ τῆς ὁδοῦ, διαχωρίζουσι τὸ δάσος, ὅπου σταματήσας εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, ὡς ἰδολογήσαντα τὴν ἐπιχειρήσιν του· ὁ δὲ καίτοι ἠύνατο νὰ περιπέτῃ ὁ πατήρ του ἐκ νέου εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, τοσοῦτον ἀνεγνώρισεν ὁ Ὀθων εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του τὴν ἐπέμβασι τῆς θείας Πρωτοίας, ὥστε ἐνόμιζεν ἐκυτὸν ἔνοχον ἀχαριστίας πρὸς αὐτὴν, ἐάν τιχον ἀμφεβαλεν ὅτι τὸ τέλος ἤθελε ἀντάποκριθῇ πρὸς τὴν ἀρχήν.

Ἀφοῦ δ' ἠτύχησε μίαν στιγμὴν, ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἣν ἀπήτησε, καὶ ἦτις ἤλειξεν ὅτι θὰ τὸν φέρῃ εἰς μεγάλον πόλιν.

Ἡ μήτηρ του, τὴν ὥραν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, τῷ ἐνεχείρισε δακτύλιον, ὃν ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε δώσει εἰς τὸν σύζυγον τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀγῶνος καὶ τὸν ὄμορον αὐτῆ εἶχε λάβει μετ' αὐτῆς, καταλείπουσα τὸν Πύργον τοῦ Βαλδοβέργου. Ἀπεφάσισεν λοιπὸν νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὸν, ἵνα ζητήσῃ δικαιοσύνην παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος εἰς τὸν πατέρα του τὰ δίκαια, ὃν ὁ Διέτριχος τὸν εἶχε τόσον ἀδίκως στερήσει. Ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ καὶ εἰς τὴν νέαν ταύτην ἐπιχειρήσιν, ἦτις ἔτιος ἤθελε τρομάξει καρδίαν ἤττον γενναῖον, παρηγόρησε μετ' ὀλίγον τὸν Ὀθωνα, καὶ πλήρης τῆς πρὸς Θεὸν πίστεως ἐθαδίσε πρὸς αὐτὴν, ὡς ἀνδρείος στρατιώτης βραδίξει πρὸς τὴν νίκην.

— Ἄλλως τε, ἔλεγεν, ὁ πατήρ μου γνωρίζει ἡδὴ τὴν δακμὴν τῆς μητρός μου, τὸ δ' ἔνδυμα τοῦ προσκυνητοῦ καὶ, τὸ ἀξιολογιώτερον, ἡ θεία πρόνοια, θὰ ἐμποδίσωσιν ἐυκόλως τὴν ἀναγνώσιν σου, εἰς οὗ φράξῃ εἰς ἡλθεσίαν. Δυστυχῆ πατέρα! μὴ νομίζεις ἔτιος ἤδη τιθεώτα! ἴσως μὲ νομίζει ὄμμα τῆς ἀφοσιώσεως μου! Μετ' ὀπίσθης χαρᾶς θὰ παραυσιασθῶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὴν μητέρα μου, ἀφ' οὗ λάβω δικαιοσύνην παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ δύναμαι γὰ τοῖς ἀναγγέλω τὸ τέρμα τῆς ἐξορίας των καὶ τὴν δικαίαν τιμωρίαν τοῦ καταπιστοῦ μας!

Ἐμψυχούμενος ὑπὸ τῶν σκέψεων τούτων ὁ Ὀθων, ἐληρμόνεε τοὺς ὁδοιπορικοὺς κόπους, καὶ ἀν ἐλάμβανεν ἀνάπαυσιν τινα, τὸ ἔκαμεν ἵνα διπλασιάστῃ τὸ βῆμα του ἐπειτα, καὶ φθάσῃ ταχύτερον εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ μονάρχου, διατρέποντος τότε, ὡς ἐμαθεν, ἐν Μονάχω. Μετὰ τινὰς λοιπὸν ἡμέρας ἐφθασεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην, καὶ ἐπαγγελόμενος πάντοτε τὸν ἱερακανόμον, κατώρπισε νὰ ἐκθέσῃ τὰ πηνά του ἐν τοῖς κήποις αὐτοῖς τῆς Αὐλῆς, ἐλπίζων οὕτω νὰ εὖρη περιστάσιν ἐν ὀμιλήσῃ τῷ αὐτοκράτορι. Ὁ δὲ Κύριος, εἰς δι' ὀλοκλήρω; ἐνεπιστεῖθη καὶ οὕτως ἀπεκαίετο τὴν βοήθειαν τότε, ἔπειθε νὰ τὸν συνδράμῃ.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀρξέως του, ὁ Ὀθων περιερχόμενος ἐν τῷ βασιλικῷ παραδείσῳ, καὶ φέρων ἐπὶ τοῦ ὤμου ἱέρακα· εὗρε πολύτιμον δακτύλιον, κατὰ τὸ ἦμισυ κεκρυμμένον ὑπὸ τὰ χόρτα, καὶ λαβὼν αὐτὸν, ἐξῆγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν εἰς πύλα ἀνήγειν, ὅταν κηρυξῆ δημοσίως ἀνήγγειλε εἰς σάλπιγγας τὴν ἀναθρόσασ τοὺς κύκους, ἐξηκολούθησεν, εἶνε ὁ ἱππότης Διέτριχος· Φελασάχιμος; ἄλλοτε Στέφανος Βῦ-

διδματι τῆς αὐτοκρατείας, μεγάλην ἀμοιβὴν εἰς ὄντινα τὸ φέρι εἰς τὴν Μεγαλειότητά της.

Ὁ δ' Ὀθων μὴ ἀμφεβαλὼν ὅτι ὁ δακτύλιος, ὃν εὗρεν, ἦν ὁ ὑπὸ τῆς βασιλείσεως ἀπολοσθεῖς, ἔτρεξε πύραυτα εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἐδιξεν αὐτὸν εἰς τὸν ὑπασπιστὴν τῆς ἡμέρας, καὶ οὗτος, ἐκτελῶν τὴν διαταγὴν τῆς ἡγεμονίδας, ἦτις ἤθελε νὰ δώσῃ μόνη τῆς τὴν ὑποχρεῖσασαν ἀμοιβὴν, ἀδήγησε τὸν νέον εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς. Ὁ δ' αὐτοκράτωρ, εὐρισκόμενος τότε ἐκεῖ, προσεκάλεσε τὸν Ὀθωνα νὰ πλησιάσῃ καὶ τῷ εἶπαι μετ' ἔρασμου μεδιμάματος. « Ἐπειδὴ φοβείσαι, τέκνον μου, τὸν Θεόν καὶ ἐμπιστεύεσαι εἰς τὸν λόγον τοῦ ἡγεμόνος σου, θέλω προσθέσει εἰς τὴν παρὰ τοῦ συζύγου μου ἀμοιβὴν καὶ ἑτέραν παρ' ἐμοῦ, ὅποιαν προτείνεις λέγει καὶ μὴ φοβείσαι. » Ὁ Ὀθων ἔκλεινε τὸ ἐν γόνο, καὶ κύψας με σέβας τὴν κεφαλήν, ἀπεκρίθη. « Ἄς ἐπιτρέψῃ πῶτόν ἡ Χριστιανὰ Μεγαλειότης τὸν δούλον τῆς νὰ τῆ διηγῆθῃ μίαν ἱστορίαν. » Ὁ αὐτοκράτωρ, ἐγέλασε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν παραδόξον ταύτην ἀρχήν, γενόμενος δ' εἰς τὰ σοβαρῆτες, διέταξε νὰ δώσωσιν εἰς τὸν Ὀθωνα ταπεινὸν κάθισμα καὶ εἶπαι εἰς αὐτὸν ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ τὸν ἀκούσῃ· τότε δ' ὁ νέος ἤρχιτεν ὡς ἐξῆς με φωνὴν δειλὴν μὲν, ἀλλ' οὐχὶ περιεπλεγμένην.

— Ἐν μικρᾷ κοιλάδι, ποιμὴν τις ἔζη εὐτυχῶς ἐν μέσῳ τοῦ εἰρημικοῦ ποιμνίου του· ὅταν τὰ πρόβατα ἔβοσκον εἰς τὸ τρυφερὸν χόρτον, ἐκείνος ἐκάθητο παρ' αὐτὰ καὶ ἐτρώγε τὸν ἄρτον του, καὶ ὅταν τὰ ἐπότιζεν, εἶπαι εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ αὐτὰ πηγὴν, ἵπειδὴ τὰ ἡγάπα προσφιλῶς καὶ ἐφρόντιζε ν' ἀπομακρύνῃ αὐτῶν πᾶν εἶδος κινδύνου. Ἄλλ' ὁ ἐχθρὸς του, ζηλεύων τὴν εὐτυχίαν του, συνήθροισεν ἐν τῷ δάσει ἀγέλην λύκων καὶ τὴν ἀπέλυσεν εἰς τὴν ἡσυχον κοιλάδα· οἱ λύκοι κατέφαγον τὰ πρόβατα καὶ ἐλεηλάτησαν τὰς νομάς, συλλαβῶν δὲ τὸν ποιμῆνα δ' ἐχθρὸς του τὸν ἐφυλάκισεν εἰς σκότεινὴν φυλακὴν, ἀφ' ἣς μόνον μετὰ πολλὰ ἔτη ἐξῆλθε διὰ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ υἱοῦ του. Ἄλλ' ἂν καὶ ὁ ποιμὴν ἐλευθέρωθῃ, τὸ ποιμνιον του ἀπωλέσθη, καὶ τὰ ἀγαθὰ του εἶναι εἰς εἰς χεῖρας τοῦ ἄρπαγος.

Ὁ Ὀθων ἐζωήπησεν. Ὀθων τὰ βλέμματα προστηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ πάντες περιμένον ἀνυπομόνας τὸ τέλος τῆς ἱστορίας ταύτης, ἣς οὐδεὶς ἐνόησε τὴν ἀλληγορίαν. Ὁ δ' αὐτοκράτωρ, ἐπίσης ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίσῃ αὐτὴν παρεκάλεσε τὸν Ὀθωνα νὰ τῷ τὴν ἐξηγήτῃ. Καὶ ὁ νέος ἐγειρόμενος, — Μεγαλειότης, εἶπε μετὰ φανεράς συγκινήσεως, ὁ ποιμὴν οὗτος, ἄγρυπνος φύλαξ εἰρημικοῦ ποιμνίου, εἶνε ὁ δούλος Σας, Κόμης Ἐβρότιος Βαλδοβέργου; αὐτὸς ὅστις ἐν ἱπποτικῷ ἀγῶνι ἐκέρδισε ποτὲ τὸ βραβεῖον τῆς ἐπιδεξιότητος, καὶ τῆς ἀνδρείας, εἰς ὃ ἡ Χ. Μ. ἠρῶδῃ κησε νὰ προσθέσῃ τὸν παρόντα δακτύλιον. Ταῦτα λέγων, παρουσιάσεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα τὸν δακτύλιον, ὃν τῷ ἔδωκεν ἡ Θεοδώρα, καὶ ἐφ' οὗ ἦν ἐγκαταραγμένον τὸ μονογράμματον τοῦ ἡγεμόνος. — Καὶ ὁ συναθροίσας τοὺς κύκους, ἐξηκολούθησεν, εἶνε ὁ ἱππότης Διέτριχος· Φελασάχιμος; ἄλλοτε Στέφανος Βῦ-

λανδόρφος, ὁ ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου ἠττηθεὶς ἐν τῷ ἀγῶνι. Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτὸν δὲν ἠδύνατο νὰ συνίλθωσι ἀπὸ τῆς ἐκστασίν των. Πρὸ πολλοῦ δὲν ἠκούετο ὁ Στέφανος Βαλδοβέρφος, καὶ οὐδεὶς ἀμφέβαλεν ὅτι ἠλλάξεν ὄνομα καὶ διαμονήν· ὡς πρὸς τὸν Κόμητα δὲ Βαλδοβέργην, ὅστις ἐκουσίως μεταβάς ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς Βοιμαίας εἰς τὸ κέντρον τῶν ὄρων τῆς Σουαβίας, μετέβαλεν ὡσαύτως ὄνομα· ἐν ἀντίθεσιν εἰς τὰς ἐπιθουλὰς τοῦ ἀσπυροῦ ἐχθροῦ του, ἐνόμιζον ὅτι ἀφῆτε τὴν Γερμανίαν ἐν ἑνωσῆ μετὰ τῶν σταυροφόρων, καὶ ὅτι ἀπωλέσθη ἡμοῦ μὲ πλῆθος ἄλλων ἱπποτῶν, ὧν ὁ θάνατος ἦτο γνωστός.

— Παρηγορήσου, υἱέ μου, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ· λίαν λυποῦμαι διότι δὲν ἀπέδωκα ταχύτερον δικαιοσύνην εἰς τὸν εὐγενῆ πατέρα σου· ἡ μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ καὶ ἡ διαδοθεῖσα φήμη ὅτι ἀνεχώρησεν εἰς Ἱερουσαλήμ μὲ ἐμπόδισαν νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ἤδη, ὅτι αὕτη ἐγνώσθη, θέλω προσπαθῆσαι νὰ τῷ ἀποδώσω ὅλα τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀγαθὰ του. Μὴ δὲμίλις πλεονῶ ἀλληγορικῶς, καὶ διηγῆσθε μου λεπτομερῶς πάντα τῆς οἰκογενείας σου τὰ συμβάντα.

Ὁ Ὄθων ἐκάθητε τότε ἐκ νέου καὶ ἤρχισεν νὰ διηγῆται τὴν ἱστορίαν τῆς οἰκογενείας του δια τοσοῦτον συμπαθοῦς τρόπου καὶ μετὰ τοσαύτης συγκινήσεως, ὅστε οἱ ἀκροαταὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι τὰ δάκρυά των. Ὄταν δ' ἐτελείωσεν, ὁ αὐτοκράτωρ τῷ ἔδωκε νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρα του καὶ ἀπεφάνισεν νὰ τῷ προσφέρῃ στρατεύματα πολυάριθμα, ἵνα προσβάλῃ μόνος τὸν Διέτριχον εἰς τὴν φωλεάν του, φέρῃ αὐτὸν αἰχμαλώτου ἐνώπιόν τῆς Αὔλης.

Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν ὁ Ὄθων ἠλλάξε τὰ ἀπὸ τοῦ ἱερακονόμου ἐνδύματα μὲ ἱπποτικὴν πανοπλίαν καὶ ἐπι κεφαλῆς ἰσχυροῦ ἀποσπάτματος ἱππέων, ἐπανέλαθε τὴν πρὸς τὸν Ῥήνον ὁδόν.

Ἐνδοχῆς ὅταν τὴν ἐπαύριον τῆς φυγῆς τοῦ Κόμητος Βαλδοβέργου, ὁ Βυρκάρδος ἐπερεύθη νὰ τῷ δώσῃ τὴν συνήθη τροφήν, μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις του διότι δὲν τὸν εἶπεν· Ἐρευήταξ δ' ἔδωκεν τὸ δωμάτιον, ἀνεκάλυψε τέλος τὴν ἄκραν τῆς σχοινίνης κλιμακῆς, ἣν ὁ κόμης εἶχε δεδεμένην εἰς τὸν πόδα τῆς κλίνης του· ἐνόησε λοιπὸν τότε καλῶς, ὅτι ὁ κόμης ἐτάθη διὰ τῆς θυρίδος, ἀλλὰ δὲν εἰδύνατο νὰ φαντασθῆ, πόθεν ὁ αἰχμάλωτος οὗτος ἐπρομηθεύθη τὸ σχοινίον ἐκίνο, καὶ κώψας σκυθρωπῶς τὴν κεφαλὴν. — Ἡφανίσθη εἶπεν, ἐάν ὁ Κύριός μου μάθῃ τὴν δραπέτευσιν ταύτην, ἐπειδὴ θέλει τὴν ἀποδώσει εἰς μόνον ἐμὲ, ὅστις ἤμην ἐπιφορισμένος τὴν φυλακὴν τοῦ Κόμητος. Ἄλλὰ μόνον τοῦτο μοὶ μένει εἶναι μέσον σωτηρίας, νὰ μὴ εἶπω ὅλην τίποτε εἰς τὸν Κύριόν μου, καὶ νὰ τὸν ἀρῆσω νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ αἰχμάλωτος εἶνε πάντοτε ἐνταῦθα· εἰς δὲ τὴν κυρίαν μου, ἵνα μὴ ἐπιθυμῇ νὰ ἐλευθέρωσέ με ἐν τῷ ὄντι, ὅτι ὁ σὺζύγός της μὲ διέταξε νὰ διπλασιάσω τὴν ἐπαγροπύνησιν. Ἡ δ' ἀπουσία τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἱερακονόμου μαρτυρεῖ ὅτι δὲν εἶνε ξένος εἰς τὸ δουτύχημα τοῦτο, διότι ἐξελθὼν χθὲς τὸ ἑσπέρας τοῦ πύργου, δὲν ἐπανῆλθε. Δὲν ἠδύνατο ὁμοίως νὰ εἰσέλθῃ, ἰδῶν

διότι ἡ κλεις τοῦ δωματίου τούτου οὐδέποτε ἐξεφετοῦ θυλακίου μου, καὶ βεβαίως δὲν θ' ἀνεβρίχθη τὸ μῆκος τοῦ τοίχου, ἵνα δώρῃ εἰς τὸν αἰχμάλωτον τὴν ἐπάρατον ταύτην κλίμακα.»

Ἐξήγαγεν ἔπειτα ὁ Βυρκάρδος τὴν κλίμακα καὶ ἀφ' οὗ ἐκλείων ἐπιμελῶς τὴν θύραν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον του, ὅπου ἐκρυψε τὴν κλεῖδα καὶ τὰ κλειδιά, τὰ ὑπὸ τοῦ Ὄθωνος καταλειφθέντα ἐκεῖ, θέλων οὕτω ν' ἀφανίσῃ πᾶν ὅτι ἠδύνατο ν' ἀνακαλέσῃ τὸν μυστηριώδη ἐκείνον ἀγνωστον.

Τρεῖς δ' ἑβδομάδας παρήλθον ἔκτοτε, καὶ ὁ Βυρκάρδος συνέχαιριν ἤδη ἐαυτὸν διὰ τὴν ἱπνίονα του, ὅταν, ἐν τῷ μέσῳ νυκτὸς θυελλώδους, ἡ εἰς τὰ ὄπλα πρόσκητις ἐξύπνισεν αὐτόν. Ἐγείρεται περίφοβος, ἀκούει τὰς κραυγὰς τῶν ἐντὸς αὐτῶν τῶν ἀδελφῶν τοῦ πύργου μαχομένων, καὶ φρονίμως ποιῶν πορεύεται νὰ τυσπειρωθῆ εἰς τὸ βῆθος τῆς σιταποθήκης. Ὁ προσβάλλων ἦτον ὁ Ὄθων, ὅστις, διημερεύσας εἰς παράμερον μέρος τοῦ δάτους, ἐξῆλθεν αὐτοῦ τὴν νύκτα, καὶ, ὠρλούμενος ἀπὸ τὸν ὄρθρον τῆς καταγίδος, εἰσεχώρησε μετὰ τοῦ στρατεύματός του εἰς τὸν πύργον, δι' εἰσόδου ὑπεραποκρυμμένης μόνον ὑπὸ μιᾶς στενῆς θύρας, ἣν τῷ ὑπέδειξεν ὁ Ρυκέρτος.

Φύλαξαντες εἰς τὰς αὐλὰς, οἱ στρατιῶται τοῦ Ὄθωνος ἀρῆκαν φρικτῶδη κραυγὴν, εἰ δὲ στρατιῶται τοῦ Διέτριχου ἐκπλαγέντες δὲν ἔκμασαν εἰμὴ ἀθροῆ ἀντίτασιν· τότε ὁ Ὄθων ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ νικηφόρου στρατεύματός του, ἔτραξε νὰ ζητήσῃ τὸν ἱππότην εἰς τοὺς θαλάμους του, διότι ἐσπυσε νὰ τὸν καταλάβῃ ζῶντα. Ὁ Διέτριχος ἠλέησεν νὰ ὑπεραποσπασθῆ, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀρπυκίσθη καὶ ἰδέθη, καὶ ὅταν τὸ ἐξηγγιωμένον βλέμμα του ἀπήντησεν τὸ τοῦ Ὄθωνος — Διέτριχε, τῷ εἶπεν οὗτος μὲ ἀναγνωρίζεις; θαύρητον μὲ καλῶς διότι καὶ ἄλλοτε μὲ εἶδες· εἶμαι ὁ ἱερακονόμος, ὅστις σοὶ ἐπώλησεν, οὐχὶ πρὸ μικροῦ, ὄραϊον πτηνὸν ὑφ' οὗ τοσοῦτον εὐχαριστήσης. Ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις εἶτι τὸ δῖομα μου καὶ σοὶ τὸ λέγω· καλοῦμαι Ὄθων, καὶ εἶμαι υἱὸς τοῦ Κόμητος Βαλδοβέργου, ὃν εἶχες τοσοῦτον χρόνον αἰχμάλωτον, καὶ τὸν ὅποιον ἐξέβαλον τῆς φυλακῆς, διὰ τῆς βοήθειας τοῦ τιμωροῦντος τὸ ἐνοχον καὶ δικαιοῦντος τὸν ἀθῶον.

Ὁ Διέτριχος ἐσπίρτα ὑπὸ λύτης, καὶ ἐπρόφερε τὰς τρομεροτέρας ἀρὰς ἐναντίον τοῦ Ὄθωνος καὶ τοῦ Θεοῦ.

— Βλασφήμει, τῷ εἶπεν ὁ Ὄθων, αἱ ἀραὶ σου εἰσὶν ἀνωφελεῖς· γνώριτον μᾶλλον τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, θαρυνθέντος τὸ ἐγκλήματά σου καὶ δικαίως ἀμείβοντος σὲ διὰ πᾶν ὅτι ἐπραξας εἰς τοσοῦτους ἀθῶους. Σοὶ χαρίζω τὴν ζωὴν, ἵνα ἔχῃς καιρὸν νὰ ἐλθῃς εἰς σεαυτόν, καὶ νὰ ζητήσῃς παρὰ τοῦ ὑψίστου συγχώρησιν, ἥ; ἔχῃς μεγάλην ἀνάγκην.

Ἀφοῦ δὲ συνέλαθε τὸν Διέτριχον, οὕτινος οἱ μικροὶ μυκηθμοὶ ἀντήχουν εἰς ὄλους τοῦ πύργου, τοὺς ὀδούς, ὁ Ὄθων εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς Ματίλδης, ἵνα τὴν παρηγορήσῃ καὶ τὴν καθύστασθαι περὶ τῆς τύχης τοῦ συζύγου της. Τὴν εὐρε προσευχομένην μετὰ τῆς θυγατρὸς της· μεγάλην δ' ὑπῆρξεν

Ὁ δ' ἀγαθὸς ἐρημίτης, ὠδηγήσας τὸν κόμητα εἰς τὸ μικρὸν τοῦ δωματίου, μετέβη ἔπειτα εἰς τὸ εἰδικὸν του, καὶ, ἀφοῦ προσηυχῆθη ἐπὶ μίαν ὥραν, παρῆλθεν εἰς ἡσυχον ὕπνον, ὅστις ὅμως δὲν ὑπῆρξε μακρὸς, διότι ἐγερθεὶς πρωΐαιατα, ἐξῆλθεν εἰς ὑπάντησιν τῶν χωρικῶν οὗς τὴν προτιραλίαν ἐκάλεσεν.

Ἐκείνοι δὲ συνέτρεχον πανταχόθεν, κισσοτυμμένοι μὲ ταινίας καὶ φέροντες κάνιστρα πλήρη ἀνθέων· οἱ πρῶτοι εἰς τὸ σπήλαιον ἀναβάντες ἦσαν ὁ Κλαύδιος καὶ ἡ Ρόζα μετὰ τοῦ τέκνου των, καὶ ὁ Μακάριος ἐτάθη μετ' αὐτῶν εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλιμακῆς τῆς ἀγοῦσης εἰς τὸ ἄδυρον, ἐφ' οὗ ἦν τὸ σπήλαιον, ἵνα περιμένῃ τὴν ἀφίξιν τῶν λοιπῶν χωρικῶν.

Ἀφ' οὗ δ' ἦλθον ἅπαντες πληρὴ τῆς Θεοδώρας ἧτις ἀθροισσα δὲν ἠδύνατο νὰ διεῖξῃ ταχέως, καὶ καὶ κατεγίνοντο νὰ κοσμήσῃ δι' ἀνθέων τὴν κατωκλιαν τοῦ ἐρημίτου, ὁ κόμης ἤρχισεν ν' ἀνησυχῆ μὴ δλέπονται τὴν πληροφοροῦν αὐτὸν περὶ τῆς τύχης τοῦ συζύγου του, ὅταν ὁ μοναχὸς τὸν ἔφερεν ἐξω τοῦ σπηλαίου.

— Βλέπετε, τῷ εἶπε, τὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοιλάδος ἀτραπὸν; ἐκεῖθεν θέλει ἔλθει ὅ,τι περιμένετε.

Τότε ὁ κόμης ἐγονάτισε καὶ προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς ἀτραπῶ. Ἡ Θεοδώρα ἀφ' ἐτέρου ἀναπερουμένη ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ὅτι θὰ λάβῃ εἰδήσεις περὶ τοῦ συζύγου της, ἐβιάζετο οὕτως, ὅστε ἐξελπίστοντο ὁ Λουιδόλδος καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτὸν, καὶ ὅταν διαβάτα τὴν λίμνην εἰσῆλθεν εἰς τὴν πρὸς τὸ σπήλαιον φέρουσαν ἀτραπὸν, ὁ κόμης ἀντέκραξεν αἰδοῦ αὐτὴν καὶ ἐτοιμάσθη νὰ δράμῃ εἰς ἀπάντησίν της. Ἀλλ' ὁ Μακάριος τὸν ἐκράτησε καὶ ἀμετριάσατε τὴν χαρὰν σας, εἶπε, πρέπει νὰ περιουθῶ ἵνα τὴν προπρακτεῦσάτω διὰ τὴν μέλλουσαν εὐδαιμονίαν της». Κατέβη λοιπὸν εἰς συνάντησιν τῆς Κομήτισσας.

— Συγχωρήσατέ με, Κυρία, τῷ εἶπεν, ἐάν, καλίστα ὕμᾶς παρ' ἐμοί, σὰς ἔκαμα νὰ κουργασθῆτε τοσοῦτον.

— Θέλω λησμονῆσαι εὐκόλως τοὺς κόπους μου, ἀπεκρίθη ἡ Θεοδώρα, ἕνα ἕνα τῶν κομισθῶν τῶν περὶ τοῦ συζύγου μου εἰδήσεων, ἀλλὰ ἔμεινε παρ' αὐτοῦ ὅτι εἶνε σῶος καὶ ὑγιής.

— Τοὺς ἐλησμονῆσατε λοιπὸν ἤδη, Κυρία, διότι ὁ κομισθῆς τῶν εἰδήσεων τούτων εἶμαι ἐγώ.

— Πῶς! τὸν ἴδατε; τῷ ὠμειλήτατε; ὦ! ἀποκριθῆτε· εἶπέτε μοι ποῦ εἶνε.

— Σὰς περιμένει ἐκεῖ ἐπάνω.

Ἡ Θεοδώρα ἐπετάχυνε τὸ βηματὸς της, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν εὐρέθη εἰς τὸ ἀνώτατον τοῦ σπηλαίου ἀδυρὸν· ὁ δόλος τῆ ἠρώσεθ διόδου, καὶ παράφορος ἐβρίβθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της, αἱ δὲ κραυγαὶ «Ἐβρίκος» καὶ «Θεοδώρα» ἀντήχησαν μετὰ τῶν ἐπιεπιληγμένων θεατῶν.

Ἐμειναν ἱκανὸν χρόνον ἐνηγκαλισμένοι καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ προφέρωσι λέξιν, καὶ οἱ ὕμνοι ἀπὸ δάκρυα ὀφθαλμοῦ των ἐστραμμίνοι πρὸς οὐρανὸν ἐξέφραζον τῆς συγκινήσεώς των τὴν ζωηρότητα· τὸ δ' ὄνομα Βαλδοβέργης διερχόμενον ἀπὸ στόματος εἰς στό-

μα; ἐξῆγει εἰς τοὺς παριστότας τὰ μυστήρια, ἀ δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃσι πρότερον.

Μετὰ δὲ τὰς πρώτας ἐκχύσεις τῆς χαρᾶς, ὁ κόμης ἐξήτησε νὰ ἴδῃ καὶ τὸν υἱὸν του, ἡ δὲ Θεοδώρα ἀπεκρίθη ὅτι ἀνεχώρησε πρὸς τοῦ χειμῶνος ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἱερακονόμου, ἵνα λάβῃ εἰδήσεις περὶ τοῦ πατρὸς του. — Πῶς ἦτο ἐνδοιμῆνος; ἀνέκραξε τότε ὁ κόμης, καὶ ἡ Θεοδώρα περὶέγραψε τὰ καθέκαστα τῆς ἐνδοματίας τοῦ υἱοῦ της.

«Θεέ μου! εἶνε δοξατόν, εἶπαν ἐκείνος, εἰς τὸν υἱόν μου χρωστώ τὴν ἀπελευθερωσίν μου! Ἀλλὰ διατί δὲν ἀνεγνωρίσθη; Δὲν ἠθέλωμεν χαρισθῆ εἰς τὸ δάτος καὶ ἠθέλωμεν ἐπανέλθει ἡμοῦ.» Καὶ ἀναμνησθεὶς τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐχωρίσθησαν ἔπεσαν εἰς θαλίαν θλίψιν, ὃ δὲ Μακάριος, περιχαρῆς διὰ τὰς εὐχαριστοὺς σκηρᾶς, ἐν αἷς ἔλαβεν οὐσιώδεις μέρας, προσεπάθει νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ὅταν δὼκεν τὰ βλέμματα διακρινόντα μακροδὸν πορευομένην πρὸς τὴν λίμνην εὐαρίθμον ἰλην ἱππέων, ἣ; ἤγειτο ὁ Ὄθων, ὅστις, καταλείψας τὸν πύργον τοῦ Διέτριχου, ἤρχετο νὰ ἐκπλήξῃ τοὺς γονεῖς του, ἀναγγέλων οὕτως τὰς διαταγὰς τοῦ αὐτοκράτορος.

Ὄταν ἐφθασεν εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου ἔμαθεν ὅτι εὐρίσκεται ἡ Θεοδώρα, πάντες οἱ χωρικοὶ ἀποκαλυφθέντες τῷ ἀσκήκῳ δόδου, οὐδεὶς δὲ τὸν ἀναγνώρισεν ὑπὸ τὴν πανοπλίαν του. Ἀποθᾶς δὲ, προεχώρησεν ἐσπευμένως μετὰ τῶν ἱερακονόμου καὶ ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς ἐβρίβθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κόμητος καὶ τῆς Θεοδώρας. Δὲν θέλωμεν ἀποπειραθῆ νὰ ζωγραφίσωμεν τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην σκηνήν, ἣν καρδία εὐδαίμοντος εὐεργετήτορον εὐναται νὰ φαντασθῆ ἢ νὰ περιγράψῃ. Ὁ δὲ ἡάτερος Μακάριος ἐφάνητο θειωρῶτων ὑπ' ἐκστάσεως, ἰδέτο σιωπηλῶς καὶ τὰ δάκρυά του ἔβρεον ἀδακρόπως ἐπὶ τῆς πολλᾶς γενναίας του.

Ὁ Ὄθων δ' ἠγῆθη εἶτα τὰ εἰς αὐτὸν συμβάντα καὶ ἐτελείωσεν ἐγγχειρήτας εἰς τὸν πατέρα του φάκελλον ἐσφραγισμένον τῆ αὐτοκρατορικῆς τρυφίδι, ἐν ᾧ περιείχετο ἔγγραπον ἀποδίδον εἰς τὸν κόμητα Βαλδοβέργην ὅλα του τὰ δικαιώματα καὶ προστάτους τὸ προπατορικόν αὐτοῦ ἐκώυμον Φαλακευβέργης. Ὄταν δ' ἀναγνώσας τὸ ἔγγραπον ὁ γέρον Μακάριος ἐφθασεν εἰς τὴν λέξιν Φαλακευβέργης, «Θεέ μου! ἀγίακρῆξεν, ὁ Ἐβρίκος εἶμαι ὁ υἱός μου!» καὶ ἐβρίβθη ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ βράχου.

Ἡάρματα ὁ Κόμης καὶ ἡ σύζυγός του ἦλθον περὶ αὐτόν καὶ τῷ ἀπέδωκαν τὰς τρομεροτέρας περιποιήσεις «Πάτερ μου, ἔκραξεν, ἰδοὺ ἐγώ· ὦ! σὺνελθε καὶ ἴδὲ τὸν υἱόν σου.» Σιωπῆ θαθεῖα ἐνεκράτει ἐφ' ἀπάσης τῆς συναθροίσεως, καὶ ἅπαντες ἰδοκίμαζαν δεινὴν ἀνησυχίαν περὶ τῆς ὑγείας τοῦ γέροντος.

Τέλος ὁ Μακάριος συνέλθων εἰς ἐαυτόν, καὶ τρέμων εἶτι ὑπὸ συγκινήσεως, περιέφερε περίε τὰ βλέμματα του. «Δὲν εἶνε λοιπὸν θναίρον! εἶπε, Ἐβρίκε! μοὶ ἀπεδόθη, ἐνῶ ἐνόμιζον ὅτι ἔπεσας ὑπὸ τὰς βολὰς τῶν ἐχθρῶν μας, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον σ' ἐβρίκον.» Καὶ ἠσπάσθη πρῶτον τὸν Ἐβρίκον καὶ ἔπειτα τὸν Ὄθωνα καὶ τὴν Θεοδώραν, μόλις δὲ μετὰ τινε

λεπτά, ήδηθή συνελθών από την έκπληξιν του να ήγηθη τα συμβάντα του ών ή περίληψις είνε αυτή.

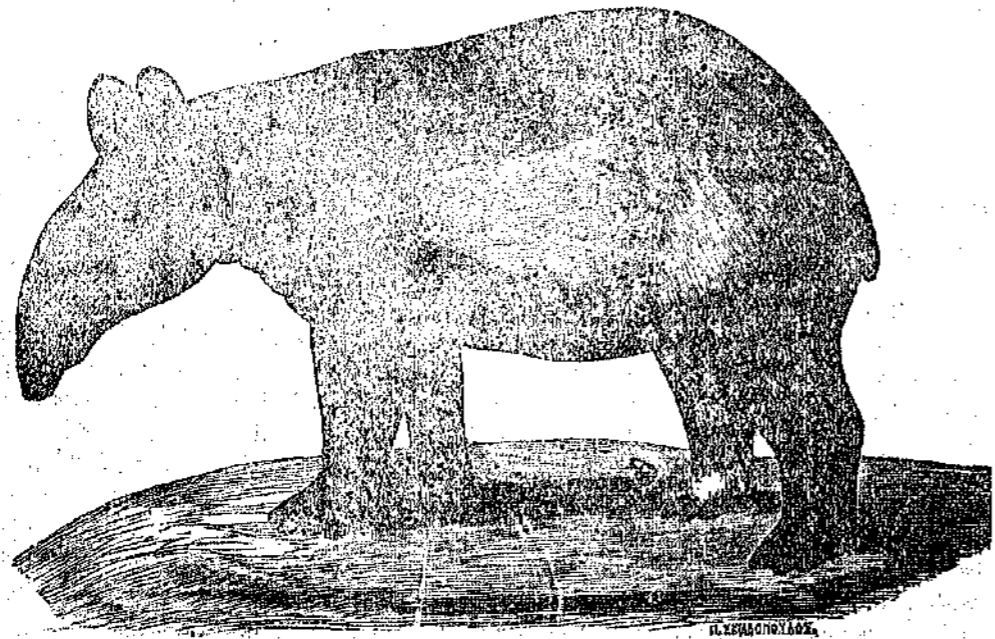
Ο Δουϊτκόλδος (α) νομίσας ότι εξέπνευσε, τόν κατέλειψε και έρρίφθη εις την συμπολήν, οι δέ Ιππείς του Εύλανδόρφου, αναγωνίσαντες τόν έχθρόν του κυρίου των τόν έλαβον μεθ' εκυτών' αλλά συγχρου σθέντες και νομίσαντες αυτόν νεκρόν, τόν άφησαν εις τι δάσος, έν ώ ζυλοτόμος, εύρών αυτόν δλίγον έπειτα και παρατηρήσας επ' αυτού σημεία ζωής, τόν έφερεν εις την καλύδην του, όπου δια τών περιποιήσεων του χωρικού θεραπεύθη, και μαθών τόν θάνατον του υιού του, διαδοθέντα βεβαίως υπό του άπιστου Εύλανδόρφου, απέφασε να καταλείψη την Βοιμίαν και να φροντίση μόνον περί της ψυχικής του σωτηρίας. Έπισκεφθείς λοιπόν τούς τάφους τών Αποστόλων, απεύθυνε εις Έλβετίαν, όπου διήνησεν επί μακρόν ασκητικόν και άγιον βίον, και όπου έμελλε να ύποσθη την παράδοξον έκείνην αναγνώρισιν.

Μετά δέ το τέλος της διηγήσεώς του, ειπήλε μετά της οικογενείας του και τών χωρικών εις τό έκκλησιδιον, έν ώ, άφ' ου εύχαρίστησε πανδήμως τόν ύψιστον, ώρμηθη υπό της ίδιας του περιστάσεως ν' άναπτύξη εις τούς έκπεπληγμένους παρεστηκότας την θείαν παντοδυναμίαν και παντοφίαν.

Έπιλογος.

Ο Μακόριος κατεπέστη τελευταίον να υπάγη μετά του υιού του εις Γερμανίαν. Όταν δ' άνεχώρει δ Κόμης, ηύχαρίστησε τούς αγαθούς κατοίκους διά τας προς την οικογενείαν του χάριτας, και ούτοι άφ' έτέρου έκλειον θερμά, και παρεκάλεσαν τόν έρημίτην επιστρέψας ν' άποθάνη έν τώ μέτω των.

(α) Ή. 4. φυλ. 46 τό Β'. Βιβ.

Ταπειρος Ινδός.

Άφού δ' έφθασαν εις Γερμανίαν, ο μόν' Οθων, άφ' εκδόμησε τόν κύργον του Βαλδοβέργου, εξ ου έπωνομάθη, ο δ' Έρβίκος άνέκτισε τόν του Φαλκενβέργου. Μετά δέ πέντε έτη επανήλθον πάλιν εις Έλβετίαν, διότι ο Μακόριος ήθάνθη τό τέλος του προσεγγίζον, και δ' Οθων εκόμισε μετ' αυτού τόν Διέτριχον μετά της οικογενείας του. Ο δέ γέρον, συγχωρήσας αυτόν μεταμειθύντα ήδη έντελώς, και εύλογήσας τόν γάμον του Οθωνος μετά της Άγνης, έτελεύτησε μετά τινας ήμέρας έν ειρήνη, καθώς έζησε έν άριότητι. έτάφη δέ εις τό αυτό πρεκλήσιον, έν ώ διήλα τοσοῦτον χρόνον προσυχόμενος, και επί του τάφου του έχάραξεν ή οικογένειά του εύσεβές επιτύμβιον.

ΤΑΠΕΙΡΟΣ ΙΝΔΟΣ.

Ο έν Άλγερία άνταποκριτής της Πανδώρας ούτινος την περί λεόντων έπιστολήν έδημοσιεύσαμεν διά του προηγουμένου φυλλαδίου, ώμίλησε μεταξύ άλλων και περί τών παντοίων θηρίων του έν Παρισίους νεοδημήτου θηριοτροφίου του Κ. Καρόλου. Το περιεργότατον τρυτο κατάστημα έλκυε καθ' εκάστην την κοινήν προσοχήν, όχι μόνον ένεκα της άφοβίας και έπιδειξιότητος του Καρόλου, αλλά και διά της σπανιότητος τών ζώων δι' ών πλουτίζεται άδιακόπως. Πρό τινων μάλιστα μηνών έφερεν εξ Ινδιών και τόν ώρχιότατον ταπειρόν του όποιου την εικόνα παριστά τό παρόν ζυλογράφημα.

Η Πανδώρα, όμιλήσασα άλλοτε περί τών προκαταλωσμάτων τετραπόδων (φυλλ. 46. Αή.) ά-

νέφερεν δλίγα και περί ταπειρών. Οι σωζόμενοι σκελετοί αυτών αποδεικνύουσιν ότι υπήρξαν πάντοι τας γιγαντωδέστερα πάντων τών θηρίων όσα τρέφουσιν άμφοτέρωι αι Ινδίαι φαίνεται όμως ότι ή φύσις, εξασθενήσασα, προάγει πολύ μικροτέρους τούς σημερινούς.

Η όψις του τετραπόδου τούτου είναι παραπλήσιος της του συάγγρου, και τό χρώμα διπλούν ή μόν κεφαλή, ο τράχηλος, οι ώμοι και ή ούρα είναι μαύρα, ή δέ βίχις, τό όρροπύγιον, ή κοιλία, αι πλευραί, και τά άκρα τών ώτιών λευκά. Προς την άκραν του προσώπου, άντι βύγχους, έχει μικράν προβοσκίδα μυώδη, την όποιαν εκτείνει ή συστέλλει, ως ο έλέφας, κατά θέλησιν, ήτις όμως στερείται της δυνάμεως του δράττεσθαι. Το μήκος του είναι τριών μέτρων, και τό ύψος ενός και ήμισσεως, τό δε σώμα όγκώδες και βραχύ, και τό όρροπύγιον πλατύτατον. Έχει δέ και την κεφαλήν όστώδη και δυνατήν, τούς οφθαλμούς μικρούς, τά ότα μακρά και ευκίνητα, και τούς πόδας παχείς, τέσσαρας μόν δακτύλους έμπροσθεν, τρεις δέ όπισθεν έχοντας, και όνυχας βραχείς και στρογγύλους. Είναι εις άκρον μείουρος, άραιόμαλλος και μαλακότριξ, και διατίεται ως επί τό πολύ έντός τών δασών της Χρυσής χερσονήσου (Malacca) και της νήσου Συμάτρας, άσπαζόμενος τόν μονήρη βίον και τά έλη, έντός τών όποιών κυλλεται ως οι χοίροι. Βαδίζει με ταχύτητα, κολυμβή μ' εύστροφίαν, και τρώγει όπωρας, βίβας άγρίας και φυτά τρυφερά. Δειλός και χειροήθης εκ φύσεως, εκτιθασσέεται πολλά εύκόλως, δέν προσβάλλει ποτέ τούς ανθρώπους, αλλά μάλιστα φεύγει μακράν αυτών.

Οι Ινδοί αγαπάσι τό κρέας του, άν και ξηρόν και άγιστον, και μεταχειρίζονται τό σκληρότατον δέρμα του εις διαφόρους οικιακάς άνάγκας.

ΚΑΡΟΛΟΣ Α',

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

(Συνέχεια. Ήδε Φυλλ. 47.)

Και ήδη ήρξατο να λαμβάνη μορφήν όρισμένην και σύστασιν βούλευμά τι, τό όποιον, έν αρχή του έμφυλίου πολέμου, ούδεις ήθελε τολμήσει να φαντασθη. Οι δεσποσάυτες του έθνους άγριοι εκείνοι πολεμισται έμελίτησαν από τινων μηνών να επιτύχουσιν εκδίκησιν φοβερήν κατά του αχμαλώτου αυτών βασιλέως.

πρώτος συνέλαβε τό βούλευμα έκείνο; Η θρησκομανία του στρατού έγινετο έξα επί του προκειμένου όργανου της φιλοδοξίας του ήγεμόνος αυτού, ή τ' άνάπαλιν ο στρατηγός ήναγκάσθη να θυσιάση την ιδίαν έφεσιν εις την παραφοράν του στρατού; Ο Κρόμβελ άπεφάνητο δημοσίως, ότι αυτός δέν διεύθυνε τό έπιχείρημα, ότι αι πρώται επί τούτω πράξεις έγινοντο έν άγνοία αυτού, ότι δέν δύναται να συμβουλευη τό Παρλαμέντον να επιχειρήση τοιοῦτό τι, ότι όμως αυτός θέλει καθυποβάλει τά αίσθήματά του εις την ύναμιν τών περιστάσεων, αιτινες διασημαίνουσιν αυτόν την θέλησιν της Προνοίας. Μέχρι πρό όλίγου επεκράτησε παρά τοις ιστορικός να θεωρώσι τας διαδεβαίωσεις τούτας ως άπόδειξιν της ουήθως αποδιδόμενης εις τόν άνδρα ύποκρίσεως. Άλλ' ο νεώτατος και περιφανέστατος της εποχής εκείνης Ιστορικός θεωρεί ποῦ ποθ' αώτερον, ότι ο Κρόμβελ ήναγκάσθη να ύποκύψη εις την θέλησιν του στρατού. Η αλήθεια είναι λέγει, ότι ο Κρόμβελ έμελέτησε κατ' αρχάς να μισολαβήση μεταξύ του θρόνου και του Παρλαμέντου, και να άνορθώση την πανταχόθεν κατηφρούσαν πολιτείαν διά της σπαήης, υπό τό κύρος του βασιλικού όνόματος. Επέμεινε δέ εις τόν σκοπόν τούτον μέχρις ου ήναγκάσθη να τόν παραιτήθη άφ' έός δα την άντιπράκτουσαν διάθεσιν του στρατού, άφ' έτέρου διά την άμετάτραπετον έπιμονήν του βασιλέως. Μία του στρατού μερίς άκήρει γεγωνία τη φωνή την κεφαλήν παντός προδότη όστις ήθελε τολμήσει να προτίνη συνδιαλλαγάς προς τόν Άγγλ. Συνωμοσίαι επλάκησαν έν αυτόν και στάσις εξεφύργη σοβαρά, καταβληθείσα μόν υπό του Ολιβιέρου, δι επιτηδείας χρήσεως της άυστηρότητος και της επιεικειάς, καταστήσασα όμως πρόδηλον τόν έχχρατον κίνδυνον πάσης προς τούς πολεμιστάς εκείνους ήριδος. Άφ' έτέρου ο Κάρολος δέν ήδύνατο να πεισθη, ότι τό Άγγλικόν έθνος θέλει ποτέ άληθώς προτιμήσει, άντι της πατρικής κυβερνήσεως του νομίμου αυτού ήγεμόνος, την στρατοκρατίαν άγρίων και άλλόκοτων σπειρεσιτών. Και εις τούτο είχε δικαίον, αλλά δέν ίνδοι, ότι, εις την κατάστασιν εις ήν περιήλθον ήδη τά πράγματα, ο μόνος τρόπος του να σώση και εκυτόν και τόν τόπον, ήτο να όκονομήσει και να περιποιηθη τόν παντοδύναμον του στρατού άρχηγό. Επεχείρησε μόν τούτο, διά την άποτροφήν όμως την όποιαν άλλως φυσικόν ήτο να αίσθάνεται προς άνδρα, μεγαλοφυή μόν αλλά τοσοῦτον καιρίας επεγαγότα εις αυτόν πληγάς, περιέπεσον εις παγίδα, επεγαγοσαν την καταστροφήν του. Ο Κάρολος έπρότεινε εις αυτόν την άρχιστρατηγίαν, τό παρατήμον της περισκελίδος, τό αξίωμα του κόμητος Έσσιξίας και τόν διορισμόν του γαμβρού αυτού Ιρέτanos ως αντιβασιλέως της Ιρλανδίας, προστάταις επεριοριέτο την τε σύζυγον αυτού και την θυγατέρα εύμενέστατα. Άλλ' έντούτοις ο Κρόμβελ πληροφορείται από ένα τών κατασκόπων του; όποιος, ειχεν έν αυτόν τώ βασιλικώ κοιτώνι, ότι επιστολή έπέμπετο προς την βασίλισσαν, διαλαμβάνουσα τούς αληθείς του Καρόλου σκοπούς, ως προς τόν στρατηγόν και τούς άποδότης άρχηγούς αυτού. Η επιστολή, βαφείσα έντός

ἐπιπέσει, τὸ ὁποῖον ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνθρώπος μὴ εἰδὼς τὸ μυστήριον, ἐμελλε νὰ φθάσῃ περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας εἰς τὸ ἐν Ὀλδερνίφ ξενοδοχεῖον τοῦ κυανοῦ Στάγγου, ὅπου ὑπῆρχεν ἰππικὸς ἐταμιος διὰ νὰ φέρῃ τὸν κομιστὴν εἰς Δουβρον, ὅθεν ὁ φάκελλος ἐμελλε ν' ἀποσταλῆ εἰς τὴν Γαλλίαν. Ὁ Κρόμβελ καὶ ὁ Ἰρέτων ἀποφασίζουσιν ἀμέσως νὰ συλλάβωσι τὴν ἐπιστολήν· καὶ μεταμειθεύοντες εἰς ἀπλοὺς ἰππικεῖς, ὅρ' ἐνός δὲ καὶ μόνου παρακολουθούμενοι στρατιώτου, ἀναχωροῦσιν ἀπὸ Οὐίνδσορίου ἐνα μεταβῶσιν εἰς τὸ ὠριμένον μέρος. Ἄμα φθάσαντες, ἔβαλον τὸν στρατιώτην νὰ κατακοπέτῃ εἰς τὴν θύραν, αὐτοὶ δὲ, εἰσέλθοντες εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, περιέμενον ἐντός ἰδιαιτέρου δωματίου, πίνοντες ἐν τοῦτοιοις ζῆθον. Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἐβάν τῶντι ὁ κομιστὴς τοῦ γράμματος, φέρον ἐπίπιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· εἰδοποιήθηνας δ' ἀμέσως, ἐξέρχονται τοῦ ξενοδοχείου, συλλαμβάνουσι τὸ ἐπίπιον, ἐπὶ τῇ προσάσει ὅτι εἶναι διαταγμένοι νὰ ἐξετάζωσι τὰ πάντα, ἀπῆλθον αὐτὸ ἐντός τοῦ ἰδιαιτέρου δωματίου, εὐρίσκουσι τὴν ἐπιστολήν, βράπτουσιν ἐκ νιού ἐπιμελῶς τὸ ἐπίπιον καὶ τὸ ἀποδίδουσιν εἰς τὸν πεσοβισμένον κομιστὴν, λέγοντες αὐτῷ εὐθύμως, ὅτι εἶναι τιμιος ἄνθρωπος, καὶ ὅτι εἴμπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του. Ἡ πληροφορία δὲν ἦτο ψευδής· ὁ Κάρολος ἐγράφε τῶντι εἰς τὴν βασιλίδαν νὰ μὴ ἀνησυχήσῃ διὰ τὰς παρεχόμενους τὰς ὁποίας ἤδυνατο νὰ συναμολογήσῃ πρὸς τὸν στρατὸν, διότι, ἔλεγαν, ἀντὶ νὰ τιμῆσθαι τὰ ἀνθρωπάρια ἐκείνα διὰ τῆς περισκελίδος, παρεκείνα μᾶλλον δι' αὐτοῦ· τὸν περιλαίμιον βρόχον. Οἱ δύο στρατηγοὶ ἐκύτταξαν ἀλλήλους, καὶ θιβεκωθέντες περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ Καρόλου διηθέστω, ἀπῆλθον ἀμέσως εἰς Οὐίνδσοριον παπεισμένοι ὅτι δὲν ἤδυνατο πλέον νὰ συμβιβασθῶσι μετ' αὐτοῦ.

Τῶντι ὁ Κρόμβελ εἶχεν ἤδη ν' ἀποφασίσῃ, ἐν πρέπῃ νὰ βυφοκινδυνεύτῃ τὴν εὐνοίαν τῶν ἀπαξίων, τὴν εὐνοίαν τοῦ στρατοῦ, αὐτὸ τὸ μεγαλεῖον, αὐτὴν τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ἀπαπειρώμενος, καὶ ἴσως ματαίως, νὰ σώτῃ ἡγεμόνα, μὴ πειθόμενον νὰ συνδιαλλαγῇ εὐλικρινῶς μετ' αὐτοῦ. Μετὰ πλείστην ἀγωνίαν, καὶ μετ' ἀπαισίους ὁλοισμούς, καὶ μετὰ πρωταρχὰς θεβαίως ἔχε ὀλίγας, διότι ἡ ἐδράσις του ἦτο εὐλικρινής, ἡ ἀπόφασις ἐγένετο· ὁ Κάρολος ἐγκατελείφθη εἰς τὴν τύχην αὐτοῦ. Ἡ θρησκομανής, ἡ ἱερολόγος ἐκείνη στρατοκρατικὴ ἀπεφάσισεν, ὅτι, παρὰ τοῦ ἀρχαίου τοῦ κράτους νόμου, καὶ παρὰ τὴν πάγκονον σχεδὸν τοῦ ἔθνους γνώμην, ὁ βασιλεὺς θίλει δικαιοσύνην καὶ καταδικασθῆ. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ τούτου, ἀνάγκη ἦτο προπάντων νὰ καταστρέψῃ ἅπαν τὸ καθεστῶς πολιτεύμα, ἡ δὲ ἀνάγκη αὕτη ἦτο μᾶλλον ἀρεστὴ εἰς τοῦ· πλείστους τῶν ἀνεξαρτήτων ἢ ἐπαχθῆς, διότι συνετέλει εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ κυριωτάτου αὐτῶν σκοποῦ, τὴν ὁλοσχερῆ πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν τῶν πραγμάτων μεταβολήν.

Τῇ 29 Νομβρίου 1648, ὁ βασιλεὺς ἀπήχθη ἀφ' ὧν, ὑπὸ στρατιωτικῆ ἀποσπάσματος, ἀπὸ τῆς περὶ τὴν μεσημβρινὴν τῆς Ἀγγλίας παραλίαν νήσου Οὐάιτλιδος (Wight), ὅπου εἶχε πρὸ ἐνός ἔτους κατα-

ρύγει, καὶ ἐφυλακίσθη εἰς ἐρημόν τινα καὶ σκοτεινὸν τῆς παρακειμένης ἀκτῆς πύργον, καλούμενον Οὐρστια (Hurst-castle). Καὶ ἡ μὲν βουλή, ἅμα μαθούσα τοῦτο, ἀπεφώνησε, ὅτι ἡ ἀπαγωγή ἐγένετο ἀγνοούσης καὶ ἀκούσης αὐτῆς, καὶ, διὰ ψήφων 140 κατὰ 104, ἀπεφάσισα τὴν ἐπανάληψιν τῶν περὶ εἰρήνης διαπραγματευόμενων δυνάμει τῶν ἐπικρατουμένων νόμων, δὲν ἐδίττασαν ἤδη νὰ καταβάλωσι τοῦ· νόμους τούτους διὰ τοῦ στρατοῦ καὶ νὰ προγράψωσι τοὺς πλειονοψηφούντας αὐτῶν ἀντιπάλους διὰ τῆς βίας. Ὅθεν τῇ 6 Δεκεμβρίου, ὥρα 7 π. μ., ἐπιμελεία τοῦ Ἰρέτωνος καὶ πρὶν ἢ ὁ Φαιρφάξιος πληροφορηθῆ τι, ὁ στρατὸς διετάχθη νὰ κινήσῃ. Συναινοῦντος τοῦ Σκίππου, τὰ ἀποσπάσματα τῆς ἰθνηκῆς φρουρᾶς, τὰ ἐπιτετραμμένα τὴν φύλαξιν τῶν βουλῶν, ἀπεμακρύνθησαν δύο συντάγματα, ἐν περὶ τὸν ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Πρίδην (Pride) καὶ ἐν ἰππικὸν ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Ρίχιον (Richo), κατέλαβον τὴν αὐλήν, τὴν μεγάλην τοῦ Οὐεστμινστέρου αἰθουσᾶν, τὸν πρόδομον καὶ ἄλλας τὰς εἰσόδους τῆς βουλῆς. Παρὰ τῇ κύλῃ αὐτῆς ἵστατο ὁ Πρίδης, κρατῶν εἰς χεῖρας τὸν κατάλογον τῶν προγραπέντων βουλευτῶν καὶ ἔχων πλησίον του τὸν Λόρδον Γρένι (lord Grey de Grooby) καὶ ἕνα κλητήρα, ἐμειδικνύοντας εἰς αὐτὸν τοὺς προγραφέντας, καθόσον προσήρχοντο. Ἄδεν ἔχετε τὴν ἀδειαν νὰ εἰσελθῆτε ἔλεγεν ὁ Πρίδης εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, καὶ διέτασαι μάλιστα τὴν συλλήψιν καὶ τὴν ἀπαγωγήν τῶν μᾶλλον ὑπόπτων.

Μέγας μετ' ὀλίγον θόρυθος παρήχθη περίξ τῆς βουλῆς· οἱ ἀποκλειόμενοι ἐδοκίμαζον νὰ εἰσέλθωσι δι' ἄλλων τῶν παρόδων, ἐπεκαλοῦντο τὸ δικαίωμα αὐτῶν, ἐξήχοντες ἐξ ἡρῆς ἀπὸ τοῦ στρατιώτου, ἀλλ' οἱ στρατιώται ἐτίμων καὶ ἐνέπαιζον αὐτοῦ. Τινὲς τῶν βουλευτῶν, καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ὁ Πρίδης, ἀντέστησαν πεισματωδῶς. «Δὲν θέλω, εἶπε, κινήσει ἀπὸ ἐδῶ ἐκουσίως· καὶ τινες ἀξιοματικοὶ τὸν ἐσπρωξαν ὑβριστικῶς ἀνωθεν τῆς κλίμακος, εὐχαρίστως προστιθέμενοι εἰς τὸν θρίαμβον τῆς δυνάμεως τὴν ἡδονὴν τῆς βίασπραγίας. 42 βουλευταὶ συνειρήθησαν τοιουτοτρόπως καὶ ἐφυλακίσθησαν προσωρινῶς εἰς δύο παρακείμενα δωμάτια, πολλοὶ δὲ ἄλλοι ἀπεκλείσθησαν χωρὶς νὰ φυλακισθῶσι. Δύο δὲ μόνον ἐκ τοῦ ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ Πρίδου περιεχομένων κατάρθρωσαν νὰ εἰσελθῶσιν, ὁ Στερέντιος καὶ ὁ συνταγματάρχης Βίρχιος· ἀλλὰ, προσελθόντες εἰς τὴν θύραν ἐπὶ ψευδεὶ προσάσει, συνελήθησαν ἀμέσως ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. «Κύριε Πρόεδρε, ἀνέκραξεν ὁ Βίρχιος, ἡ βουλή θέλει ἄρα ἀνεχθῆ νὰ ἀποδιώκωνται τὰ μέλη αὐτῆς τοιουτοτρόπως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, καὶ τίλετε ἐξακολουθῆσαι ἀκίνητοῦντες εἰς τὰς ἔδρας σας;» Ἡ βουλή διαβίβασεν εἰς τὰ ἔξω ὑφιστάμενα αὐτῆς μέλη τὴν παραγγελίαν τοῦ νὰ εἰσελθῶσιν. Ἄλλ' ὁ Πρίδης τὰ παρεμπόδισεν ὁ δὲ τὸ δεύτερον ἀποσταλαῖς διαγγελοῦς, δὲν ἤθουλή νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῶν. Ἡ βουλή τότε ἀπεφάσισεν, ὅτι οὐδεμίαν θέλει ἐπιχειρήσει ἐργασίαν μέχρις οὗ ἀποδοθῶσιν εἰς αὐτὴν οἱ ἀνδρες, καὶ ἐπέμψε πρὸς τὸν στρατηγὸν ἐπιτροπὴν διὰ

νὰ ἀπαιτήσῃ αὐτοῦ. Ἄμα ἐξελευθέρως τῆς ἐπιτροπῆς, παρῆσαν συνταγματάρχης Λεττίλιος καὶ τινες ἄλλοι ἀξιωματικοὶ, κομίζοντες διάγγελμα τοῦ στρατοῦ, δι' ὃ ἀπῆρτο ὁ ἐπίσημος ἀποκλεισμός τῶν συλλληφθέντων καὶ ἄλλων ὅσοι πρὸ μικροῦ ἐψήφισαν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Ἡ βουλή δὲν ἀπήντησε, περιμένουσα ἰδῆ τι θίλει πράξει ἡ ἐπιτροπὴ τῆς. Ἀὐτῇ δὲ, κανελεύσῃ, εἶπεν, ὅτι ὁ στρατηγὸς δὲν ἠθέλησε ἀπαντήσῃ τι πρὶν ἢ βουλή ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ διαγγέλματος τοῦ στρατοῦ. Ἐνταῦτοις οἱ ἀποκλεισθέντες ἀπὸ Οὐεστμινστέρου, περιεφέροντο εἰς τὰς ἔδρας καὶ εἰς τὰς καπέλας τοῦ Λονδίνου, ὅτι μὲν μανδρουμένοι ἐντός ὀρημάτων τινῶν, ὅτι δὲ κεῖνοι, κυλιόμενοι ἐπὶ τῶν βόρβωρον καὶ περιετοιχιμένοι ὑπὸ στρατιωτῶν, οἵτινες ἀπῆλθον παρ' αὐτῶν τοὺς καθεστρωμένους μισθοὺς τῶν. Ὁ ἐφημέριος τοῦ Φαιρφάξιου ἱεροῦ καὶ Πατέρσιος, ἐπήλθε ξιφηφόρος, νὰ καταγράψῃ ἰατῆμως τὰ δνόματα αὐτῶν, κατὰ διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ· προσκληθεὶς δὲ ὑπὸ πολλῶν νὰ εἴπῃ ἐν τῇ δικαιοματί τὸς συνέλαβον. «Τῷ δικαιοματί τῆς σπάθης» ἀπήντησε. Παρεκάλεσαν τὸν Πρίδην νὰ τοὺς ἀκούσῃ. «Δὲν ἔχω καιρὸν, εἶπεν ὁ Πρίδης, ἢ ἄλλας ἐργασίας.» Τελευταῖον ὁ Φαιρφάξιος καὶ ἡ περὶ αὐτὸν συγκεκορημένον συμβούλιον, ἐν Οὐίνδσῳ ἐδρεύοντες, ὑπεσχέθησαν νὰ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς ἀκράσιον· προσήλθον λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι εἰς Οὐίνδσῳ· ἀλλὰ μετὰ πολύωρον προσδοκίαν, τρεῖς ἀξιωματικοὶ ἀνηγγείλαν εἰς αὐτοὺς, ὅτι ὁ στρατηγὸς ἐν εὐκαιρῇ νὰ τοὺς δεχθῆ. Ἡ τοσαύτη ἐκείνη τῶν ἰκνητῶν περιφρόνησις ἐπεκάλυπεν ἀμνηχανίαν τινά, διότι ὅσα τολμηροὶ καὶ ἀν' ἦσαν περὶ τὸ βουλευέσθαι καὶ περὶ τὸ πράττειν, ἔσως ὅμως εἰσέτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν καὶ ἄκοντες σκιάν τινα ἀδελφείας πρὸς τὴν ἀρχαίαν καὶ νόμιμον τῶν πραγμάτων τάξιν, καὶ παρεβίαζον μὲν τὸν νόμον ἐξ ἀνάγκης, δὲν ἠθελον βῶμως ἐντελεῖν νὰ τὸν καταστρέψωσιν. Ἐνταῦτοις ἐβλεπὸν τὴν βουλήν ἀπειτούσαν ἐπιμόνως τὰ μέλη τῆς, τοὺς δὲ ἀντιπάλους τῶν ἰσχυρότερων ἔτι ἐν αὐτῇ, καὶ ἴσως πλειονοψηφούντας. Δισταγμοὶ δὲν ἐκετρέπετο, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιχειρήσωσι δεύτερον τῆς βουλῆς· ἀκρωτηριασμένον. Τὴν ἐπιούσαν, 7 Δεκεμβρίου, τα στρατεύματα κατέλαβον πάλιν τὰς παρόδους τῆς βουλῆς καὶ ἡ αὐτὴ ἐπαναλήθη σκηνὴ 40 ἔσπεροι βουλευταὶ ἀπεκλείσθησαν καὶ τινες συνελήθησαν εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν. Οὗτοι ἐγράφαν εἰς τὴν βουλήν νὰ διατάξῃ τὴν ἀποφυλάκισιν τῶν· ἀλλ' ἤδη ἡ ἦντα τῶν πρεσβυτεριανῶν εἶχε συμπληρωθῆ ἡ βουλή, ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ, ἀπεφάσισε, διὰ ψήφων 50 κατὰ 28, νὰ λάβῃ εἰς σκίψιν τὰς προτάσεις τοῦ στρατοῦ. Ἡ τελευταία αὕτη μειονοψηφία ἐξεχώρησεν οἰκοθεν τῆς βουλῆς, διαμαρτυρούμενη, ὅτι δὲν θέλει ἐπανέλθει ἐνὸς δὲν ἀποδοθῆ δικαιοσύνη εἰς τοὺς συναδέλφους αὐτῆς· καὶ μετὰ τὸν ἀποκλεισμόν ἐκείνον 143 βουλευτῶν, ὧν οἱ πλείους δὲν ἐφυλακίσθησαν ἢ μετ' ὀλίγον ἀπελύθησαν, ἡ δημοκρατικὴ μερὶς καὶ ὁ στρατὸς ἀπέβησαν τελευταῖον μόνον κύριοι τῶν πραγμάτων καὶ ἐντός τοῦ Οὐεστμινστέρου καὶ ἐκτός. Ἡ φροδερὰ αὐ-

τῶν τοῦ πλήθους καθαρτικὸν τοῦ Πρίδου (Pride's purge), τὸ δὲ καταλειφθὲν τοῦ Περλαμέντου λείψανον, βουλευτήριον (rump-parliament). Ἐκτοτε τὰ πάντα ὑπέκυψαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν καντοδυνάμων δημοκρατικῶν. Περὶ τὰ τέλη Δεκεμβρίου, ὁ βασιλεὺς μετεφέρθη ἀπὸ Οὐρστίου εἰς Οὐίνδσοριον· καὶ καθ' ἡν ἡμέραν ἐφθασεν εἰς τὰς βασιλείας ἐκείνας, ἦτο τὴν 23 τοῦ μηνός, ἡ βουλή ἐψήφισεν, ὅτι θέλει εἰσαχθῆ εἰς δίκην καὶ διώξῃ τὴν ἐπιτροπὴν ἣτις ἐμελλε νὰ παρασκευάσῃ τὴν κατηγορίαν. Ὅσα δὲ ἀξιώματα καὶ ἀν' ἦσαν οἱ παρόντες βουλευταὶ, πολλοὶ ἐλάλησαν κατὰ τῆς προτάσεως ταύτης, οἱ μὲν ζητοῦντες τὴν ἀπλήν καθαίρεσιν, ὅπως ἐγένετο ὡς πρὸς τινὰς τῶν προκατόχων βασιλέων, οἱ δὲ, διότι ἐν αὐτοῖς ἐπεθύμου μᾶλλον τὸν ἐκ τοῦ ἀφανοῦς θάνατον, μὴ θέλοντες νὰ ἀναλάβωσι τὴν εὐθύνην τῆς πράξεως. Ἄλλ' οἱ εὐλικρινεῖς δημοκρατικοὶ καὶ οἱ μετ' αὐτῶν ταχθέντες κακοήθεις παντὸς εἶδους νεωτερισταὶ, ἐπέζητουν τὴν δημοσίαν, τὴν ἐπίσημον δίκην, ἵνα ἀποδείξωσι τὴν δύναμιν αὐτῶν καὶ διατρανώσωσι τὸ δικαίωμα. Ὁ δὲ Κρόμβελ, ἐπόμενος ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ περιστάσει, οὐχὶ ἠγούμενος αὐτῶν, ἐλάλησεν οὕτω. «Ἐάν τοσαύτη πρότασις ὑπεβάλλετο παρὰ τινος ἐκ προμελέτης, ἠθελον θεωρήσῃ τὸν ταῖοῦτον ἄνθρωπον ὡς τὸν αἰτιχίστον ἐπὶ γῆς προδοτήν· ἐπειδὴ ὅμως ἡ θεῖα πρόνοια, καὶ ἡ ἀνάγκη ἔφερον εἰς μέσον τὴν προκειμένην συζήτησιν, παρακαλῶ τὸν ὕψιστον νὰ εὐλογῆσθαι τὰς σκέψεις τῆς βουλῆς, μὴ ὧν τὸ κατ' ἐμὲ ἐτοιμος νὰ ψηφίσω ἀμέσως περὶ τούτου.»

Ἡ βουλή ἐνταῦτοις ἀπεφάσισεν, ὡς προείρηται· καὶ μετ' ὀλίγον, τῇ 3 Ἰανουαρίου 1649, κειθαμένη εἰς ἕνα τῶν παρῶδων ἐκείνων, ἀλλ' ἀκαταμαχῆτων δισταγμῶν, οἵτινες ζητοῦσι μὲν νὰ καλύψωσι, καταφανιστέραν δὲ καθιστῶσι τὴν ἀδικίαν, ἐψήφισαν ὡς ἀρχήν, ὅτι ὁ κατὰ τοῦ Περλαμέντου πόλεμος τοῦ βασιλέως ἦτο ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας· ἐπειτα δὲ ἀθήμερον συνεκρότησε τὸ μέλλον νὰ δικάσῃ αὐτὸν ἀνώτατον δικαστήριον, ἐξ 150 μελῶν, ἐν οἷς ἦσαν ἐξ ὀμοτίμοι καὶ βλοὶ οἱ ἐπισημότεροι ἄνδρες δημοκρατικῆς μερίδος ἐν τῷ στρατῷ, καὶ ἐν τῷ βουλή, καὶ ἐν τῷ ἄστει, ἐκτός τοῦ Σαιντ-Ἰονίου καὶ τοῦ Οὐάνου, οἵτινες ἀπεφώνησαν ἔρητῶς, ὅτι ἀπεδοκίμαζον τὴν πράξιν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Λόρδοι ἀπέββησαν τὸ περὶ συστάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου δόγμα τῆς βουλῆς, αὕτη ἐψήφισε τὴν ἐπιούσαν, ὅτι ἡ ἀντίστασις ἐκείνη τῶν Λόρδων οὐδεμίαν ἔχει ἰσχύν· καὶ ὅτι· περὶ ὁ λαός, μετὰ τὸν Θεόν, εἶναι ἡ πηγὴ πάσης μίμου ἐξουσίας, ἡ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκλεχθεῖσα καὶ προσωποῦσα τὸν λαόν βουλή τῆς Ἀγγλίας, κατέπασαν τὴν κυριαρχικὴν ἐξουσίαν μετὰ δύο ἡμέρας (6 Ἰανουαρίου) τὸ ἀνώτατον ἐκείνο δικαστήριον, ἵδρυσθὲν ἤδη ἐπὶ δνόματι μόνης τῆς βουλῆς καὶ περιουσιθῆν, διὰ τὸν ἐξοβελισμόν τῶν Λόρδων καὶ τινῶν ἄλλων μελῶν, εἰς 135 μέλη, διατάχθη νὰ συνέλθῃ αὐτῶν ἐπὶ ἕνα προπαρασκευασθῆ τὰ τῆς δίκης. Ἄθε δὲ τῶντι ἐπὶ τούτῳ, κλεισμένων τῶν κινήσῃ ἀπὸ τῆς 8 μέχρι τῆς 19 Ἰανουαρίου.

ου υπό την προεδρίαν του εξαδέλφου του περιωνόμου ποιητού Μιλτωνα Ιωάννου Βραδσχαούτου (Bradshaw), άνδρος τιμωμένου μιν επί τῆ νομικῆ ἐπιπέτῃ, σπουδαίου δὲ καὶ πρᾶσι τὰ ἤθη, ἀλλὰ πνεύμα ἔχοντος στενῶν καὶ τραγῶν, καὶ εὐκρινούς μὲν περὶ τὴν ὀρθοκομανίαν αὐτοῦ, φιλοδόξου ὁμοῦ καὶ μέχρι τινὸς φιλοκλέτου μάλιστα, ἀν καὶ ἐτοίμου νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του ὑπὲρ τῶν γρονθμάτων αὐτοῦ. Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ κοινὴ ἀγωνία, ὡς τε ἀσυμμετρικῶς διχόνοια ἐξεβράχη καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ ἀθλίου δικαστηρίου, οὐδὲ κατωρθώθη ποτὲ νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὰς προπαρασκευαστικὰς ἐκείνας συνεδριάσεις πλείονα τῶν 58 μελῶν· ὁ Φικιράζιος ἤθεε τὴν πρῶτην μόνον ἡμέραν καὶ δὲν ἐφάνη πλέον. Ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν παρόντων πολλοὶ δὲν παρέστησαν εἰμὴ μόνον διὰ τὴν ἀπορροπῆσιν τῆν ἐναντίαν αὐτῶν γνώμην. Τοῦτο μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπράξεν ὁ Σιδνέϊος Σιδνέϊος, νέος ἔτι, ἀλλὰ μέγα ἤδη ἐσχῶν ἐν τῇ δημοκρατικῇ κινήσει. Ἀπὸ τῶν καιρῶν ὁ Σιδνέϊος διέτριβε μακρὰν τῆς τύρβης τῶν πραγμάτων, ἐν τῷ ἀγροτικῷ πύργῳ τοῦ πατρὸς του Λόρδου Λικεστρίας, ὅτε, μαθὼν τὸν διορισμὸν του εἰς τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, ἔσπευσε νὰ δοῦν εἰς Λονδίον, καὶ εἰς τρεῖς τῶν παρασκευαστικῶν συνεδριάσεων, ἀν καὶ τὸ ζήτημα ἐφαίνετο ἀποφασισθῆν, ἀντίτῃ σφοδρῶς εἰς τὴν δίκην. Ἐροδοῖτο δὲ προπάντων τὴν ἀποστραφῆν τὴν ὁποίαν ἡ βδελυρὰ πρᾶξις ἐμελλε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν λαόν πρὸς τὴν δημοκρατίαν, ὑποκινούσα μάλιστα ἔως αὐτὸν εἰς στάσει, δυναμένη τὸν μὲν βασιλεῖα νὰ λυτρώσῃ, τὸ δὲ εἰδῶλον ἐκείνο τῶν ὀνειρών του Σιδνέϊου νὰ ἐξαφανίσῃ διὰ παντός. «Ψυχὴ δὲν θέλει σιωπῆσαι ἀνάγκαστον ὁ Κρόμβελ, εἰδὼς κάλλιστα τὴν ἀκατάστατον θέλῃσιν καὶ δύναμιν τοῦ στρατοῦ—«Πράξατε ὅπως ἀγαπήσατε, ἀσκήτησεν ὁ Σιδνέϊος· δὲ, δύναμαι νὰ ἀποτρέψω· ἀλλὰ βεβαίως οὐδεμίαν θέλω λάβει μετοχὴν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην» καὶ ἐξελθὼν δὲν ἐπανῆλθε. Τὸ δὲ δικαστήριον, περιορισθὲν ἤδη εἰς μὴνὰ νὰ τὰ μέλη τὰ ὁποῖα ἀπεδέχοντο τὴν ἐντολὴν αὐτῶν, ἐνηγορήθη εἰς τὸ νὰ καυνοῖσθαι τοὺς τύπους τῆς δικαιοσύνης. Ὁ Ιωάννης Κόκος (John Coke), δικηγόρος διατήρησας ὅπως αὐτὸν καὶ φίλος στενὸς τοῦ Μιλτωνα, διαρίσθη ἐπιταγῆς πρὸς διαρίσθη δὲ ἐπιμελῶς ποῖα καὶ ποῖα συντάγματα θέλουσιν ἀναλαβεῖν τὴν φροντίαν τοῦ δικαστηρίου· ποῦ θέλουσιν τοποθετηθῆσιν οἱ σκοποὶ, τῶν ὁποίων τινὲς ἐτάχθησαν ἔως καὶ εἰς τὴν στέγην αὐτῆν, παντοῦ ὅπου ὑπῆρχε παραθυρὸν τι εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἀκροατηρίου, τοσοῦτον οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔτρεμον τῇ κινήσῃ ἀγανάκτησιν· ἐκαυνοῖσθαι προσηγορεύοντες ποῖα δρόφακτα θέλουσιν κατασκευασθῆσθαι, ἵνα διαχωρισθῶσιν τὸ πλῆθος οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν. Τελυτατὸν ἡ 20 Ἰανουαρίου ὁρίσθη ὡς ἡμέρα τῆς ἐν Οὐαστινστέρου, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἐμφανίσεως τοῦ βασιλέως· καὶ ἀπὸ τῆς 17, ὡς ἂν ἡ καταδικα εἶχε ἤδη ψηφισθῆ, ἡ βουλή ἐπέμψεν ἐπιτροπὴν νὰ καταγράψῃ ἅπαντα τὰ ἀνάγκαστα καὶ βασιλικά ἐπιπλα, καθὼ ἀνήκοντα τοῦ λαοῦ, εἰς τὸ Παρλαμέντον.

Ὅταν ὁ διοικητὴς Οὐίνδσορίου ἐγγυεῖται εἰς τὸν Κάρολον, ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θέλει μεταφερθῆ εἰς Λονδίον· α ὁ Θεὸς εἴπαι παντοῦ, ἀπήνησεν ὁ Κάρολος, «παντοῦ παντοδύναμος καὶ ἄλοκάγαθος, ἡ Ἐπαράχθη ὁμοῦ οὐδὲν ἤττον ἀπὸ τῆς φύσεως καὶ ἀπὸ ἄλλου τινὸς περιστάσεως εἰς μέγιστον πρὸς ὀλίγον ὑπερτεῖται καὶ ἰεραρυεῖται βασιλικῶς, ἤδη δὲ πᾶσα ἀδελφὴ ἐθιμοταξία ἀφρηθῆν μετῶν. Τῆ δὲ 19 Ἰανουαρίου, ὁ Κάρολος ἀπῆλθε ἀπὸ Οὐίνδσορίου εἰς τὰ ἐν Λονδίῳ βασιλικά τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, φρουρούμενος αὐστηρῶς· δύο σκοποὶ ἐτάχθησαν παρ' αὐτῆ τῆς θύρας τοῦ δωματίου του καὶ μόνος κατελείφθη αὐτῷ ὁ πιστὸς θαλαμηπόλος Ἐρβερτος, παρακαυμώμενος πλητῆος τῆς κλίνης του. Τὴν ἐπιούσαν, 20 τοῦ μηνός, περὶ μεσημέριαν, τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, συνελθὼν κατ' ἀρχῆς εἰς μυστικὴν συνιδρίαν, ἐτοιμάζετο νὰ καυνοῖσθαι τὰς τελευταίας τῆς ἐντολῆς του προπαρασκευᾶς· καὶ μόλις εἶχε τελειώσει ἡ κοινὴ αὐτοῦ προσηγορία, ὅτι ἤλθον ν' ἀναγγεῖλωσιν, ὅτι ἐπλησίαζεν ὁ βασιλεὺς, καμψόμενος ἐν φορεῖῳ κεκλιτωμένῳ, ἀνὰ μέσον δύο σειρῶν στρατιωτῶν. Ὁ Κρόμβελ ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἀνακούπτων ἀμέσως ὠχρῶς, ἀλλὰ ἐξημέμενος, ἀέρχεται, κύριοι μου, ἀνέκραξεν· ἡ κρίσιμος στιγμή προσεγγίζει· ἀποφασίσατε ἐν τάχει ὡς παρακαλεῖτε, τί θέλετε τὸν ἀπαντήσῃ, διότι θέλει σᾶς ἐρωτηθῆ ἐκ πρώτης ἀρατηρίας ἐν ὀνόματι τίνος καὶ ἐν τίνι δικαιώματι ἐπιχειρεῖτε νὰ τὸν δικάσετε». Οὐδεὶς ἐλάμβανε τὸν λόγον· «ἐν ὀνόματι τῆς βουλῆς καὶ ἅπαντος τοῦ ἀγαθοῦ λαοῦ τῆς Ἀγγλίας» εἶπεν ὁ Ἡρόκος Μαρτίνος, εἰς τὸν ὀρθοκομανιστικὸν ἐκείνων δημοκρατικῶν· οὐδεμίαν δὲ ἡγήθη ἐνστασις καὶ τὸ δικαστήριον ἐκίνησε ἵνα μεταβῆ πανηγυρικῶς εἰς τὴν μεγάλην τοῦ Οὐαστινστέρου αἴθουσαν. Ἐπροπορεύετο δὲ αὐτοῦ ὁ Λόρδος πρόεδρος Βραδσχαούτος· καὶ πρὸ αὐτοῦ ἐφέροντο ἡ σπῆθη καὶ ἡ φάβδος· ἐκκαίδεκα δὲ ἄρμυροὶ ἀξιωματικοὶ προηγούντο τοῦ δικαστηρίου. Ὁ πρόεδρος ἐκάθησεν ἐπὶ καθέδρας ἐκ βυσσίνου μεταξοπίλου κατασκευασμένης· καὶ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἔκειτο ἡ τοῦ γραμματέως τράπεζα, ἐφ' ἣς, κεκαλυμμένης ὑπὸ πολυτελοῦς τουρκικοῦ τάπητος, ἐτέθη ἡ φάβδος καὶ ἡ σπῆθη· δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ παρατάχθησαν ἐπὶ ἐδρῶν, ἐξ ἀλευργοῦ ἐριούχου, οἱ δικασταί· εἰς τὰ δύο ἄκρα, οἱ ἄρμυροὶ. Καθῆσταντος τοῦ δικαστηρίου, ἠνεώχθησαν πᾶσαι αἱ πύλαι καὶ τὸ πλῆθος ὠρμησεν ἀμέσως εἰς τὴν αἴθουσαν· ἀποκατασταθείσης δὲ τῆς σιωπῆς τὴν ἀπαγγελθίση· τῆς βουλευτικῆς πρᾶξιως δὲ ἡ ἰδρύθη τὸ δικαστήριον, ἀνεγνώσθη ὁ ὀνοματικὸς κατάλογος· 69 μέλη ἦσαν παρόντα. Ἄξιωματικῶς, εἶπεν ὁ Βραδσχαούτος, ὡς προσέβη ὁ κατηγορούμενος.

Ὁ βασιλεὺς παρέστη φρουρούμενος ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου Ἀκέρου καὶ τριάνοντα δύο ἀξιωματικῶν. Καθῆδρα ἐκ βυσσίνου μεταξοπίλου εἶχε παρασκευασθῆ δι' αὐτὸν παρὰ τῷ δευτέρῳ· αὐτὸς δὲ προσελθὼν ἔστησεν ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου βλέμμα ἀτενὲς καὶ αὐστηρὸν, ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς καθέδρας, φέρων τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἡγήθη αἶφνης, ἐκύτταξεν ὀπισθεν

αὐτοῦ τὴν τὴν φρουρὰν, τὴν ἀριστερὰ παραταγμένην, καὶ τοὺς συνωθουμένους δεξιᾷ θεατὰς, ἀνέπερσε πάλιν τοὺς δεσφάτους πρὸς τοὺς δικαστὰς καὶ ἐπιτάχθησεν ἐν μέσῳ βαθυτάτης σιωπῆς.

Ὁ Βραδσχαούτος, ἀναστὰς ὀρθῶς, α Κάρολε Στυαρτίδη, βασιλεῦ Ἀγγλίας, εἶπεν, ἡ βουλή τῆς Ἀγγλίας, ἐν Παρλαμέντῳ μὲν συνηγμένη, βαθείως δὲ συνωθουμένη τὰς συμφορὰς διασῆσθε τὸ ἔθνος καὶ τῶν ὁποίων θωρεῖσθε ὑμᾶς ὡς ὁ κύριος αἴτιος, ἀπεράσιτε νὰ καταδιώξῃ τὸ ἐγκλημα τοῦ αἵματος· ἐπὶ δὲ τούτῳ, ἔρπου τὸ ἀνώτατον αὐτὸ δικαστήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου παρίστασθε σήμερον. Ἀκούσατε τὰ κριτικά τῆς καθ' ὑμῶν κατηγορίας.

Καθ' ὅσον τὸ δίκασμα τῆς ὑπὸ τοῦ ἐπιταγῆς Κόκου γενομένης ἀναγνώσεως τοῦ κατηγορητήριου, ὁ βασιλεὺς καθήμενος, περιέφεριν, ὅτε μὲν εἰς τοὺς δικαστὰς, ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου, βλέμμα ἀτάραχτα. Μόνον ὅταν ἤκουσε τὰς λέξεις α Κάρολος Στυαρτίδης, τυράννος· προδότης· καὶ φονεὺς· ἠγέλασεν, ἀλλὰ πάντοτε σιωπῶν.

Συντελεσθείσης τῆς ἀναγνώσεως, ὁ Βραδσχαούτος εἶπε πρὸς τὸν βασιλεῖα· Ἠκούσατε τὴν καθ' ὑμῶν κατηγορίαν· τὸ δικαστήριον ἀπεκδέχεται τὴν ἀπολογίαν ὑμῶν.

Ἐπεθύμενον νὰ ἡξέρω, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς, δύναμαι τίνος ἐξουσίας ἐκλήθην ἐνταῦθα. Μέχρι πρὸ ὀλίγου διετέλουν ἐν τῇ νήσῳ Οὐαυτίδι, διαπραγματιζόμενος ἐπιτήμωσιν μετὰ τῶν δύο τοῦ Παρλαμέντου βουλῶν· καὶ εἰμὲν ἐτοιμὸς σχεδὸν νὰ συνομολογήσωμιν τὴν συνθήκην· ἐπεθύμουν λοιπὸν νὰ ἡξέρω δύναμαι τίνος ἐξουσίας, ἐνώπιον ἐξουσίας νομίμου, διότι ἔχουσι πολλὰ ἐπεθύμουν· ἐπαναλαμβάνω, νὰ ἡξέρω δύναμαι τίνος ἐξουσίας, γενομένου ἐκείθεν ἀναρπαστος, περιήχθη ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀγνοῶ ἐν τίνι σκοπῷ ὅταν μὴ τὴν νόμιμον ταύτην ἐξουσίαν, θέλω ἀπαντήσαι.

Ἄν ἰδῆτε, εἶπεν ὁ Βραδσχαούτος, πλείονα προσοχὴν εἰς ὅσα εἶπε τὸ δικαστήριον, ὅταν παρέστη ἐνώπιόν του, ἠθέλετε ἡξέρω τίς ἐστίν ἡ ἐξουσία αὐτῆ· τὸ δικαστήριον ὡς προσηγορεύει νὰ ἀπαντήσῃ ἐπὶ ὀνόματι τοῦ Ἀγγλικῶ ἔθνους, τοῦ ὁποῖου ἐξελήθη βασιλεὺς.

Ὅχι, Κύριε μου, ἐπέφεριν ὁ Κάρολος, τοῦτο δὲν ἦν δεχόμενος.

Ὁ δὲ Βραδσχαούτος· Ἄν ἰδῆν ἀναγνωρίζετε τὴν ἐξουσίαν τοῦ δικαστηρίου, τὸ δικαστήριον θέλει προσηγορεύσει εἰς τὴν δίκην.

Ὁ δὲ βασιλεὺς· Ἄσας λέγω ὅτι ἡ Ἀγγλία οὐδέποτε ὑπέρβη βασιλικὸν αἰρετόν· εἰ πρὸς γιλιαν περιπέτῃ ἐτῶν εἶναι κληρονομικὸν βασιλεῖον. Εἰπέτε μοι λοιπὸν ἐν αἵμα τίνος ἐξουσίας κληρονομία ἐνταῦθα. Ἰδοὺ ὁ ἀντισυνταγματάρχης Κοββέτιος, ὅστις μὲν ἀπέχθη ἀπὸ Οὐαυτίδος· ἐρωτήσατέ τον ἂν δὲν ἀπέχθη διὰ τῆς βίας. Τὸ κατ' ἐμὲ εἶμαι πρόθυμος νὰ ὑποστηρίξω θερμότερον παντὸς ἄλλου τὸ νόμιμὸν τῆς βουλῆς τῶν κοινῶν δίκαια. Ἀλλὰ ἐποῦ ἵνα εἶ· Ἄσας εἶπεν· Οἱ Ἄσας εἶναι ἀπαράτητοι πρὸς

συγκρότησιν τοῦ Παρλαμέντου· αὐτοὶ θέλουσιν κόψαι τὸν βασιλεῖα. Τοῦτο ἄρα γὰρ θέλουσιν κόψαι βασιλεῖα· ἄλλοι θέλουσιν κόψαι τὸν βασιλεῖα εἰς τὸ Παρλαμέντον. ἄλλοι θέλουσιν κόψαι τὸν βασιλεῖα εἰς τὸ Παρλαμέντον.

— Τὸ δικαστήριον, Κύριε μου, ἀπὸ ἀδελφοῦ σου, Κ. Βραδσχαούτος, ἀπεκδέχεται ἀπάντησιν ὑμῶν· αὐτοὶ θέλουσιν κόψαι ἐπιμονὴν περὶ τῆς ἐξουσίας σου, ἂν δυνηθῶσιν νὰ τὰ ἀρκεῖντα, ἀρκοῦσιν ὁμοῦ εἰς τὸ θέλουσιν κόψαι καὶ τὴν μὲν ὅτι τὸ κράτος ἡμῶν ἐκπηγάσῃ τῶν λοιπῶν νὰ μὴ δὲ τοῦ ἔθνους.

— Ὁ δὲ βασιλεὺς, «Τὸ ζήτημα· ὁ παῖς ὁλος σὺ καὶ ἀποφασισθῆσθε ἀπὸ ἐμὲ, οὔτε ἀπὸ τῆς παραφροσύνης τῶν ἄλλων.»

— Ὁ δὲ Βραδσχαούτος, «Τὸ δικαστήριον, Κύριε μου, θέλει διατάξει περὶ ὑμῶν τὰ ὅσα ὁ Θεὸς νὰ παρήσῃ ἡδὴ ὁ ὑπόδικος. Τὸ δικαστήριον ὡς τὰ ἀπαγορευομένην συνεδριάσιν· του μέχρι τῆς μεσῆρας ἐσθῆνος δευτέρως.»

Καὶ τὸ μὲν δικαστήριον ἀπῆλθεν, ἐξῆλθε δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς, φρουρούμενος ὡς πρότερον. Ὅταν ἡγήθη, παρετήρησε τὴν ἐπὶ τῆς τράπεζῆς κειμένην σπῆθην· καὶ δὲν τὴν φοβούμενος· εἶπεν, ἐπιδεικνύων αὐτὴν μὲ τὴν βακτηρίαν του. Κατήργουμένου δὲ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς κλίνης, τινὲς τῶν παρευριστῶν ἀνέκραξαν ἀπειλητικῶς· «δικαιοσύνη! δικαιοσύνη!» Ἀλλὰ πολλοὶ πλείονες ἀνιόθησαν. «Ὁ Θεὸς σώζοι τὸν βασιλεῖα, ὁ Θεὸς σώζοι τὸν Ἰακώβον Μεγαλειότητα.»

Τῆ 22 Ἰανουαρίου, ἀρχαμένης τῆς συνεδριάσεως ἐπὶ παρουσίᾳ 62 μελῶν, τὸ δικαστήριον διέταξεν, ἐπὶ ποῦ φιλακιστικῶς αὐστηρὰν σιωπὴν· ἀλλ' οὐδὲν ἤστων ζωηρὰ ὑπεδέχθησαν τὸν προσελθόντα βασιλεῖα ἀνευφηρία. Ἡ αὐτὴ δὲ ἐπανελήθη σὺς ἡγήθησιν, μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκπαιρέσεως ἐπιμονῆς. «Κυριε μου, εἶπε τελευτατῶν ὁ Βραδσχαούτος, οὐδὲ ὑμῖν, οὐδὲ ἐτέρῳ τινι ἐπιτρέπεται ν' ἀμφισβητῆ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου· τὸ δικαστήριον ἐβρεῖ ἐνταῦθα, κατ' ἐντολὴν τῆς βουλῆς, πρὸς ἡν καὶ ὑμεῖς καὶ ἅπαντες οἱ προκατοχοὶ ὑμῶν εἶσθε ὑπεύθυνοι.»

Ὁ δὲ βασιλεὺς, «Τοῦτο δὲν τὸ δεχόμενος· δεῖξατέ μοι ἐν προηγούμενον.»

Ὁ Βραδσχαούτος, ἐγερθεὶς τότε μὲ ὀργήν, α Κύριε μου, εἶπε, δὲν ἐβρεῖσθαι ἐνταῦθα διὸ νὰ ἀπαντήσωμιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας· οὐκ ἐπιτρέπεται τὴν κατηγορίαν, ἐρωτᾶσθαι ἢ μὴ ἐρωτᾶσθαι.

— Ἄν ἡκούσατε ἀκόμη, ἀπήνησεν ὁ βασιλεὺς, τοῦς λόγους μου.

— Ἄν ἔχετε, κύριε μου, ἀνέλαθεν ὁ Βραδσχαούτος, νὰ ἐπιφέρετε λόγους κατὰ τῆς ὑπερτάτης πασῶν τῶν δικαιοδοσιῶν.

Ὁ δὲ βασιλεὺς, α Δεῖξατέ μοι λοιπὸν τὴν δικαιοδοσίαν ταύτην ἧτις δὲν ἀκούει λόγον.

Ὁ δὲ Βραδσχαούτος· Ἰδοὺ σᾶς τὴν δεικνύομεν, εἶναι ἡ βουλή τῆς Ἀγγλίας. Ἀξιωματικῶς, ὡς ἀπαχθῆ ὁ ὑπόδικος.

Ὁ βασιλεὺς τότε στραφείς αἰφνης πρὸς τὸν λαόν, α Ἐνθυμηθῆτε, εἶπεν, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας καταδικάζεται· μὴ δύναμενος νὰ ἐπιφέρῃ τοὺς λόγους του ὑπὲρ τῆς λευτερίας τοῦ λαοῦ· καὶ πᾶς γκοινὸς σχεδὸν ἠκούσθη ἡ εὐχὴ· Ὁ Θεὸς σώζοι τὸν βασιλεῖα.

ροι ενά μή, ανατριχιάται υπό τού ψύχου, νομισθ' ότι απλ' του φίλου τρέμα, προσήχηθη θερμότατα και περί τή 10 ώραν κατήλθεν εις τόν κήπον, τόν όποιον έμελλε να διελθ' εις μετακ' εις Ουίτεάλλη.

Πολλοί λόγοι περικού περιέμεινον ενταύθα, εις δύο παρατεταγμένοι έθην και έθην στίχους προηγέτο δέ: άπόκασμα δορυφόρων μετ' αναπεταμένων σημαίων και ή τουπανοκουζιά εκάλυπτε πύσας τά: φωνάς. Δεξι' του βασιλέως, εδ' αλιζεν δ' επίδροπος: Ιούλιων, άριστερά δέ δ' άρχηγός της φρουράς, συνταγματάρχης: Φούλικων, άκροτά: εν γένει μετ' αλειστης, προσινιχθείς, προς τόν Κάρολον, ύπερκειάς και τούτου ένεκα παρακληθείς υπ' αυτού να μη τόν καταλίπη μέχρι της τελευταίας ώρας. Ο Κάρολος συνωμίλει μετ' αυτού καθ' όδον, τόν έλαλησε περί της κηδείας του, περί τών ανθρώπων εις ους επεθύμει να ανατεθ' ή περί τούτου επιμέλεια, προδίνων, τό ήθος άταράχης, τό βλέμμα λαμπρός, σταθερός δέ τό δημα, περιπατών μάλιστα ταχύτερον του στρατού και άπορών διά τήν βραδύτητα τούτου. Φθάσας εις Ουίτεάλλη, ειρήληεν εις τόν κοιτών, έκοινώνησεν ενταύθα δέν ήθέλησε να γευματίση, έραγεν όμως εν τιμάχιον άρτου, έπιεν έ: ποτήριον οίνου και, τελευταίως, περί τή: μίση, ώραν, έκίνησε να μεταβ' εις τόν τόπον της καταλύκης. Προείθε δέ δια τού μεγάλου εστιατορίου, πάροτος εν μέσω δύο στίχων στρατιωτών άπειροι άνθρωποι είσώρησαν εν ταύθα, παροδόντες τόν κήπον, και, ιστάμενοι όπισθιν της φρουράς, προσήχοντο ύπερ του βασιλέως, καθ' όσον ουτος διήρχετο α' δέ στρατιώται, σιωπηλοί και αυτοί όντες, δέν τού: άπέκασον. Είς τήν άρχην του εστιατορίου, θύρα ανοιχθείσα από της προτερίας εν τώ τείχει, έφερον άμείσως εις τό θανατικόν έκρίωμα, επί του όποιου, μελίσσοτόλου διτος, δύο άνδρες έτασαν παρά τόν πέλιον, άρότεροι φέροντες εν δούματι νεκρώ και προσωπία δε. Ο βασιλεύς προήλθεν ύψώγη, περιεγών άκτινιχθείς τού: όφθαλμού: αυτού έ: εν τώ κεν προς ό: ήλιος να δμιλήτη αλλά ή πλατεία άκτα κατεχετο ύπο στρατευμάτων, ουδεις δ' έτόλμα να πλησιάτη. Οθεν στραφείς προς τόν Ιούλιωνα και τόν Τόμλιντων, έ: Χ: μεις μόνοι εμπαρτίτε να μη άκούετε, τούς είπιν, εις ύμεις λοιπό: θέλω είπει λίξεις τινάς: και άπέθυσε τώντι προς αυτού: λογίδιον, τό όποιον είχει παρασκευάσει, έμβριθές και άπαθές μέχρι ψυχρότητος, άγωνόζομος μόνον ν' άποδείξη, ότι έπολιτεύθη όρθός, ότι ή καταπάτησις τών κυριαρχικών δικαιωμάτων ήτο ή άληθής αίτία τών δυστυχημάτων του λαού, ότι ό λαός μηδέλλως έσραπει εν μέτρη της κυβερνήσεως και ότι επί τώ όρω, τούτω και μόνο, τό κράτος ήδύνατο να άνακτήτη τήν ειρήνην και τήν έλευθερίαν του. Τελειώσας δέ τόν λόγον, του όποιου διαρκούντες βραχυτάτη επικράτει σιωπή, απέβαλε τόν επενδύτην και τό παράσημον του Αγίου Γεωργίου: έδωκε τόν Αγιον Γεωργιον εις τόν είστροπον, είπών αυτόν τήν λίξιν: Remanete εν θυμώ! της όποιας ή έννοια ουδέποτε διακυρήθη: απέβηλε τό ένδυμά, έφάρετο πάλιν τόν

επενδύτην, και, στραφείς προς τόν δήμιον, κ ήλιον προσευχθή έ: τινάς: στίχους, τόν είπεν. Οταν δ' έκατενω τά: χείρας, τότε: . . . Καί προσευχήθη τώντι έ: σιωπή επί τινάς: στίχους: και έταίσε τά: χείρας, και τό άνοσιούργημα άπετελέθη. Μικρά και ύπόκωρος οίμωγή ηκούσθη τότε περί Ουίτεάλλη: άκαιροι δέ άνθρωποι ώρησαν εις τού: πρόποδας του θανατικου έκρίωματος: διά να βιάσασι τά: μάκτρακιον εις τό μαρτυρικόν εκείνο αίμα. Αλλά δύο ίππικου σώματα, από αντίθιτων προσέλασαν στρατιωτων, διεκιδάσαν τό πλήθος: και μετ' εσταθμερόν εις Ουίτεάλλην εκθέτην του νεκρού, κηδεία ή ουτος ύπερεπείσε εις Ουίντρίον.

Οί άνθρωποι οι διαφθάντες τό πάλμημα τούτο, ου μόνοι ήτικώς εκακούρησαν, αλλά και έσφαλον πολιτικώς, διότι παύσαν εις τόν ήγεμόνα, τόν πρότερον επί τού άμαρτήματι αυτού και μόνοι εις τό ένός γνωστόν, άρρηκην, να αναδείξη, από σκηής: μεγάλης, θιωμένων τών αίωνων, όλων και όλων τών έθών, τινάς: τών άρετών εκείνων, αίτινες άείποτε κινούσι τόν θαυματόν και τήν άχρητη τών ανθρώπων, να άναδείξη τήν μεγαλοπροσήκη άνδρός γενναίου, τήν έννοχήν και πραότητα χριστιανου αληθούς. Τούαυτη δέ κατεσκευάσαν τήν ενδίκην εντύων, ώστει ό αυτός άνθρωπος, ό δι' άπαντος του διου πολέμου διατελέσας τών τής: Αγγλίας έλευθερίων, κατήτησε να άποδώνη μάρτυς τών έλευθερίων τούτω. Ποτέ δημαγωγός δέν έπροξήγησε τούαυτην επί της κοινής γεώμη: εντύωσιν, όσον ό δέτιμος εκείνος βασιλεύς, έδ: τας, εν τή ύπέρτα: ταύτη ώρα, άπεράσαν μεν, έτήρησε τήν βασιλίην αυτού αξίαν, άτρόμητον δέ άπενήρας όφθαλμών προς τόν προύπτον θάνατον, έδωκε σφηνήν εις τά: αίτήματα του τυρανομένου αυτού λαού, γενναίως άπεποιήτη να άπολογηθή ενώπιον δικαστηρίου παρανόμου, άτέταξεν εις τήν βίαν του στρατού τά: άρχάς του πολιτεύματος, έρωτήσε δυνάμει τίνος δικαιώματος ή βουλή τών κοινοτήτων έστερήθη τών άξιωτέρων αυτής μελών, δυνάμει τίνος δικαιώματος ή βουλή τών Αόρδιων άρηρέθη τήν νομοθετικήν αυτής έννομίαν, και είπε προς τούς όλοβόρους αυτού άκροάτας, ότι άμυνίεται ου μόνοι ύπερ ένου του, αλλά και ύπερ αυτών εκείνων. Τα παρελθόντα άμαρτήματα έλησημονήθησαν: ό Κάρολος παρέστη ως ό έσχατος και γενναίτερος τών έλευθερίων της πατρίδος θεσμών υπέρμαχος: από δέ τής ήμέρας εκείνης σφοδρά παρήχη εν τώ έννοι άντίδρασις ύπερ της μοναρχίας και του εξωσθενός βασιλείου όίκου, άντίδρασις, ήτις δέν έπαυσε προχγομένη μέχρι της ήμέρας καθ' ήν ήνωρθώθη ό θρόνος και άπατα ή άρχαία αυτού λαμπρότης και αξία.

ΑΚΑΡΙΑΙΑ ΑΝΑΒΛΑΣΤΗΣΙΣ ΑΝΘΕΩΝ.

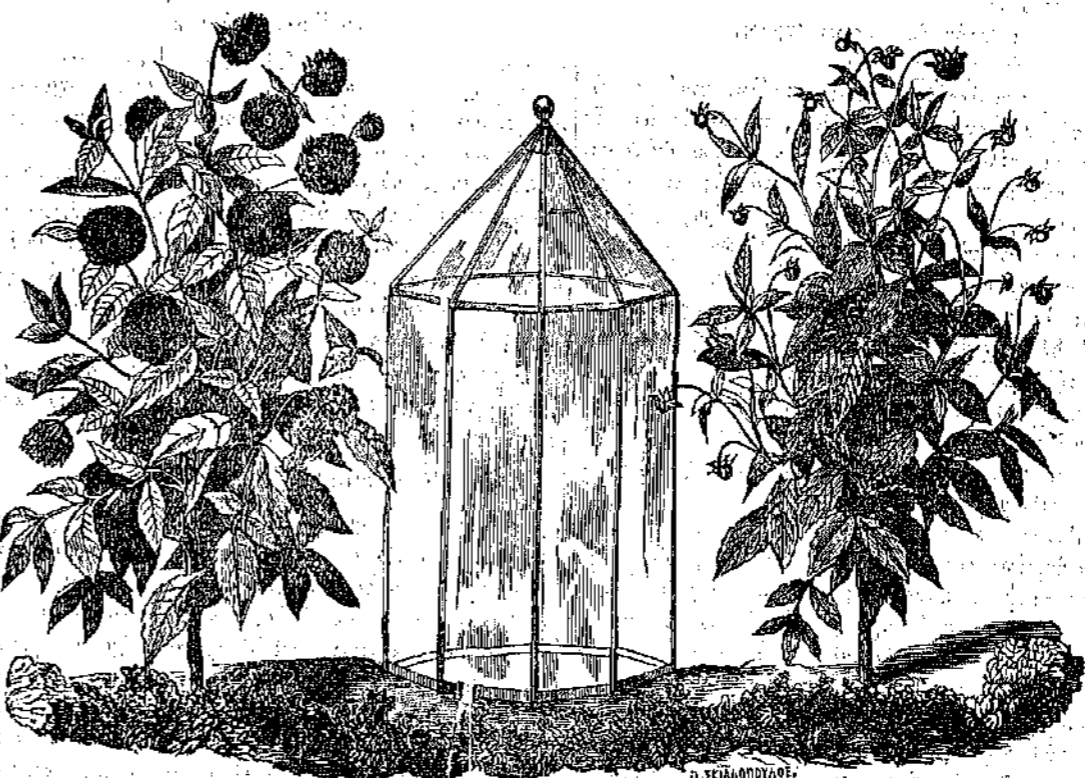
Ο Γαλλικός τύπος διεσάλπισε πρό τινων μηών νέαν τινά έφεύρεσιν τήν όποιαν γνωστοποιούμιν και ήμεις προς τούς άναγνώστας της Πανδώρας, άπει-

δουμένη δυνάμει: "Ευθύνης: διότι, έννοούμεν μεν τήν έφεύρεσιν τών άπορρηκτών μηχανών, του ήλεκτρικού τηλεγράφου: και αυτών είστέ τών άερόπορων πλοίων: έννοούμεν, δηλαδή, όλας εκείνας τά: έφευρέσεις αίτινες: όσω περάλιστα και άν ήναι, πηγάζουσιν εκ συνδυασμών μη παραβιάζόντων τού: ήλεκτροστατου, κινόντας τής φύσεως: Αλλά, πού: να έρησάσμεν τήν έξ ήλης κατασκευήν μηχανής άνάπληρούσης τό πνεύμα του ανθρώπου, περί ή: έγράψαμεν: διέγει εν τώ προηγουμένω φύλλαδιω, και πού: τήν άκαριαίαν βλαστηνήν, και τού: ήτην, και έξάκθησιν τών άνθών και τό άκάρια του κάλυκος, και τήν εν όψη όφθαλμού: μέτελειαν άκαριών εν βόδου, φέρ: είπει, χαλλιφύλλου,

ουσα άρα κατορθώσωμεν να υπάγωμεν εν πικρώμεν ιδίως όφθαλμοίς, ως τέφωμεν τούδύλαχστον αυτού: παρατηρούντες τήν είκόνα του μαγικού άνθωοισμίου, αλλά διατηρούμεν τας άκριβολόγους μας:

ΠΕΡΙ ΑΚΑΡΙΑΣ.

Η άκαρία, ήτις κατ' τήν όσίαν Γαλλίαν, ύπήρξε μία τών έπτά κληθών της Αιγύπτου, καταμαρτίζει

Ακαριαία αναβλάστησις άνθών.

Και όμως, όχι μόνοι εν Παριτίσι Γάλλοι: Έβέροτος έπαγγέλλεται τούαυτην δύνανσιν, αλλά και αι ίφημερίδες της Γαλλίας παραπέμποσι τόν δυπιστούντο εις τό εν Boulevard Montmartre έ:θοκομείον του άυτη ενδεχόμενον ν' αναπαή, έιομίσαν ενόλογον να θαυμαστοποιού, διά να πειθ' ιδίως όμοιας περί τής αληθείας. Αγνωστος, προσθέτουσιν, είναι ή μέθοδος του: άλλ' όστις άμυθάλλει περί αυτης, ως ύπάγη να ίδη τόν μάγον τούτου, και θέλει ενώ: ει ενώπιον τών όραίων και εώδιστάτων μαρτυρίων της έφευρέσεώς του, ενώπιον, δηλαδή, λευκανθίμων, και δευδριών, και βόδων, και πολλών άλλων άνθών βλασανόντων εν άκαριέ:.

πρό τινων έτων τάς παιδάδας πολλών έπαρχιών της Έλλάδος, κατατρέφουσα προσόντα και δευδριουτέας. Προεγγίζουσης λοιπόν της έποχής καθ' ήν ή μάστιξ άυτη ενδεχόμενον ν' αναπαή, έιομίσαν ενόλογον να πραγματευθώμεν περί του φθοροποιού τούτου εντό: αληθείας. Αγνωστος, προσθέτουσιν, είναι ή μέθοδος του: άλλ' όστις άμυθάλλει περί αυτης, ως ύπάγη να ίδη τόν μάγον τούτου, και θέλει ενώ: ει ενώπιον τών όραίων και εώδιστάτων μαρτυρίων της έφευρέσεώς του, ενώπιον, δηλαδή, λευκανθίμων, και δευδριών, και βόδων, και πολλών άλλων άνθών βλασανόντων εν άκαριέ:.

Α. Περί του σχηματισμού της άκαρίας. Η κεφαλή της άκαρίας, ήρωτηριασμένη προς τό έμπροσθεν μέρος, είναι πρασίνη, αι γνάθοι αυτης μελαναί, επί δέ τού μετώπου και τών πλαγίων αυτης μερών εδρίσκονται ύπομείανοι γραμμάτι. Ο άκρον εώδιστον, όχι όμως και κολλά εύκολον. Η θώραξ, ανεστάλμενος προς τάς λαγύνας, είναι πρα-

σινωπός ή υπομέλανος, και επί της βράχως υπάρ-
χουσι δύο γραμμάι και στίγμα εκατέρωθεν. Η κοι-
λιά, χρώματος λευκοφαίου, φέρε στίγματα και εκατέ-
ρωθεν ταινίαν μελανήν, αι δε πτέρυγες είναι διαφανείς και
χρώματος κρινωπού, αι κνήμαι ύπερυθροι, και τα
ακρα αὐτῶν μελανά. Τοιοῦτον, ἐν δλίγοις, είναι τὸ
σχῆμα τοῦ ἐντόμου τούτου, ἡ θεά τοῦ ἐποίου ἀπο-
στροφῆν και ἀγανάκτητην προξενεῖ εἰς τὸν εὐαίσθητον
παρατηρητήν.

β. *Περὶ τῶν ιδιότητῶν τῆς ἀκρίδος.*

Ἡ ἀκρίς, διὰ μέγ. τῶν μακρῶν και μυωδῶν φρε-
θῶν, μινῶν τῆς ἀναπνῆδῶ πολὺ μακρῶν, διὰ δὲ τῶν
πετρῶν τῆς ἔπιταται εἰς ἀρκετὸν ὕψος ἔχουσα δὲ
τὰς πτέρυγας ἀναπεπιταμένας, ἀποπέμκει ἦχον τιῶ
ικανῶς ἐπιισθητόν, ἐκ τῆς προστριβῆς τῶν ἐλύτρων
τοῦ σώματος πρὸς ἐρχόμενον.

Αἱ θήλειαι ἀκρίδες γεννῶσι μεγάλην ποσότητα ὠ-
δῶν ἐντὸς λεπτοτάτης μεμβράνης, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξ-
έρχονται τέλειοι σκώληκες οἵτινες, ἀπὸ διέλθωτιν
δλας τὰς κατατράχαις τῆς ἀναπτύξεως των μέχρι
χρυσάλιδας, και σχηματίζουσιν αἱ πτέρυγες, ἐγλα-
ταλιμπάνουσι τὰ ἐπὶ τῆς βράχως αὐτῶν σχιζόμενον
δέρμα, παρουσιάζόμεναι τέλειαι ἀκρίδες.

Αἱ ἀκρίδες ἀκόρετως και υπερμέτρως τρώγουσι
καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς περιόδους τῆς ζωῆς των. Πα-
ρετηρήθη μάλιστα ὅτι τὰ πλατέα τῶν ἀκρίδων ἐν-
τερα, σχηματίζουσι πλείστα κοίλα δοκίμα με τὰ τῶν
ἀναμασάων τῆν τροφήν ζῶων, και ἐκ τούτου συμ-
παραινουσιν οἱ ζωολόγοι, ὅτι ἡ ἀκρίς ὑπάγεται εἰς τὸ
εἶδος τῶν μηρυκαίωντων.

Τοσαύτῃ δὲ ἡ πρὸς τὴν ἀκόρεστον τροφήν τάσις
τῶν ἀκρίδων, ὡστε πολλάκις τὰ σμήνη αὐτῶν, ἀπὸ
καταστρέφωσι πάσας τὰς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φυτείας
μη εὐρίσκοντα πλέον τροφήν, ἀλληλοσφαγῶνται. Τὸ
ἀλλήλοδρόνον τῶν ἐντόμων τούτων παρατηρεῖται
ιδίως εἰς ἰδιαιτέρην τιῶν περιστάσεων, καθ' ἣν τὸ ἄρρεν,
κρατῶν ἰσχυρῶς τὸ θῆλυ, κατατρώγει ἐν ἡσυχίᾳ
τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, και ἐπομένως ἐγκαταλιμπά-
νει ἐπὶ τῆς γῆς ἀκέραιον τὴν σὺντροφον, διὰ τὴν
ὠστοκίαν. Ἡ γονιμότης τῶν ἀκρίδων είναι ὑπέρμε-
τρος, και διὰ ταῦτο οἱ γεωργοὶ καταθρονοδοῦνται, ὁ-
σάκις τὰ σμήνη τῶν ἀκρίδων καταπίπτουσιν εἰς τὰς
πεδιάδας, ἢ εἰς βίβωσι τὰ ὠά των.

Ἀναγινώσκοντας εἰς τὴν ἱερὰν Γερτῆν, ὅτι ἡ ἀ-
κρίς ὑπέθεσε μία τῶν ἐπὶ τῶν πληθῶν τῆς Αἰγύπτου,
δὲν δισταζόμεν νὰ πιστεύωμεν τὰ παρα τῶν ἀρχαί-
ων χρονολογῶν περὶ ἀκρίδων ἀνεκρέμενα. Κατὰ τὸν
16 αἰῶνα σμήνος ἀκρίδων, ἐπιπεσὸν εἰς τὰ περι-
χωρὰ τῆς Ἀραβίης εἰς Γαλλίαν, κατέφαγε πλέον τῶν
50. 000 στρεμμάτων δημοτικῶν καρπῶν. Κατὰ
δὲ τὸ 1780 ἔτος, ἕτερον σμήνος, ἀναφανέν. εἰς Βου-
τοῖδαν τῆς Τρανσυλβανίας, κατεπόθει τοσοῦτον τὸν
λαόν, ὡστε ἐγένετο χρεία νὰ διαταχθῆ δλόκληρος
στρατὸς πρὸς καταδίωξιν, πλὴν πᾶσα προσπάθεια
ἀπέβη ἀνευρέλης. καταστρέφῃ δὲ ὑπὸ ἐπελθόντος δρυ-
μιτάτου ψύχου, τὸ δ' ἐπόμενον ἔαρ τοσοῦτον ἦν
τὸ πλῆθος, ὡστε προσελήθη καὶ φάλαξ πρὸς καιρὰ

διώξιν, και μ' ὅλας τὰς δυνατὰς προσπάθειαις αἱ
πλείστα τῶν πεδιάδων κατερημώθησαν.

Ὁ Κύριος Βερέη εἰς τὴν περὶ ἀκρίδων πραγμα-
τείαν αὐτοῦ, ἐξ ἧς πολλὰ εἰς τὴν σὺνταξιν τῆς πα-
ρούσης ἡρανίσθημεν, ἀναφέρει ὅτι οἱ κάτοικοι πολλῶν
τόπων τῆς Ἀνατολῆς, ἀπαρηγόρητοι διὰ τὴν κατα-
στροφὴν τῶν γεννημάτων και δένδροφυτεῶν, και κί-
νούμενοι οἱ μὲν ἀπὸ ἀγανάκτησιν, οἱ δὲ ἀπὸ ἀνά-
γκην τροφῆς, ἐπιτίπτουσι κατὰ τῶν ἀκρίδων και τὰς
κατατρώγουσι. Καὶ ἐκ τῶν Ἀράβων ἄλλοι μὲν τὰς
ἐφήσουσιν εἰς τὴν ἀνθρακίαν, ἄλλοι δὲ τὰς ἀποξη-
ραίνουσι και τρίβοτες αὐτὰς εἰς κόνιν κατασκευά-
ζουσιν ἄρτον πωλούμενοι εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Βαγδά-
τίου. Οἱ δ' ἐκ συστήματος ἀκρίδαφαγοὶ Ἀραβίαι τρώ-
γουσι καθ' ἑκάστην 200 ἀκρίδας εἰς ἄλλην διατη-
ρουμένας, και δυσχυρίζονται, ὅτι ἡ γεῦσις αὐτῶν
εἶναι ὁμοία με τὴν τῆς περιστέρως. Προσθέτει δὲ ὁ
Κ. Βερέη, ὅτι συνήθως οἱ παῖδες πολλῶν μεσημβρι-
νῶν τόπων τῆς Γαλλίας τρώγουσιν εὐχαρίστως τοὺς
μυρῶς τῶν ἀκρίδων!

Αἱ ἀκρίδες, οὐ μόνον καταστρέφουσι τὰς ἔλπίδας
τοῦ γεωργοῦ, ἀλλὰ μολύνουσι και τὴν ἀτμοσφαιραν τὸ
τόπου, ἐρ οὐ τελευταίω ἐντεῦθεν δὲ πηγάζουσιν ἐ-
πιδημιαί, και ἂν τυχόν μινῶσι τὰ ὕδατα διὰ τῆς
σῆψιως τῶν ἐντόμων τούτων, τότε ἐπισκῆπτουσι και
λοιμοὶ ἐπικινδυνωδέστατοι.

Παρετήρηθη δὲ ὅτι αἱ ἀκρίδες πολλαπλασιάζονται,
ὅταν τὸ ἔαρ και τὸ θέρος είναι λίαν θερμῶν και
ὕγρῶν.

Γ. *Περὶ καταδίωξεως τῶν ἀκρίδων.*

Οἱ γεωπόνοι συμβουλεύουσι διάφορα μέσα πρὸς κα-
ταδίωξιν ἄλλοι μὲν προτείνουσι τὴν διὰ πάνιου ἢ σιν-
δόου συνήθη συλλογὴν τῶν ἀκρίδων, ἄλλοι δὲ τὴν
τυμπανοκρουσίαν, και ἄλλοι τὰς διὰ τοῦ θείου, και
τῶν βητινῶν κηπίσεις. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι
συμβουλεύουσι τὰς δι' αὐτῶν τῶν βίων ἀκρίδων
κηπίσεις, τὰς ὁποίας ἐπὶ τούτου συλλέγοντες, ἐλαι-
ον ἐπὶ τῷ ἀγρῷ. Τὰ μέσα ζῶως ταῦτα θεωροῦνται
ἀνεπαρκῆ, διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς ἐκτελέσεως, και
τὰ ἐκ τούτων ἀτήμαντα ἀποτελέσματα.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα δυστυχῶς ἡ καταδίωξις τῶν ἀ-
κρίδων, διὰ τὸ ἀνελεττόρητον τῶν λαμβανομένων μέ-
τρων, ἀπεκρίτεται διὰ τίνος μέσου ἐμπορίας, ἢ νὰ μὴ
εἴπωμεν ἀισχυροκροδείας. Περὶ ἡμῶν ἡ ἀκρίς καταδιώ-
κεται πταρῶσα οὐκ ἔτι! Τοῦτο εἶναι δυνάττον;

Ἀπεδείχθη ἐκ πείρας ὅτι δύναιται τὰ μέσα τῆς κα-
ταδίωξεως, και κατατροφῆς τῶν ἀκρίδων, πλὴν πρὸς
λεπτοχίαν ἀπαιτεῖται, οὐ μόνον ἡ δραστηριότης τῶν
δημοτικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ και ἡ ἀμετος σύμπραξις τῶν
δημοτῶν. Βίδομεν πολλὰ κενὰ δημοτικὰς τινὰς ἀρχὰς
ἢ ἀμερικανῶν ὅταν ἡ καταδίωξις τῶν ἀκρίδων δια-
ταί νὰ ἐνεργηθῆ εὐκόλως, και νὰ ἐκτελεσθῆ κατὰ τὴν
ἐποχὴν τῆς ἀναπτύξεως τῶν πτερύγων τῆς ἀκρίδος,
καὶ ἡ πᾶσα προσπάθεια ἀποβῆναι ματαία. Βίδομεν
ἐπίσης γεωργούς, φυτεῶντας κηπίον εἰς τὰς ἐπιμέτα
κόρυς και μεγάλης θαλάσσης προσεταιριθέντας ἀγρούς
τῶν, ἐντὸς τῶν τάφρων τῶν ὁρίων εὐρίσκειτο σμήνος

συσσωματωμένο, ἔξαπαλογίστων μικρῶν ἀκρίδων, και
μ' ὅλα ταῦτα, εἰς ἀπὸ ἀπαθείαν, εἰς ἀπὸ πρόλη-
ψιν, ὅτι δὴθεν ἡ ἀκρίς δὲν καταστρέφεται διὰ τῆς
ἀνθρωπίνου ἐνεργείας, ἡμῶν νὰ βίβωσιν ἐπὶ τοῦ
σμήνους τῆς ἀκρίδος ἢ πέντε ἀνημέρας φρυγανίδας διὰ
νὰ καταστρέψωσιν ἐν ἀκέρει τὸ σμήνος, πρὸ λαμβάνοντες
εἴτω τὴν ἀπόλειαν των φυτεῶν των.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἀκρίς μέρει τῆς ἀναπτύξεως
τῶν πτερύγων τῆς κατατρέφεται διὰ τῶν πυρῶ, πλὴν
πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ἀπαιτεῖται ἡ σύμπραξις τῶν
δημοτικῶν ἀρχῶν και ἡ συνδρομὴ τῶν δημοτῶν, και
ιδίως τῶν ἐγγόντων μέγα συμφέρον γεωργῶν.

Ἀναγνωρίζομεν μ' ὅλα ταῦτα ἔτι πολλὰ δημοτι-
καὶ ἀρχαῖα ἀεληφροῦσι μὲν πρὸς τὴν τῶν χρέος των
εἰς τοιαύτας περιστάσεις, και ὁπιδασίαις οἱ πολῖται
προκαλοῦνται νὰ συνεισφέρωσιν ἢς κτλ. καταδίωξιν
τῶν ἀκρίδων, καταβάλλει ἕκαστος προθύμως τὸν ἐπι-
βληθέντα ἔρανον. Πλὴν δὲν ἀρκεῖ μόνη ἡ καλὴ θέλησις
τῶν ἀρχῶν και πολιτῶν, ἀπαιτεῖται ἐκ μὲν τῆς ἀρχῆς
ἐτέρα μικρὰ ὅσα προδιορίζοντα ἀκρίδας εἰς τοὺς
καταγελλοντας τὰς φυτείας τῶν ἀκρίδων, καθὸτι
αὐταὶ δυστυχῶς ἐμφάνονται, συνήθως ὄχι εἰς κατοί-
κημένους και καλλιεργημένους πόδας, ἀλλ' εἰς τοὺς
ἀκαλλιεργήτους και χέρσους ἀγρούς, εἰς τὰς φάρα-
γας και τὰ χάσματα τῶν ὀρέων και ὀράων. Ἐπισήμως
δὲ εἰδοποιούμενοι οἱ κοίμενες, οἱ ἐλευθόμενοι, και οἱ
ἀδυστοποιοὶ, ὅτι διὰ πᾶσαν κατηγγελλίαν θέλουσιν
ἀνταρτίσθαι χρηματικῶς, και πριμματοποιουμένων
τῶν ἐν τῇ παρούσῃ προτεινομένων κληρονομίῶν, ἡ
ἀκρίς δὲν θέλει πλέον καταμαστίζει τὰς πεδιάδας μας.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν λοιπὸν τῆς ἐμφάνσεως τῶν πρῶ-
των σμηνῶν, ἀπαιτεῖται νὰ τέμνυνται ἀμέσως ἐξ
ἐνὸς ἐκάστου δήμου οἱ καταλλήλοι ἄνθρωποι εἰς τὸν
τόπον τῆς ἐμφάνσεως, εἰς τῆς ἀπὸ ἐπιθεωρήσεως
μετὰ προσηχῆς ἀπαντα τὰ τῆς δικαιοσύνης τοῦ δή-
μου μέρη, νὰ κατακαύωσι ἢ φρυγανίαν, τὰ σμήνη
ταῦτα, τὰ ὁποία, εἰ τὴν ἐρώτην αὐτῶν ἐμράνισιν,
περιορίζονται ἕκαστον εἰς μικρότατον κύκλον.

Σημειωτέον δ' ὅτι ἡ τοιαύτη ἐπιθεώρησις πρέ-
πει νὰ ἐκτελεσθῆ ταῦτο ῥῶνως και παρ' ὅλων τῶν
δημοτικῶν ἀρχῶν τῆς ἐπαρχίας, τῆ ἐπιμελεία τῆς
Διοικητικῆς ἀρχῆς, και ἡ ἐπιθεώρησις και κα-
ταδίωξις ἐνεργηθῆ εἰς ἕνα μόνον δήμον, ἀμεληθῆ δὲ
εἰς ἄλλον, ἡ κατατροφὴ τῆς ἀκρίδος δὲν θέλει εἶσθαι
γενικὴ. Ἄν ὅμως πᾶσα πᾶσαν προδοκίαν τὸ πρῶ-
τον τοῦτο σωτήριον μέτρον δὲν ἐνεργηθῆ, διὰ τὸ
ὅπολον ὀλιγώτερα θέλουσι θαπανηθῆ παρ' ὅσα θαπα-
νῶνται ἐτησίως ἐκ τῆς προσφορῆς τῶν πολιτῶν διὰ
τὴν καταδίωξιν τῆς ἀκρίδος, τότε ἀνάγκη νὰ κα-
ταφύγωμεν εἰς τὸ δεύτερον και τελευταῖον μέσον τῆς
καταδίωξεως, πάντοτε ὁμοίως πρὸ τῆς ἀναπτύξεως τῶν
περ. των τῆς ἀκρίδος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται ὡ-
αὐτῶν ἡ σύμπραξις μετὰ τῶν γειτόνων, ἦτις δυσ-
τυχῶς ἐκλείπει παρ' ἡμῶν. Οἱ γείτονες συνερχόμενοι
εἰς ἕνα προδιορίζοντα πρὸ ἡγουμένως τὸ μέρος, εἰς δ'
μέλλουσι νὰ συγκεντρώσωσι τὰ κατὰ στήν κινούμενα
σμήνη. Ἐπομένως ἐκλέγοντες χάνδακα, ἐὰν τοιοῦτος
ὑπάρχῃ ἐπὶ τοῦ τόπου, διώκουσι με κλάδους τὰς

ἀκρίδας πρὸς τὸν χάνδακα, και ἔχοντας ἐτόιμους
φρυγανίδας, ἢ ἄλλας φυτικές εὐφλίτους ὅλας, τὰς
βίπτουσιν ἐντὸς τοῦ χάνδακος, και ἀνάπτοντες αὐτὰς
κατακαίουσι τὰ σμήνη ἐν ἑλλείψει δὲ χάνδακος δὲ
νῶνται νὰ σχηματίσωσι κυκλοτερῆ μάνδραν ἐκ φρυγα-
νῶν, και ἄφροντες εἰς αὐτὴν εἰσοδοῦν τινὰ διώκουσιν
ἐντὸς αὐτῆς, ὡς ἀνωτέρω τὰς ἀκρίδας, και βίπτοντες
ἐπ' αὐτῶν ἕτερας φρυγανίδας, ἐκλλουσι πῦρ και κατα-
καίουσιν αὐτάς.

Διὰ δὲ τὴν πτερόεσσαν ἀκρίδα αἱ κηπίσεις βητινῆς
ἢ ἀγρούων ὑγρῶ φέρουσιν ἐπίσης αἰτία ἀποτελέσματα,
ἀπομακρύνουσι τὰς ἀκρίδας ἀπὸ τοῦς κήτους και
τοῦς πεφυτευμένους ἀγρούς, πλὴν και εἰς τοιαύτην
περίπτωσιν αἱ κηπίσεις πρέπει νὰ ἐνεργῶνται γενι-
κῶς παρὰ τῶν γειτόνων και νὰ ἐπαναλαμβάνωνται
συνεχῶς εἰς προσδιορισμένως ὥρας καθ' ὅλην τὴν
περιοχὴν.

Αὐτὰ εἶναι τὰ μέσα τῆς καταδίωξεως τῶν ἀκρίδων,
τὰ ὁποία ἡ πείρα τηλεσφόρα ἀπέδειξεν, ὅταν ἡ ἐπι-
τήρησις και ἡδραση πρὸς τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν συμ-
βαδίζουσι με τὴν ἀμυνοικαντῶν πολιτῶν.

ΑΙΦΘΡΑ

ΕΚΑΙΚΗΣΙΣ ΦΑΛΑΙΝΗΣ. Περιηγητὴς τις
Γάλλος, ὁ Γάκωβος Ἀβραῶν, διηγεῖται ὅτι δύο φά-
λαινοι τῶν ὁποίων τὸ νεογνὸν εἶχον ζωηγήτη ἀλιεῖς
τινες, ἀπεράσισαν καὶ ἐκδικηθῆναι τὸν θάνατον αὐτοῦ
καταστρέφουσι τὰ πλοῖον ἐν ᾧ ἦσαν οἱ φονεῖς. Ἐφόρ-
μησαν λοιπὸν ἐκατέρωθεν κατ' αὐτοῦ τοσοῦτον ἐμ-
μανῶς ὡστε, τὸ σκάφος διαβρῆχθῆν καταποντισθῆ
ἡμισυῶσιν.

Ἐσχάτως πλοῖον Ἀγγλικὸν καταδύωκεν ἐπὶ πολ-
λάς ἡμέρας παμμιγῆθ φάλαιναν καταστρέψασαν
δύο τῶν εὐπλοιστέρων ἐπακτιδῶν του. Τέλος
πάντων πησιότατον αὐτὴν ἐβίβη σφοδρῶς κατὰ τῆς
κεφαλῆς τῆς ἀρπαγῆν μεγίστην και συνέλαβεν αὐτήν.
Ἄλλ' εὐθὺς τὸ πλήρωμα, αἰσθανθῆν τρομερὸν κλό-
νον ἐνόμισεν, ὅτι τὸ πλοῖον προσέκρουσε κατὰ τινος
τῆς τρώπεδος, και ἡ θάλασσα εἰσέβρεεν εἰς τὸ κύτος
δι' εὐρυτάτης ὀπῆς, ἀνοιχθείσης οὐχὶ ἀπὸ βράχον ἀλ-
λ' ἀπὸ τὴν φάλαιναν, ἐκδικηθεῖσαν οὕτως διὰ τὸ θη-
νατηφόρον τραυμὰ τῆς.

Μόλις τὸ πλήρωμα κατώρθωσε νὰ βίβη εἰς τὴν
θάλασσαν τὰς λέμβους μετ' ὀλίγων προσέμων, και τὸ
πλοῖον καταποντισθῆ. Ἐτύχως οἱ ναυαγήσαντες συν-
νητήθησαν μετὰ δύο ἡμέρας ἀπὸ ἄλλο πλοῖον Ἀγγλικὸν
τὸ ὁποῖον τοὺς παρέλαβεν. Ἄλλὰ τί ἐγένετο ἡ φά-
λαινα ἡ κατορθώσασα τὸ μέγα τοῦτο ἀνδραγάθημα;

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΓΡΑΦΙΑ ΕΝ ΤΗ ΑΡΚΤΩ Α-
ΜΕΡΙΚΗ. Κατὰ τὴν γενομένην ἀπαρίθμησιν τὴν
1 Ἰουνίου τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν τῷ Ἀρ...

ΠΙΝΑΞ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ.

Περὶ λέπρας. ΜΣΤ.

Τόπων περιγραφή.

Ἰνδία. ΚΖ.
Μογαδούρη. ΑΑ.
Ἀλεξάνδρεια. ΑΒ.—ΑΔ.
Δούναβις. ΑΗ.
Ἀγγλίας κάτοικοι. ΑΗ.
Ναούργος. ΜΑ.
Ταίτζι. ΜΒ.

Φυσική ιστορία.

Βροχὴ ἰχθύων καὶ κογχυλίων. ΚΣΤ.
Μικροβιολογία ζώων. ΚΣΤ.
Ἐξέλιξις τῆς μουσικῆς ἐπὶ τοὺς ἱπποπόταμους. ΚΖ.
Πελαργοὶ ΚΗ.
Βασκαλίνα ὄφεις. ΚΗ.
Ἀγριαὶ νῆσοι. ΑΒ.
Ἀρτόκαρπος. ΑΕ.
Κέγγραμοι καὶ τρυγόνες. ΑΗ.
Προκατακλισματὰ τετράποδα. ΑΗ.
Ἀράχνη. ΑΗ.
Ὀυυγες. ΑΘ.
Ἀπόδειξις κινήσεως τῆς γῆς. ΜΕ.
Υδῶν ΜΕ.
Κνίδη. ΜΣΤ.
Καρπὸς νεοφανῆς. (χίτος) ΜΣΤ.
Ταπειρὸς Ἰνδός. ΜΗ.
Ἀκαριαία βλάστησις ἀνθέων. ΜΗ.
Περὶ ἀκρίδος. ΜΗ.
Ἐνδιέκτιστος Φάλαινης ΜΗ.

Καταστήματα.

Φρεσκοκομῆτον Λονδίνου. ΚΕ.
Ἐκθεσις Λονδίνου. ΑΑ. Μ. ΜΑ.
Βοτανικὸν μουσεῖον. ΑΘ.
Ἐκκλησία ἑλλ. ἐν Λονδίῳ. ΜΓ. ΜΔ.

Ποίησις.

Ἀσμάτων. ΚΕ.
Γερουμύτου ἢ κέρη. ΚΣΤ.
Εἰς τὸν θάνατον Ἑλληνίδος ΚΗ.
Ξυγίσις. ΚΘ.
Σώστη θάνατος. Α.
Κογχύλι. Α.
Ψυχῆ. ΑΒ.
Θεὸς καὶ ἔρω. ΑΓ.
Εἰς τὴν κραιώϊκην. ΑΓ.
Εἰς τὸν θάνατον τῆς Κ. ΑΒ.
Ἐπενθύμιος. ΑΕ.
Ἐνθυμήσεις. ΑΘ.
Ὁ ἔρως. ΜΒ.
Πρῶτη τοῦ ἔρωτος. ΜΓ.

Μουσικὴ ἀνοδοῦση. ΜΓ.
Ἐνος. ΜΔ.
Ἰσπέρα. ΜΕ.
Ὁ ἀνοδοῦλης. ΜΣΤ.
Ὁ ἐπαίτης. ΜΖ.
Σὴ σέ. ΜΗ.
Αἰνίγματα. ΚΕ. ΑΓ. ΑΖ. ΑΘ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΕ. ΜΣΤ.

Διάφορα.

Ἄγρα φαλαίνας. ΚΖ.
Ὁ Καλίφης Ὀμάρ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι. ΚΘ.
Διαπάνη Ἀγγλικῶν ἐφημερίδων. ΚΘ.
Καρπὸς καὶ βελόνη. ΑΔ.
Ἐξίστιον κάλλος. ΑΔ.
Νέος Ἰμαρος. ΑΓ.
Παράδοξος σύμπτωσις. ΑΣΤ.
Τρόπος καλυμμάτων. Α.
Περίεργος ἄγρα. ΑΓ.
Ἀλέκτωρ. ΑΔ.
Φῆρος Ἀγγλίας. ΑΕ.
Ἀνέκδοτον Βερναδότου. ΑΣΤ.
Λογιστὴς θαυμάσιος. ΑΣΤ.
Καταπότιον διὰ μονομάχους. ΑΣΤ.
Ὀδοπορία Ἀγγλική. ΑΖ.
Νέα Καλλιφορτία. ΑΖ.
Περίεργος ἀναγνώρισις. ΑΗ.
Ἀτσιότης. ΑΘ.
Νέος Πλανήτης. Μ.
Χρῆς δημοσία ΜΓ.
Ἀνέκδοτα. ΜΓ.
Ὀστρείδιον ἀλίευσις. ΜΔ.
Γάμος περίεργος. ΜΕ.
Ἐφημεριδογραφία ἐν Ἀρκτῶν Ἀμερικῆ. ΜΗ.
Περίεργα ὀνόματα. ΜΗ.

Ἦθη, ἔθιμα.

Μεγὰ ἐβδομάς ἐν Νεαπόλει. ΚΕ.
Κουάκεροι. ΚΗ. ΑΔ.
Ἀθρακράτωρ τῆς Κίνας. ΑΓ.
Ἐρπητὴ ἀγίου Ἰωάννου. ΑΓ.
Περὶ λαθρεμπορίας εἰς Ἰσπανίαν. ΑΓ.
Στοιχίωμα Ἀγγλοῦ. ΑΣΤ.
Ὀδοπορικαὶ ἀναμνήσεις. ΑΖ.
Μήρη. ΑΖ.
Χριστιανικὰ ἔθιμα τῶν Καυκασίων. ΑΘ.
Χειροφίλημα. ΜΑ.
Περὶ λεόντων. ΜΣΤ.
Κυνομομαχία. ΜΖ.

Γεωργία.

Μεταφύτευσις δένδρων. ΑΑ.
Βάμβυξ Πάφιος. ΑΓ.
Περὶ Μέλιτος. ΑΔ.

Ἀγγελία ΜΕ.
Ἀγγελίαι ἐν Λονδίῳ. ΑΖ.
Ἀγγλίας Βασιλεὺς Κάρολος Α'. ΜΕ—ΜΗ.
Ἀγγλίας φόροι. ΑΒ.
» ὁμογενεῖς. ΑΣΤ.
» κάτοικοι. ΑΗ.
Ἀγγλικῶν ἐφημερίδων διαπάνη. ΚΘ.
Ἄγρα περίεργου. ΑΓ.
Ἄγρα φαλαίνας. ΚΕ.
Ἄγρας ἐπιγραφὴ. ΚΣΤ.
Ἀδελφοὶ (δύο). ΚΕ.
Ἀερόστατα. ΜΣΤ.
Ἀθηνῶν Πανεπιστήμιον ἐπὶ Ἀντωνείνων. Μ.
Ἀνίγμα. ΚΕ. ΒΓ. ΑΖ. ΑΘ. ΜΓ. ΜΕ. ΜΣΤ.
Ἀλέκτωρ. ΑΔ.
Ἀλεξάνδρεια. ΑΒ—ΑΔ.
Ἀλεξάνδρου σάλπιγξ. ΑΖ.
Ἀλμίδα τάφος. ΑΓ.
Ἀναγνώρισις περίεργου. ΑΗ.
Ἀνδριάν. ΑΣΤ—Μ.
Ἀνδρῆκος Κομνηνός. ΑΖ.
Ἀνέκδοτον. ΜΓ.
Ἀνοδοῦση. ΚΣΤ.
Ἀνοδοῦλης. ΜΣΤ.
Ἀντίδοτον κατὰ νόσου τῶν δημοσίων ὑπηρέτων. ΑΒ.
Ἀντωνιάδου λεικόν. ΜΓ.
Ἀπόδειξις κινήσεως τῆς γῆς. ΜΕ.
Ἀποξυόμενος. ΚΗ.
Ἀπροσδόκητος λύσις. ΜΓ. ΜΑ.
Ἀράχνη. ΑΗ.
Ἀρμενόπουλος. ΑΘ.
Ἀρτόκαρπος. ΑΕ.
Ἀσμάτων. ΚΕ.
Ἀτσιότης. ΑΘ.
Ἀσωπίου ἱστορ. Ἑλληνικῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων. ΜΑ.
Ἀτμοκίνητοι μηχαναί. ΑΘ. ΜΒ.
Αὐθάδης ληστής. ΚΣΤ.

Βενθόλου Μετρική. ΜΒ.
Βερναδότου ἀνέκδοτον. ΑΣΤ.
Βάμβυξ Πάφιος. ΑΓ.
Βράβια, περὶ πρώτων ιδεῶν. ΑΗ.
Βρετανικὸν Μουσεῖον. ΑΘ.
Βροχὴ ἰχθύων. ΚΣΤ.
Βυζαντίου (Σ.) Δεξιόν. ΜΓ.

Γαλιλαῖος. ΑΔ.
Γαλλίας περιοδικά. ΑΘ.
Γάμοι περίεργοι. ΜΕ.

Γενναδίου, Ἑλλ. Γραμματολογίκα. ΜΑ.
Γερουμύτου κέρη. ΚΣΤ.
Γέφυρα σωληνωτή. ΚΘ.
Γεωργία. ΑΑ.
Γνωστικὴ Καίρη. ΚΔ.
Γραμματολογία Ἑλλ. Γενναδίου. ΜΑ.
Γυναικες Ἀρχαίων. ΑΕ—ΑΖ.

Δακτυλογραφία. Α.
Δούναβις. ΑΗ.
Δώριος. ΑΔ.

Ἐδιμβούργη. Α.
Ἐκθεσις Λονδίνου. Α. Μ. ΜΑ.
Ἑλληνικῆς φιλολογίας ἱστορία ὑπὸ Μιούρ. ΚΖ.
Ἑλλ. ἐκκλησία ἐν Λονδίῳ. ΜΓ. ΜΑ.
Ἐνθυμήσεις. ΑΘ.
Ἐπαίτης. ΜΖ.
Ἐπιγραφὴ Ἄγρας. ΚΣΤ.
Ἐργασίαι παιδίων. ΑΔ.
Ἐρημίτης. ΜΣΤ—ΜΗ.
Ἐρως. ΜΗ.
Ἐυδαίμων οἰκογένεια. ΚΣΤ.

Ζῶων μακροβιότης. ΚΣΤ.

Θεὸς καὶ ἔρω. ΑΓ.

Ἰμαρος νέος. ΑΓ.
Ἰνδία. ΚΖ.
Ἰπποπόταμος. ΚΖ.
Ἰσπανία (λαθρεμπορία). ΑΔ.
Ἰστία νέας κατασκευῆς. ΑΗ.
Ἰστορία Ἑλλ. Φιλολογίας, ὑπὸ Μιούρ. ΚΖ. ΚΗ.
» Ἑλλ. ποιητῶν καὶ συγγραφέων ὑπὸ Ἀσωπίου. ΜΑ.

Καίρη γνωστικῆ, στοιχ. φιλοσοφίας. ΚΣΤ.
Καρύδου ποιήσεις. ΑΗ.
Καλλιφορτία νέα. ΑΖ.
Κάλλος ἐξίστιον. ΑΒ.
Κάρολος Α'. τῆς Ἀγγλίας. ΜΕ—ΜΗ.
Καρπὸς νεοφανῆς. ΜΣΤ.
Καταπέλτης. ΑΒ.
Καταπότιον διὰ μονομάχους. ΑΣΤ.
Καυκασίων ἔθιμα. ΑΘ.
Κέγγραμοι καὶ τρυγόνες. ΑΗ.
Κίρκ, ἀποστολ. ἐκκλησία. ΑΗ.

Κίνας αυτοκράτωρ. ΑΓ.
 Κινήσεως τῆς γῆς ἀπόδειξις. ΜΕ.
 Κλωστικὸν ἐργαστήριον. ΑΖ.
 Κνίδη. ΜΣΤ.
 Κογγόλη. Α.
 Κοινωνίαν (εἰς τὴν) ΑΓ.
 Κολυμβήματος τρόπος. ΑΓ.
 Κομμανοῦδη Στράτις Καλοπίγειρος. ΜΑ.
 Κοντογόνη, ἱστορία Πατέρων. ΑΕ.
 Κουάκεροι. ΚΗ. ΑΔ.
 Κοχλίων τηλεγράφος. ΚΕ.
 Κυνηγός. ΚΗ—ΜΗ.
 Κυνομομαχία. ΜΖ.
 Κωνσταντινουπόλεως (Ὁβελίσκος). ΚΣΤ.

—ο—
 Λαθρεμπόρια. ΑΔ.
 Λακρπίνος. ΜΑ.
 Λεξικὸν Βυζαντίου καὶ Ἀντωνιάδου. ΜΓ.
 Λέοντος (περὶ) ΜΣΤ.
 Λέπρας (περὶ) ΜΣΤ.
 Λογιστῆς θαυμασίος. ΑΣΤ.
 Λονδίνου (φρενοκομείον). ΚΕ.
 Λονδίνου ἐκθεσις. Α.
 » περίεργα. ΑΖ.
 » Ἑλλ. ἐκκλησία. ΜΓ. ΜΑ.

—ο—
 Μαγδαληνή. ΑΕ.
 Μαγεία. ΑΣΤ.
 Μακροβιότης ζώων. ΚΣΤ.
 Μαργαριτῶν παραγωγή. ΜΑ.
 Μεγάλη ἐβδομάς. ΚΕ.
 Μεγάλων (περὶ) μικρά. ΑΔ.
 Μέλιτος (περὶ) ΑΔ.
 Μετεωρολογικὸν φαινόμενον. ΜΕ.
 Μηχανὴ τοῦ συλλογίζεσθαι. ΜΣΤ.
 Μικρογραφία. ΑΣΡ.
 Μιούρ ἱστορ. Ἑλλ. φιλολογίας. ΚΖ. ΚΗ.
 Μόρφα. ΑΗ.
 Μουσείον Βρετανικόν. ΑΘ.
 Μουσικὴ ἀνωδοδύμη. ΜΓ.
 Μουσικῆς ἐνέργεια ἐπὶ τῶν ἵπποποτάμων. ΚΖ.
 Μυστηριώδης νυμφίος. ΜΒ.

—ο—
 Νεὶ ἢ ὄχι. ΑΒ—ΑΔ.
 Ναπολέων. ΜΖ.
 Ναυάγιον. ΜΑ.
 Νῆσσοι ἀγριαί. ΑΒ.

—ο—
 Ξενιτεία. ΚΘ.
 Ξένος. ΜΑ.
 Ξυλογραφία. ΚΕ. ΚΖ.

—ο—
 Ὁβελίσκος (Κωνσταντινουπόλεως) ΚΣΤ.
 Ὀδοπορικαὶ ἀναμνήσεις ΑΖ. ΜΓ.
 Οἰκοδομικὸν ὕψιστον. ΑΘ.
 Ὀλλανδίας σπήλαιον. ΚΣΤ.

Ὀλλανδικὸν διήγημα. ΚΖ. ΑΒ.
 Ὀμάρ καὶ Ἰουδαῖοι. ΚΘ.
 Ὀνομα. ΑΘ.
 Ὀστρειδίων ἀλίευσις. ΜΑ.
 Οὐάιζεμάν. ΚΘ.
 Ὀφειας βασκανία. ΚΗ.

—ο—
 Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν ἐπὶ Ἀντωνείων Μ.
 Πατέρων ἱστορία. ΑΕ.
 Πειραιεύς. ΑΕ.
 Πελαγοί. ΚΗ.
 Περιοδικὰ Γαλλίας. ΑΘ.
 Πιστὸν κανόνιον. ΚΣΤ.
 Πίττα. ΑΘ—ΜΓ.
 Πλανήτης νέος. Μ.
 Ποιητικὸν διαγώνισμα. ΚΘ.
 Πολιτ. Οἰκονομ. Σούτζου. ΑΣΤ. Μ.
 Πρίγκηψ τῆς εἰρήνης. ΜΓ.
 Προκατακλυμαία τετραπόδα. ΑΗ.
 Πρώτη τοῦ ἔτους. ΜΓ.

—ο—
 Ρεγάλδης. ΑΒ.
 Ρέντζης. ΚΕ—ΚΖ.
 Ρωσικὴ φιλολογία. ΜΕ.

—ο—
 Σάμπιγξ Ἀλεξάνδρου. ΑΖ.
 Σέ, σέ. ΜΗ.
 Σιμωνίδου χειρόγραφοι. ΚΕ.
 Σουλός. ΑΣΤ.
 Σούτζου (Ι. Α.) Πολιτικὴ οἰκονομία ΑΣΤ. Μ.
 Σπήλαιον ἐν Ὀλλανδίᾳ. ΚΣΤ.
 » θαυμασίον. ΜΕ.
 Στοιχίμα Ἀγγλοῦ. ΑΣΤ.
 Στράτις Καλοπίγειρος Κομμανοῦδου. ΜΑ.
 Συγκοινωνία τεραστία. ΑΖ.
 Σύνοδος ἐπιστημονικὴ ἐν Ἐδιμβούργῳ. Α.
 Σώστη θάνατος. Α.

—ο—
 Ταίτη. ΜΑ.
 Τάσσοι. ΑΓ.
 Τηλεγράφου ἠλεκτρικὴ καταγωγή. ΜΕ.
 Τηλεγράφος κοχλίων. ΑΕ.
 » ὑποβρύχιος. ΑΘ. ΜΓ.
 Τρέκιν, ἱστορία. ΚΘ—ΑΑ.
 Τυχονιδάτης. ΜΓ.

—ο—
 Ὑδωρ. ΜΕ.
 Ὑλικὸν οἰκοδομῶν. ΑΘ.
 Ὑπαξιωματικῶν τοῦ πυροβολικοῦ διδασκαλία ΑΒ.
 Ὑπενθύμησις, ἄσμα. ΑΒ.
 Ὑποβρύχιος τηλεγράφος. ΑΘ. ΜΓ.
 Ὑφανταί τῆς Ἀνσις. ΜΑ. ΜΒ.

—ο—
 Φαινόμενον οὐράνιον. ΑΕ.
 Φαλαγῆς ἄγρα. ΚΕ.

Φιλαρξ. ΑΔ.
 Φιλολογία Ρωσικὴ. ΜΕ.
 Φιλοσοφίας στοργεῖα Καρῆ. ΚΣΤ.
 Φίροι τῆς Ἀγγλίας. ΑΕ.
 Φρενοκομείον (Λονδίνου). ΚΕ.

—ο—
 Χαντζερὴ διδασκαλία τῶν ὑπαξιωματικῶν. ΑΓ.
 Χειρογράφου εὑρεσις. ΚΗ. ΑΔ.

Χειρόγραφο πλαστά. ΑΑ. ΑΕ.
 Χειροφίλημα. ΜΑ.
 Χίτος. ΜΣΤ.
 Χρῆθ δημόσια. ΜΒ.

—ο—
 Ψυχή. ΑΒ.

—ο—
 Ὀδὴ εἰς θάνατον Ἑλληνίδος. ΚΗ.

ΠΙΝΑΞ ΕΙΚΟΝΩΝ.

Μνημεῖα.
 Λυξὸρ. ΚΣΤ.
 Σέσωστρις. ΚΣΤ.
 Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. ΚΣΤ.
 Ἀποξυόμενος. ΚΗ.
 Κεφαλή αὐτοῦ. ΚΗ.
 Κτίριον Σκανδιναυικόν. ΜΒ.

—ο—
Θρησκευτικά.
 Ἡ Ἀνάστασις. ΚΕ.
 Ὁ Εὐαγγελισμὸς. ΚΕ.
 Προσκυνηταί. ΚΖ.
 Ἄγ. Ἰωάννης. ΚΖ.

—ο—
Φυσικῆς Ἱστορίας.
 Ἴππος. ΚΕ.
 Ἀλέκτωρ. ΚΕ. ΑΔ.
 Πελαργός. ΚΗ.
 Πάπιος ἐόμβυξ. ΑΓ.
 Ἀρτοκαρπία. ΑΕ.
 Κέγγραμος. ΑΗ.
 Τρυγόνες. ΑΗ.
 Μεγάθηρ. ΑΗ.
 Τίγρις σπαράσσουσα γυναῖκα. ΜΣΤ.
 Λέων φέρων γυναῖκα. ΜΣΤ.
 Ταπειρός. ΜΗ.
 Ἀκαριαία ἀναβλάστησις ἀνθέων. ΜΗ.

—ο—
Πρόσωπα
 Οὐάιζεμάν. ΚΘ.
 Δώριος. ΑΑ.
 Τάο-Κουάγκ. ΑΓ.
 Τάσσοι. ΑΓ.
 Γαλιλαῖος. ΑΔ.
 Σουλός. ΑΣΤ.
 Αὐτοκράτειρα Ἀττή. ΑΣΤ.
 Ὀλυβία Σουλός. ΑΣΤ.
 Βασίλισσα Βικτωρία. Μ.
 Πομαρέ. ΜΑ.

Εἰδωτικά.
 Αἱ δύο ἀδελφαί. ΚΕ.
 Ἀπόθαισις Καίσαρος. ΚΖ.
 Ὀσκάρ. ΜΒ.
 Γρουμβρίγη. ΜΒ.

—ο—
Ἔργα τέχνης.
 Σαλμωνῆ γέφυρα. ΚΘ.
 Ἐσωτερικὸν αὐτῆς. ΚΘ.
 Ὑποβρύχιος Τηλεγράφος.

—ο—
Ἡθῆ.
 Κουάκεροι. ΑΔ.
 Ἀγγελία ὑποδηματοποιοῦ. ΑΖ.
 Ἀγγελία πιλοποιοῦ. ΑΖ.
 Ἡ μήτηρ τῶν ὕφαντῶν. ΜΑ.
 Συμπόσιον τῶν ὕφαντῶν. ΜΑ.
 Πολεμιστῆς ἐν Ταίτη. ΜΑ.
 Ἰρακοτρόφος. ΜΗ.
 Στάδιον κυνομομαχιῶν. ΜΖ.
 Χρονοκράτωρ. ΜΖ.
 Μισοθήρας. ΜΖ.

—ο—
Μηχαναί.
 Καταπέλται. ΑΒ.
 Βελοστάσις. ΑΒ.
 Πρώτον κανόνιον. ΑΒ.
 Ἀεροστατικὴ μηχανή. ΜΣΤ.

—ο—
Γεωπονία καὶ βιομηχανία.
 Γεωργικὴ μηχανή. ΑΑ.
 Μεταφότευσις δένδρων. ΑΑ.
 Κλωστικὸν ἐργοστάσιον. ΑΖ.
 Κόπελλον ἐξ ἀγάλτου. Μ.
 Ἀγγεῖον Ἰνδιανόν. Μ.
 Ἐδιμβούργον. Α.
 Πειραιεύς. ΑΕ.
 Ἄριστος Πάγος. ΑΕ.

Γάνθη. ΜΑ.

Όρος ἐν Ταίτιδι. ΜΔ.

—o—
Ἐπιστημονικά.

Διάγραμμα καρθενώδους Α.

Σκελετοί. Α.

Ἀπόδειξις τῆς κινήσεως τῆς γῆς. ΜΕ.

—o—

Καταστήματα.

Βρεταννικὸν μουσεῖον. ΑΘ.

Πρόδομος αὐτοῦ. ΑΘ.

Ἑλγίνιον δωμάτιον. ΑΘ.

Κρυστάλλινον παλάτιον. Μ.

Λονδίνου Ἑλλ. ἐκκλησία. ΜΓ.

Ἐσωτερικὴ ὄψις αὐτῆς. ΜΓ.